

TURNUL DE VECHERIE

vestirek prezentei lui Christos

STANCA VARSTELOR
ALTE FUNDAMENT NIMENI
POATE PUNE
O RESCUMPARARE
PE TAMPUL TOTI

„Pazitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar intunecoasă
ca Noaptea !” Isa 21: 11-12.

Vol. VI. Luna Decembrie No. 12.
Anul dela Adam 6050. Anul dela Christos 1922

CONȚINUTUL

CONFERINTA DELA CEDAR POINT	179
Moștenirea	180
Un comentariu prierinos	180
Ziua de Laudă și Mulțumită	181
Ziua de Mângâiere și Încurajare	182
Ziua Păcii și Sfintenei	184
Ziua	187
Discursul fratelui Rutherford	187
Ziua de Consacrare	193
Ziua de Activitate	195
Ziua de Serviciu	198
Ziua Biruinței	199
Sedinta Intrebărilor	201
Raportul lucrătorilor	204
Ziua de Încredere și Confidență	205
INDEXUL LA TURNU DE VEGHERE PE AN 1920, 1921, 1922	208

„Pun-mă în la streașna mea, stam pe turn și căutam să
văd ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se
opun”. — Habacuc 2: 2.

© W.T.B.S.

„E pășind strămtare a popoarelor cu nedumerire; murgind marea (Isaia 17: 12-14) de zguduirea valorilor (clărilor noliŃitio și tulburate
și o oamntional și vor de suferință de frică și de așteptarea celor ce vor să flo (vie) pe pământ; căci puterile cerului (eclesiasticele) vor fi zguduite.
Așa voi, când vedeți această întâmplare, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Cântați în sus, ridicați capetele voastre (și va bucura)
și să apropiați resuscitarea voastră.” — Marcu 13: 31; Marcu 13: 29; Luca 21: 25-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MIȘIUNEA EI SFÂNTĂ.

MIȘIUNEA acestei reviste, ca factor înosomat în studiul și cercetările Biblicii, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor biblici după tesaurul înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea protofililor biblice în lumina înțelesului de azi; dar tratează articole speciale privind la credință, speranță și caracterul creștinului; prin urmare mișciunea ei devine atât-impurtantă pentru noi creștinii, cât și considerare de credință, numo sau dominațune.

Acastă revistă stă paza neclintită și apăra singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este deosebit negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios a lui Iesuș Christos, care s'a dat pe sine proț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, o singura bază a ferdării păcatorilor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiată pe această bază sigură, înțelegem o claritate a caracterului simbolizat prin aur, argint și pietre scumpe (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), care se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin ențelegere și studiu. La noi departe, mișciunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tinerii care este întoarcerea *la noi* (papa) din vecheri (a fost) ascunsă în taină lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată *acum* prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte vecheri. În felul cum a fost descoperită *acum*”. — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omeneșe; pe de altă parte, se străduiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voința lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune tot ce Dumnezeu, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, întrucât în că înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o primim. Științele și conștinerea ei nu o dogmatice, ci cu încredere; pentru că, bazându-ne cu neîndoia credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce aținem. E înțim cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru înălțarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cetitori, nu numai să-i invităm, dar și îndemnăm să probeze conștința ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în conștință dăm referență pentru a ține asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVĂȚĂ APROIAT

- CA biserică, alesită, sunt Templul viului Dumnezeu, țara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Iesuș a murit pentru omene și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Căpătătoare la Templu Său, toată epoca evenghelică; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor”. — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.
- CA în timpul de venia se înșează la cionirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, literatură aceasta se termină, și marele Măestru divin lo va împreuna pe toate prin prima înviere într'un templu glorios; iar „nădăria lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de înălțare al oamenilor cu Dumnezeu în cursul vechului milenar. — Apocalipsul 15:5, 8.
- CA baza oricărui speranță, și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Iesuș Christos”, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale venite”, va fi „lumina cea adevărată”, care va lumina pe oris oia venit în lume”. — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.
- CA speranța biserică, adică a credincioșilor biruitori, este aceea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași fetei dumnezeiești”, împărțându-se, prin comonțiere, mărirei Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.
- CA mișciunea prezintă a biserică este aceea, de a țera la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru mare operă viitoare în planul lui Dumnezeu să descolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fețele spiritului sfânt, și să fie lumii martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 23:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.
- CA speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i aduce împăria de o mie de ani a lui Christos *în țara*; înviere și restaurare la desăvârșire și toate binecuvântările ce s'au plerut de către Adam în Eden, care vor fi împărțite de iubitor lui Răscumpărător și mărășea lui seacă, biserică, tuturor aceluia ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și țeu voia înșățăți, vor fi pe veci distinși. — Faște 2:19-21; Isala 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTA RELIGIOASĂ LUNARĂ ȘI REDACTATĂ DE UN COMITET ADMINISTRATIV: STRADA SERDĂ 4, CLEJ, TRANSILVANIA, ROMANIA.

ABONAMENTUL: În țară pe un 55 Lei; pe jumătate de un 30 Lei; Pentru America pe un 1,50 Dolari. (Abonamentul se plătește înainte)

PENTRU CEI CARI COMANDĂ BIBLI

Se aduce la cunoștință cetitorilor noștri, că pînă la nouă dispozițiuni, numai comenziile înșărite de banii sau în satșite, sau unele cari vor fi cerute cu ramburs. Mei jos se publică prețul biblicilor din care se poate cu ușurință găsi prețul oricărui biblic.

PREȚUL BIBLICILOR:

No. 657 Biblic de familie, (format mare, legată în pînă)	110 Lei
No. 658 Biblic de familie, (format mare, legată în piele aurită)	120 "
No. 659 Biblic de familie, (format mare, în legătură mai fină)	200 "
No. 671 Biblic (Nitelescu, legată în pînă moale)	90 "
No. 675 Biblic (Nitelescu, legată în pînă aurită)	130 "
No. 676 Biblic (Nitelescu, legată în piele aurită)	160 "
No. 671 Biblic de familie (format mic)	70 "
No. 672 Biblic (Cornilescu, legată în pînă moale)	85 "
No. 673 Biblic (Cornilescu, legată în piele)	135 "

T E S T A M E N T E :

No. 706 Testament cu Psalmi	14 Lei
-----------------------------	--------

ALTE CĂRȚI DE STUDIU:

Voluntul I.	45 Lei
Tabernacoliul	20 "
Carte de întrebări la vol.	5 "
Cu spere scriptura despre „Iad”	7 "
„Milioane”	7 "
„Milioane” în limba germană	10 "
„Milioane” în limba evreie	10 "
Mană cerească	100 "

ADRESA NOASTRĂ TELEGRAFICĂ

Când voinți să ne trimiteți telegramă, nu mai este nevoie să scrieți numele nici unită și nici strada. În loc de adresă scrieți numai aceste două cuvinte:

„VIATA” — CLEJ

și apoi cecaco dorți să ne scrieți. În felul acesta economisiți banii.

TURNUL DE VEGHERE

Deoarece numărul de față al Turnului de Veghere este dublu, adică de douăori mai mare decât cel al ultimului, cetitorii vor binevol a nu așauga: câtă 6 lei în plus când își dăruie abonamentul. De: această se referă numai la acela a căror abonament lo expiră la 1 Ianuarie 1923. Iar acela a căror abon. umbia jos la 1 Febr. nu trebuie să plătească decât 6 lei. Iar lo acurăm timpul, așa că abonamentul lo expiră cu o săptămână înainte, în loc de 1 Febr. 1923. Acela cari sunt abonați pînă la 1 August, abonamentul lor expiră astfel cu numărul de față luna Iunie.

Rugăm pe cetitori ași renoi abonamentul fără întârziere, pentru a nu le înșărupe trimețerea revistei.

MANĂ CEREASCĂ

Acastă carte atât de iubită și prețuită de tot poporul Domniului — de „familia credincioșilor” — după un timp lung de lipsă, s'a găsește iarăși. Ediția de față este din toate punctele de vedere superioară tuturor edițiilor de până acuma. Tipărită pe hârtie albă fină și legată în pînă albastră, stampilată cu litere de aur sau în albu, Mană de față mai conține și pagini goale în dreptul fiecărui text mențit pentru scrierea numelor cunoștințelor și fraților lucri mai aproape, pe care li avem în felul acesta totdeauna în amintire. Acastă lucră este de mare preț pentru comunitatea sfintilor. Toate versurilo din Mană sunt aranjate după index; asemenea lucrurile tratate în Mană sunt pușe în ordine alfabetice, așa că orice text sau subiect dorești să-l găsești în undă se găsește to niși numai la seacă și-l găsești îndată.

Până astăzi toate s'au bine. Decât cartea este foarte scumpă, și aceasta nu pare rău a anunța — este 100 lei! Acastă este un preț foarte mare față de cele dinainte cu 15 lei. Deatunci timpurile sau schimbă foarte, și așa și prețurile. Pe atunci dolarul era 25 lei, iar astăzi este 170; atunci leul era 40 de continue lo Paris, astăzi o 8 centimo (adecă opt bani franțuzești un leu), și așa mai departe. Nu cartea s'a scumpit, ci leul și-a pierdut valoarea. Atunci 15 lei aveau mai multă valoare ca cel 100 de astăzi. Iată de ce mană o 100 lei.

Acela însă cari nu sunt în stare a plăti 100 de lei, să nu disprezeze, fiindcă în seacă vreme, vom avea tot acești Mană tipărită pe hârtie mai slabă și nu legată în pînă, și aceasta va fi mult mai ieșie.

CÂND TRIMEȚI BANI

O, nu uita — ca de obicei — a scrie în locul înșărit gol de pe mandatul postal, adică pe hârtia acela pe care scrii când trimiteți banii la poștă. Că eu ce scop ne trimiteți nouă banii acolo? Știți tu că acolo trebuie să scrii în ce scop li-l trimiteți? Știți tu că, dacă banii sunt pentru anumite cărți, trebuie neapărat să scrii numărul notei cu care ai primit cărțile? Știți tu că adresa trebuie scriată bine? Știți tu că, dacă tu ai făcut toate acestea, cum sunt zise mai sus, te servesti pe tine prin aceea că nu ajungi nouă să te servim repede și fără greșură?

BIBLI

Cino comandă Biblicii se observe bine lista de față. fiindcă prețul tuturor biblicilor s'a ridicat, nu de noi de Societatea de Biblic, iar noi la rândul nostru trebuie să-l ridicăm. Iarăși anunțăm — cu păruș de rău — că acela cari nu comandă biblicio cu bani gata, sau cu ramburs, se nu trimitează după biblicio deoarece nu suntem în stare să trimite pe credit.

CALENDARELE

Toti cari au Calendaro la ei trebuie să se știșcă a dispune de el, deoarece după anul nou noi nu lo primim înapoi, el fiindcă va avea să achite numai acopriind toate Calendarulo comandato.

ADUNĂRI ADRESATE DE FRATELE J. B. SIMA

Vulcan	„ 7 Ian.	Bistrița	„ 14 Ian.
Arinoasa	„ 8 „	Arad	„ 21 „
Bala-mare	„ 28 Ian.		

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VI.

CLUJ

DECEMBRIE 1922.

BROOKLYN

NO. 12.

CONFERINȚA DELA CEDAR POINT

„Ne părăsind adunarea noastră dupăcum au uitii obiceiul: ei îndemnând unul pe altul: și cu altul mai mult, cu cât vedeți ziua că se apropie” — Evrei 10:24.

O INTRUNIRE a Creștinilor pricinată de puterea dragostei curate creștinești, este întotdeauna de ajutor. Se apropie ziua pentru adunarea generală a bisericii întâilor născuți; deaceia se observă o stăruință mai mare pentru o legătură mai strânsă și o activitate a fraților dinceoace de văl. Fiecare adunare de felul acesta își are binefacerile ei speciale.

Crezând că va fi în armonie cu voința Domnului, de vreme în vara anului 1922 s'a anunțat ținerea unei conferințe generale a studenților în Biblie la Cedar Point, Ohio, în zilele de 5 până la 13 Septembrie, inclusiv. Din toate colțurile țării frații au răspuns cu bucurie. Apropiindu-se ziua hotărâtă s'a văzut că vor fi de față un mare număr de participanți. Au venit chiar mai mulți decum s'a prevăzut, mișcați de dorul de a se întâlni cu ceilalți frați și de a se întări unul pe altul în temelile credinței sfinte. Au venit frați din toate părțile Statelor Unite, Canada și un număr mare din Europa. Aceia cari n'au putut participa au trimis telegrame și cablograme de salut și urări cordiale. Astfel s'au primit din Marea Britanie, Scoția, Australia, Africa de sud, Suedia, Finlanda, Winnipeg, Man., Saskatoon, Sasc., Medicine Hat, Alta., Boston, Fall River, Mass., Roseburg, Ore., Spokane, Wash., San Jose, Calif., St. Louis, Mo., Baltimore, Md., Terre Haute, Ind., Passaic, N. J., Richmond, Va., Tampa, Marianna and Zephyr Hills, Fla., Raleigh, N. C., Richmond Hill, N. Y., și alte locuri.

Martii au început să soscască frații în trenuri speciale, vapoare, automobile, tramvae interurbane și de fapt, cu toate speciile de trăsuri afară de aeroplanc. Duminică au sosit numai în automobile peste 5000 de frați. Toate hotelurile dela Cedar Point erau ocupate, și multe mii așezați în Sandusky și Lakeside. Numărul intrunirii a ajuns să fie cel mai mare Duminică, când Presa din Sandusky a constatat că erau de față 18 până la 20.000 de participanți.

Conferința s'a deschis, conform programului, Martii după amiază. A fost prezidată de fratele Van Amburgh, având ca ajutori de președinți pe frații Graham, Salter și Pickering. Frații ce vorbeau limba engleză au ținut adunările în sala cea mare și în park, în aceeași vreme frații noștri străini își țineau adunările în sale diferite și în felurite părți ale grădinii. Tot deodată și la același timp se țineau cam 11 adunări. Un singur spirit predomină, spiritul lui Christos. În toate lăturile se vedeau fețe fericite și inimii pline de bucurie. Din toate părțile se auzia zicând: „Aceasta este cea mai minunată conferință ce s'a ținut cândva”; și fără îndoială nicidecum n'a

fost o conferință pe pământ asistată de un număr așa de mare de Creștini consacrați.

Problema era acum cum să se hrăniască aceasta mulțime de oameni. Dar proprietarii din Cedar Point s'au înțeles să facă aceasta după planul cafetăriei, și cu ajutorul spiritului de cooperare din partea fraților s'a pus în practică repede această metodă așa că toți au primit hrană suficientă și la timp.

Luni a fost „Ziua Serviciului”, iar Martii dimineața câteva sute de automobile, fiecare încărcat cu lucrători și cărți, au cutreerat partea de nord din Ohio. O dare seamă asupra acestui lucru apare în corpul acestei reviste. Martii seara ca urmare a acestei lucrări s'a ținut o adunare de mărturisire și toți cei de față au fost de acord că a fost cea mai frumoasă și entuziastică adunare de mărturisire, la care au luat parte cândva.

Conferința s'a terminat Miercuri înainte de prânz. S'a socotit că din cauza marelui număr de față a participanților nu va fi în putință de a strânge mâna fiecăruia; deaceia „ospațul dragostei” a fost înlocuit cu cântări în vreme ce stând în picioare își dădeau salutul Chautauqua. A fost un moment foarte mișcător, foarte fericit; și fiecare s'a despărțit cu convingerea, că Domnul a fost de față și a deschis porțile cerului revărsând binecuvântarea asupra poporului său.

„CU ZECI DE MII DE SFINȚI AI SĂI”.

Este interesant de a aminti la acest loc cuvintele Sf. Iuda: „Și Enoch, al șaptelea dela Adam profetiză pentru aceștia zicând: Iată venit-a Domnul în zecimi de mii de sfinți ai săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să mustre pe toți netemători de Dumnezeu pentru toate lucrurile netemerii lor de Dumnezeu, pe care le-a făcut cu netemere de Dumnezeu și pentru cuvintele aspre pe cari le-a vorbit împotriva lui”. (Iuda 14, 15) S'a spus că cuvintele Sf. Iuda au un înțeles deosebit cu această ocazie, având în vedere hotărârea votată în umanitate de conferință și care e o judecată și înștiințare pentru toate neamurile de pe pământ. E un lucru foarte curios că mediul din participanții la acest congres era cam de 10.000 pecând Duminică după amiază numărul acesta s'a dublat la adunarea publică. La finea discursului public ținut de președintele Societății, Duminică după amiază, această notabilă adunare compusă din creștini consacrați ce vorbeau multe limbi, precum, Engleză, Germană, Polonă, Greacă, Scandinavă, Ucraineană, Lituană, Ungară, Slovacă și Italiană, au prinit în unanimitate și cu mare entuziasm au votat următoarea moțiune:

MOȚIUNE

(Primită de Asociația Internațională a Studenților în Biblie la Cedar Point, Ohio Duminică în 10 Septembrie 1922.)

STUDENTII în Biblie adunați în congres cred de datoria și privilegiul lor de a trimite acest mesaj către popoarele lumii.

Că un corp de Creștini consacrați de a asculta și de a urma Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, noi suntem dușmani ai războaielor, ai revoluțiilor, ai anarhiei și violenței de orice fel și formă și suntem dușmani ai fraudei și înșelăciunii ce să practice asupra oamenilor prin faptul că să fălmăcește greșit Cuvântul lui Dumnezeu sau în alt mod. Noi dorim din toată inima pace, prosperitate și binecuvântarea oamenilor cu viață, libertate și fericire; iar noi credem că unicul mijloc prin care poate fi împlinit acest lucru este împărăția lui Hristos.

În lumina Cuvântului lui Dumnezeu și mai cu seamă a profecției îndeplinite, aducem la cunoștință cele de mai jos ca o confirmare adevărată a faptelor cu privire la situația de astăzi:

1) Că domniitorii pământului au declarat de repetate ori că Războiul Mondial a fost purtat ca să facă lumea sigură pentru democrație, ceea ce s'a dovedit a fi o deluzie și înșelăciune;

2) Că conferințele internaționale dela Paris, Washington, Genova și Haga, la cari au luat parte oamenii de finanțe și politicianii și cari au fost sprijinite de clerul nominal din lume, ținute — dupăcum s'a anunțat de ei, în scopul de a stabili pace pe pământ — au lipsit să dea rezultatele dorite;

3) Că toate națiunile de pe pământ se află acum în dezastru, nevoi și încrețături, dupăcum a prezis Domnul că se va întâmpla în vremea aceasta și că întreaga organizație socială și politică amenință cu dizolvarea ei desăvârșită; iar bărbații de stat și domniitorii pământului observând acest fapt, și văzând că nu sunt în stare de a introduce pacea și prosperitatea, cheamă acum nebuni pe bisericile nominale ca să scape lumea de poire;

4) Că e dorința tuturor popoarelor de pe pământ să trăiască în pace și să îmbucure viața, libertate și fericire;

5) Că oamenii au fost duși pe căi greșite de către aceia ce caută să împlinescă aceste dorinți prin conferințe internaționale și acorduri de specie Ligei Națiunilor și alte legături de felul acesta.

Deaceia noi ne adresăm către toate popoarele pământului, domniitorii și conducătorii lor, precum și către toți clericii tuturor bisericilor nominale de pe pământ, către credincioșii și asociații lor, către marii financieri și politiciani, ca să aducă dovezi cari să justifice poziția luată de dânsii, că ei pot stabili pacea și bunul mers al lucrurilor pe pământ și că pot aduce fericirea oamenilor; iar dacă n'o pot face aceasta, ne adresăm lor să dea ascultare mărturii ce le oferăm noi ca martori ai Domnului, și atunci să ne spuie dacă argumentele noastre sunt adevărate sau nu.

Bazându-ne pe Cuvântul lui Dumnezeu și raporturile sale providențiale cu omenirea prin Isus Hristos, noi ca martorii săi credem și mărturisim următoarele și anume:

1) Că războiul a început în 1914 și a fost urmat de mari foamete, boli și revoluții, în diferite părți ale pământului întocmai dupăcum a profeșit Domnul.

2) Că anul 1914 a însemnat sfârșitul legal al lumii celei vechi, și că atunci Isus Hristos adevăratul Rege a luat asupra sa puterea Sa regală.

3) Că Domnul Isus Hristos este acum de față nevăzut oamenilor, și continuă a-și stabili împărăția Sa, pentru că el a învâțat să se roage urmașii săi: „Vie împărăția Ta.”

4) Că Satan, dumezeul puternic al acestei lumi, a înșelat pe oamenii de stat, financieri și cler, prin aceea că i-a făcut să creadă că ei pot împlini dorințele omenirii, prin acorduri internaționale sau alte sforțări combinate de felul acesta.

5) Că întreaga organizație a lumii de acum face parte din împărăția sau organizația văzută a lui Satan și că împărăția Satanei trebuie să dispară în fața marșului Regelui Măririi.

6) Că toate conferințele internaționale precum și acordurile și tratatele provenite din ele cuprinzând Liga Națiunilor și alte legături de felul acesta, trebuie să cadă pentrucă Dumnezeu a hotărât așa.

7) Că toate încercările organizațiilor bisericilor denomiționale, a clerului, conducătorilor și asociațiilor lor, de a scăpa și restabili ordinea de lucruri pe pământ și de a aduce pace și prosperitate trebuie să cadă dela sine, pentrucă, aceste nu fac parte din împărăția lui Hristos.

8) Că, dimpotrivă, în timpul Războiului Mondial clerul diferitelor biserici denomiționale a fost necredincios. Domnul Isus Hristos, prin aceea că ei s'au asociat pe nedreptul cu oamenii mari de stat, politicianii, afacerile mari pentru a conduce și continua Războiul mondial; ei au predicat pe oameni în tranșe și le-au spus în mod fals și bleșmător că moartea lor pe câmpul de bătaie îi va face să fie o parte din jertfa ispășitoare a lui Isus Hristos.

9) Că ei — mai departe — au respins pe Domnul și împărăția Sa și au arătat necredința lor prin aceea, că s'au unit în mod voluntar cu organizația lui Satan și au anunțat cu îngâmfare lumii, că Liga Națiunilor este expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ, iar această anunțare a lor au făcut-o în totală nesocotință a cuvintelor spuse de Isus și Apostolii săi.

10) Noi susținem mai departe și mărturisim, că timpul prezent este ziua de război și războiului a lui Satan în contra împărăției văzute și nevăzute a lui Satan:

11) Că restabilirea (refacerea) lumii sau stării vechi de lucruri nu este cu putință, fiindcă a sosit timpul ca să fie stabilită împărăția lui Dumnezeu prin Isus Hristos; și că toate puterile și organizațiile cari nu se vor supune cu voe domniei drepte a Domnului vor fi nimicite.

12) Că dacă politicianii ar fi reprezentanții credincioși ai poporului, dacă oameni mari de afaceri ar înceta de a explora noroadele, iar preoții ar spune oamenilor adevărul cu privire la orânduirea lui Dumnezeu, iar oamenii ar înceta cu certurile, atunci împărăția lui Hristos ar fi stabilită de el fără alte tulburări sau nenorociri, dar dacă nu vor face aceasta, în scurt timp vor urma alte tulburări mai mari.

13) Că din cauza aceasta amenință acum să se reverse asupra omenirii, conform cuvintelor lui Isus Hristos, un mare timp „de tulburări ca care n'a fost dela începutul lumii până acum, și nici nu va fi niciodată”; iar aceste tulburări amenințătoare le văd că se apropie toți conducătorii și puternicii pământului.

Iar noi credem și mărturisim că împărăția lui Hristos este singurul leac pentru toate aceste rele ale omenirii, care va aduce pace pe pământ și bună învoire între oameni, ceea ce este dorința tuturor popoarelor: că aceia cari se vor supune de bună voie împărăției sale drepte vor fi binecuvântați cu pace, viață libertate veșnică și fericire nomărgnită.

Deaceia noi adresăm oamenilor de pe pământ mesajul lui Dumnezeu despre vestile bune ce sunt cuprinse în Biblie, cuvântul adevăratului Său, și noi le aducem la cunoștință mesajul păcii și al mântuirii veșnice, anume, că Regele Măririi, Mântuitorul omului, este în mod nevăzut de față și a început domnia Sa: că lumea veche de sub controlul Satanei s'a terminat și cu pași repezi să dărburește, pentru a face loc împărăției veșnice a dreptății ce să stabilește acum, și că milioane de oameni ce trăesc acum pe pământ, dacă vor asculta de legile împărăției drepte, vor trăi mai departe și nu vor muri niciodată; și noi invităm toate națiunile, popoarele, neamurile și limbile cari iubesc dreptatea și urăsc nedreptatea ca să recunoască și că creadă că Dumnezeu este unicul adevărat Dumnezeu, și Fiul său iubit Isus Hristos este, Regele regilor și Domnul domnilor.

UN COMENTAR PRIETENESC

Ziarul „Herald” din Bridgeport (Conn.) în articolul de fond din 1 Octombrie a zis despre Moțiune următoarele:
STUDENTII ÎN BIBLIE PROVOACĂ PE OAMENII DE STAT AI LUMII.

„În momentul când Mustafa Kemal tună la porțile Constantinopolului, cerând redarea Dardanelor sub controlul Turcilor, când Leul britanic își ridică creasta răs-

boinică către Cornul de Aur, când spiritul revoluționar al Rusiei „roșii” amenință să bolșevizeze întreaga Europă, când în America opinia publică își arată nemulțumirea

profundă față de prețurile din cale afară de mari a căr-
bunilor și altor articole necesare cauzate în mare parte de
două greve naționale costisitoare, este interesant de obser-
vat ce gândește despre această criză în istorie una din cele
mai mari și mai active organizații creștinești din lume.
Preste 20.000 de creștini au luat parte la congresul Aso-
ciației internaționale a studenților în Biblie ținut la Cedar
Point, Ohio, cu ocazia conferinței lor de curând. Că ei sunt
desgustați cu morala și spiritul lumii noastre, cu oamenii
de stat și chiar metodele Ligei Națiunilor, se vede din mo-
țiunea lor unanimă cu privire la treburile lumesti.

Nu vom cere să reproducem în Turnul de
Veghere și discursurile ținute de frații ce vorbesc
limbi străine nici să amintim numele lor, dar ra-
poartele cari ni-au fost comunicate arată că aceste
discursuri ale fraților de limbă străină erau vrednice
de însemnat pentru gradul înalt de spirit care l-au
arătat. În unul și același timp unsprezece vorbiri di-
ferite, se țineau în diferite părți ale pareului.

Auditoriul principal, Coliseum, care nu fusese
nicicând înainte folosit de studenții în Biblie, era
pregătit cu 5.000 de scaune; și aceste scaune erau
arhipline și mulți stăteau în picioare. Afară de
aceasta, se țineau adunări în pare, unde la loc de-
schis participau la adunări mai multe mii de frați.

„Noi propunem însă, că orice părere și-ar forma fie-
care cititor în parte asupra filozofiei ei, moțiunea de mai
sus merită să fie înscrisă în istorie ca o oglindă vie asupra
felului cum eugetă mulți creștini despre vremurile de față.

„Ce studiu documentar dă această moțiune psihologi-
lor — acest discurs modern asupra acestei lupte eterne
dintre Dumnezeu și Satana!

„Cum am dori să vedem ce față vor face Lloyd George,
Clemenceau, Venizelos, Lenin, Hughes sau Root, de i-am
putea vedea citind această moțiune.“

În sala principală, după primele trei zile s'a
așezat un aparat cu un răsunător imitat după hor-
nul Vietrola și vorbitorul cu o voce nu prea pu-
tornică putea fi auzit foarte bine în colțurile cele
mai îndepărtate ale marelui auditoriu. O orchestră
admirabilă formată din douăzeci și doi de frați și
surori a înveselit cu muzică excelentă prin tot tim-
pul. Printre instrumentele întrebuintate aici pentru
preamărirea lui Dumnezeu erau pian, două cornuri
bariton, trei cornete, două saxofone, o flaută, o violă
bas și o duzină de violine. S'a auzit cum unul dintre
cei ce cântau a zis: „Timpul venit pentru această
conferință este prea scurt; o conferință de felul
acesta ar trebui să dureze aici toată vara.“

5 SEPTEMBRIE: ZIUA DE LAUDĂ ȘI MULȚIMURI

Conferința s'a deschis la 5 Sept. ora 4 p. m.,
cu o adunare de laudă și mulțumire. La ora 7 p.
m. fratele Rutherford a răspuns la o vorbire de bun
sosie ținută de Dl. F. T. Eubank, reprezentantul
companiei Boeckling. Apoi urmă o vorbire de fra-

tele C. A. Wise asupra subiectului zilei. Noi nu vom
încerca a reproduce discursurile cuvânt din cuvânt,
dar din fiecare astfel de fraze și fragmente după-
cum ne va îngădui locul liber. Fratele C. A. Wise
a vorbit între altele:

DISCURSUL FRATELUI C. A. WISE

NICIUN alt subiect n'ar fi fost mai potrivit pentru a ține
discursul de deschidere al acestei conferințe decât
cel ales: și suntem siguri că atunci când am auzit prima
dată de ținerea acestei conferințe am mers la tronul gra-
ției cerești cu rugăciuni, cerând binecuvântarea Domnului.
Cu cât se apropia timpul și se întrevedea că vom putea lua
parte, sufletele noastre se umplură de mulțumire.

Ca bază pentru cele ce voi spune, doresc a mă folosi
de 1 Tesaloniceni 5:17, 18. „Rugați-vă neîncetat, mulțu-
miți în orice; căci această este voința lui Dumnezeu în
Christos Isus pentru voi.“ Cineva a spus bine, că rugăciu-
nea este expresia dorinței sincere a sufletului. Astfel, pen-
tru a îndeplini dorința noastră, noi trebuie să fim în armo-
nie cu Dumnezeu. Rugăciunea este absolut necesară pentru
desvoltarea spirituală; fără dânsa, Creștinul ar muri sufle-
teste.

Odată ce am devenit în armonie cu Dumnezeu, noi
avem privilegiul să venim înaintea tronului de grație ce-
rească și ne spunem dorințele noastre. O rugăciune care
nu este făcută din credință este un păcat. Deci, rugăciu-
nea unui îndreptat este ca Dumnezeu să ne deschidă
ochii înțelegerii noastre ca să putem fi și mai departe cre-
dincioși față de dânsul, și să rămânem în dânsul. Prin ru-
găciune noi întretinem o legătură dulce cu Dumnezeu, care
ne deschide astfel poarta inimilor noastre, și noi stăm în
relațiuni cu dânsul spunându-i bucuriile, grijiile și dorin-
țele și întristările noastre. Despre această stare a sufletu-
lui a vorbit Domnul: „Dacă va fi auzit cineva glasul meu
și va fi deschis ușa eu voi intra și voi cina cu dânsul și
el cu mine.“ Și iarăși zise el: „Cereți ce voiți și vi se va
da vouă.“ Dar cu toate aceste promisiuni largi noi vedem
că există unele granițe și condiții. „Dacă cuvântul meu re-

mâne în voi.“ Cât de puțini sunt aceia cari rămân în Chris-
tos; în care cuvântul lui Dumnezeu locuiește din belșug!
Un creștin adevărat se va cutremura să ceară ceea ce el
voiește.

A locui în Christos înseamnă a fi supus pe deplin
voiei Tatălui voința noastră: timpul, talentul, toate. Atunci
putem zice împreună cu Psalmistul: „Cel ce locuiește în
locul secret al celui Prea-Înalt sub umbra Celui Atotputer-
nic va și mâne.“

Toate caracterile principale din Biblie au petrecut
multe ceasuri în rugăciune și întotdeauna Dumnezeu i-a
cinstit cu îndeplinirea cerințelor lor. Cazul lui Hezekia stă
ca un exemplu foarte însemnat de răspuns a lui Dumnezeu
la rugăciune. Dumnezeu a trimis pe profetul Isaia cu o ves-
tire zicând: „Pune în ordine casa ta; căci vei muri și nu
vei trăi.“ Hezekia zăcând bolnav pe patul său, a întors fața
sa către perete și s'a rugat, zicând: „O Iehova, amintește-ți
acum, rogu-te, că au umblat înaintea ta cu credință și cu
inima întregă, și am făcut ce este plăcut în ochii tăi.“
(Isaia 38:1, 2) Ce învățătură practică putem trage din
aceste cuvinte! E adevărat că noi nu suntem regi naturali
ca Hezekia, dar suntem viitorii regi în preamărire.

A pune în ordine casa noastră înseamnă că toate afa-
cerile noastre din viață — casa, ocupațiile, numele, bogă-
ția — sunt ale Domnului, iar el ni le-a încredințat nouă
ca păzitori. Rugăciunea lui Hezekia n'a fost lăudăroasă,
nici rugăciunile noastre n'ar trebui să fie lăudăroase. Dum-
nezeu nu schimbă niciodată planul său de a răspunde la
rugăciunile noastre, ci permite împrejurările ca ele să ne
fie de ajutor. De aceea trebuie să facem dupăcum ni sunt
rugăciunile și dorințele noastre. Noi trebuie încă să fim

în stare a zice: Noi am umblat înaintea ta cu credință și cu inima întreagă și am făcut aceea ce este plăcut în ochii tăi.

Numai puțini au darul de a se ruga totdeauna. Numai cei mai înaintați în Christos cari s'au dedicat acestor

lucruri, au schimbat interesele lor pământești cu cele cerești: rugăciunile lor vor fi ca o flacără de iubire sfântă — iubire pentru Domnul, adevăr, și frați. Această flacără de iubire sfântă va mistui corpul lor ca o jertfă în slujba adevărului.

6 SEPTEMBRIE, ZIUA DE MÂNGĂIERE ȘI ÎNCURĂJARE

Pentru fiecare zi a conferinței era desemnat un subiect special. Miercuri, în 6 Sept. a fost „Ziua de Mângăiere și Încurajare.” Serviciile începute dimi-

neța cu laudă și mărturisire, au fost urmate de un discurs a fratelui Van Amburgh. Urmează un rezumat al acestui discurs:

DISCURSUL FRATELUI W. E. VAN AMBURGH

„Deaceia să nu dați la o parte încrederea voastră, care are negreșit răsplătire mare.” — *Eccl 10:35.*

STRUCTURA actuală, socială, financiară — religioasă — guvernamentală se pierde repede din lipsă de încredere reciprocă. Elementele cari formează stâncile cele mai tari sunt ținute la un loc prin oarecare putere. Încrederea reciprocă concepe cu timpul dragoste, care este puterea — singura putere de constrângere ce se cunoaște. Dacă lumea ar intra deodată într-o stare de încredere reciprocă și dreptate, ar dispărea repede cicloul sau fierbărea socială ce amenință lumea acuma. Oare o astfel de stare va domni cândva pe pământ? Dumnezeu a promis, că da.

Dumnezeu a permis omenirii să umble un timp pe căile ei, ca să se poată convinge că nu e în stare de a se mântui pe sine însăși. Prin aceasta a arătat că păcatul și egoismul nu pot forma o societate în condiții dorite. În timpul cât a fost permis păcatul și răul Dumnezeu a îngrijit ca să se scrie și păstreze legăturile sale cu poporul său, care s'a făcut în scopul ca Creștinul de astăzi să știe ce temelie puternică de înțelepciune dumnezeiască, dragoste, dreptate și putere are el, pe care poate să-și întemeieze credința și speranța. Ce mângăiere și răbdare îi dă această cunoștință ca să îndure teroarea unei lumi ce se risipește și restoarnă. El știe că Dumnezeu se pregătește să așeze împărăția sa pe pământ. Temeliile de nisip ale păcatului, egoismului și nedreptății trebuie să dispară ca să poată fi puse temelile dreptății, adevărului, dragostei și îndurării.

Apostolul ne asigură că „toate ce au fost scrise înainte au fost scrise pentru învățătura noastră, ca noi prin răbdarea și mângăierea Scripturilor să avem speranța noastră” (Romani 15:4); și că „toate aceste ca semne li-se întâmplau acelora, dar fu scrise spre înțeleptirea noastră, la cari au ajuns sfârșitul veacurilor” (1 Corinteni 10:11); și că purtările lui Dumnezeu cu profeții cei vechi și cu fiii lui Israil ne asigură că orice promisiune pe care ne-a făcut-o Dumnezeu o putem crede pe deplin.

Istoria mișcătoare despre Iov ne arată că diavolul n'are putere să atingă pe cineva din poporul lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu nu-i permite aceasta pe un timp; iar dacă el o permite, și el încercat se dovedește credincios, Dumnezeu îi îndoiște binecuvântările ce le-a avut mai înainte.

Istoria fermecătoare a lui Iosif ne spune că el a fost urât de frații săi, cari cu inimă de ucigași l-au vândut în

selăvie: cei treisprezece ani de selăvie, parte din cari i-a petrecut în prisoare în urma unei învinovățiri mincinoase, liberarea lui de către puterea lui Dumnezeu care l-a ridicat aproape într-o zi pe tronul Egiptului, făcând astfel din dânsul un măntuitor al fraților săi adevărați cari l-au vândut, precum și a întregii sale familii și a întregului popor din Egipt. În felul acesta Dumnezeu l-a zugrăvit pe Fiul său însuși care mai târziu avea să fie urât de frații săi, ucis de ei, numai pentru a fi ridicat mai târziu la tronul ceresc, ca să poată deveni Mântuitorul fraților săi, a națiunii evreiești, precum și a familiei sale, a comostenitorilor săi, și prin aceasta a întregii lumi, înfățișată prin poporul din Egipt.

Viata luptătorului David care a fost luat dela turma de o și așezat pe tronul lui Israil ca să poată libera poporul său, dă o alta icoană despre venirea Mântuitorului ca un luptător care va libera poporul din selăvia păcatului.

Fiii lui Israil, în vremea prinsorii, au fost încurajați prin liberarea celor trei tineri din cuptorul îngrozitor a infuriatului Nebucodonosor, și prin scăparea lui Daniil din groapa leilor unde fusese aruncat la porunca dușmanilor săi. Dumnezeu nu -ia uitat deși ei erau în prisoare. Astfel cerșinii de astăzi „asupra cărora a venit sfârșitul veacurilor”, așa cum se află ei în vârtejul pasiunilor omeniești și a groazei, sunt asigurați că Dumnezeul lor cărora se închină poate și voește să-i libereze la timpul său și în modul potrivit. Ochii lor au fost deschiși de Cuvântul lui Dumnezeu: și ei știu că aceste împrejurări dezastroase sunt numai dovezi că împărăția lui Dumnezeu se apropie, și că va începe în curând pentru lume era celor mai mari binecuvântări ce le-a cunoscut cândva lumea; și că veselia, cântările și fericirea în belșug vor înlocui suspinul, grija și nefericirea de acuma. — Luca 21:28.

Deaceia Creștinul are o minte hotărâtă, credință în Dumnezeu, o speranță glorioasă în mântuirea grabnică pe care i-o dă răbdarea în tulburarea de acuma, și o mângăiere a inimii și sufletului pe care n'o poate nimica zguduți sau înfrânge. El este suportat de Dumnezeul puternic al universului, și astfel „el locuiește sub umbra celui Preainalt.” Ce loc mai sigur și-ar putea el găsi? Ce-i poate da o mângăiere mai mare?

Fratele Crist a ținut un discurs asupra aceluiaș subiect la ora 11 a. m. Dăm mai jos un rezumat al acestuia.

DISCURSUL ȚINUT DE FRATELE E. F. CRIST

„Multă pace au cei ce iubesc legea Ta și peste nici o piedică nu dau (nu cad)”. — *Psalm 149:165.*

FIECARE dorește fericire. Pentru a fi fericit este nevoie de pace. În Psalmul 119:165 ni se spune cum se poate obține acest important element al bucuriei.

Mai întâi legea lui Dumnezeu este legea lui însuși, după care se conduce. Ca un Creator iubitor el o descoperă omului ca acesta să aibă folos din ea. În timpul celor șase zile de creero Dumnezeu a urmat legea gândirii,

creiându-i o stare care să facă pe om fericit. El a făcut copacii ca să servească pentru lemne, ca omul să-și poată zidi case și alte lucruri folositoare. El a așezat în pământ cărbune, gaz și olei ca să servească de combustibil, ca omul să poată umbla cu trenul, vaporul și automobile. Dacă ar fi făcut Domnul numai două specii la fiecare vegetație, floră și fructe, viața ar fi fost cu mult mai puțin plăcută

de cum este. Deoarece Dumnezeu s'a folosit cu înțelepciune de puterea sa creatoare, urmarea a fost pace, văzând că el a făcut tot ce e mai bun.

Pentru că nu se ține în seamă aceasta lege a pregătirii lipsește astăzi pacea în multe vieți. Bărbații permit ca soțiile lor să se lupte cu inconveniente netrebuincioase cari fac viața să fie o muncă grea, când câțiva bani și puține minute ar face viața cu mult mai plăcută pentru ele. Cuvintele neplăcute cu vecinii adeseori se reduce la aceeași cauză: pe când prevederea i-ar fi dat un schimb de fapte și purtare care i-ar aduce mare plăcere. Mulți părinți sunt desperați și nemulțumiți din cauza că nu știu cum să-și trateze copiii. Aceasta nu sfătuește o indulgență vădămătoare, ci o astfel de purtare înțeleaptă și plină de dragoste care să-l convingă pe copil că tatăl și mama sa stăruie a servi interesele sale supreme fără un pic de egoism. Dragostea pentru această lege va aduce pace în viața noastră. În felul acesta se pot inconjura multe neplăceri. Altfel nu se poate ajunge la o fericire adevărată. Când în timpul împărăției lui Christos, care se stabilește acum, omenirea va înțelege și se va folosi de acest principiu, neamul omenesc va elimina astfel o mare parte din neplăcerile lor de azi.

Apoi Dumnezeu a dovedit dragostea sa pentru legea uitării de sine și a renunțării la persoana proprie prin faptul că a permis ca Lucifer să iei stăpânirea în Rai, știind că el va conduce pe oameni la păcat și peire. Dumnezeu a prevăzut că prin timp de secole el trebuie să privească tabloul trist al unui neam ce cade din ce în ce mai mult în păcat: că egoismul va conduce la nedreptate, ură, omor, război și alte urmări îngrozitoare; că vor fi înțelese rău planurile sale de dragoste, și numele său va fi batjocurit: că el va trimite pe Fiul său să răscumpere pe oameni, și că acest Fiul al său va fi batjocurit și răstignit pe Cruce. Totuși Dumnezeu a urmat această lege, ca astfel omenirea să poată deprinde învățătură care va face cu puțință ca fiecare copil a lui Adam să devie desevarsit și la urmă fericit. Iar noi cu cât înțelegem mai mult aceasta lege, cu atât mai mult ne va crește pacea.

Dumnezeu a dovedit dragostea sa pentru legea sfintenției când a osândit rasa în Adam. El vrea să aibă o lume

curată: deaceia trebuie să fie nimicit orice lucru rău. Să gândim la pace când a privit în viitor la un timp glorios când răul va fi stărpit din rădăcini. Când vom iubi această lege, și vom fi hotărâți a stărpi orice poftă și faptă rea din viața noastră atunci vom simți a pace dulce.

După ce a osândit pe creațiunea sa neascultătoare, Dumnezeu a dovedit dragostea sa pentru legea îndurării prin aceea că a grijit de o mântuire finală a celor din păcat prin faptul că a făcut pe unicul său Fiu să sufere, să moară și să devie un restaurator. Cât de dulce trebuie să fi fost pacea sa când atinse sufletul său atâta simț de nobleț! Cu cât ne deprindem a iubi îndurarea chiar față de aceia cari par a nu o merita, cu atâta adaugem noi la pacea noastră. Dacă avem gânduri bune față de semenii noștri se naște față de ei un sentiment mai blând și se poate vorbi mai ușor și trata mai cu considerații. E clar că în felul acesta ne procurăm o liniște mai mare.

După ce a făcut planul de restaurare a tuturor ce vor voi în timpul împărăției lui Christos, Dumnezeu a arătat apoi dragostea sa pentru legea mărinimiei prin aceea că a prevăzut să se aleagă dintre oameni o clasă de 144.000 cari vor fi înălțați la starea de care se bucură acum Fiul său, dacă ei caută să-l imite în credință. Aceasta este o favoare binevoitoare aproape fără închipuire. Cât de dulce trebuie să fi fost liniștea sa, când a luat această hotărâre. Dacă iubim această lege, și vom să facem aceasta pentru soțul, soția, noastră și alții, mai mult decât ne cere datoria, noi semănăm ceea ce aduce liniște.

Dumnezeu în decursul veacurilor a dovedit dragostea sa pentru legea blândetii și pentru legea răbdării (stăruinții). Amândouă sunt necesare pentru a gusta o liniște desevarsită. Dumnezeu nu s'a purtat în mod dur când mulți din fiii săi i-au dat prin rugăciuni felurite sfaturi fără înțeles și ridicule: nici nu s'a înspăimântat deoarece în decurs de șase mii de ani neamul omenesc nu s'a liberat de păcat și urmările îngrozitoare. El era hotărât să continue până ce-și va ajunge scopul. Dragostea pentru aceste calități ale legii lui Dumnezeu va contribui mult la pacea noastră. Faptul de a nu voi să ascultăm un sfat sau o critică va face să nu avem pace niciodată în viața noastră: și vice versa.

Timpul dela orele 2 până la 3 după masă a fost menit pentru laudă și mărturisire și mulți frați au avut ocazia să-și manifesteze dragostea lor și de-a

aprecia bunățatea Domnului pentru ei. La ora 3 d. a. fratele M. A. Howlett a vorbit asupra subiectului zilei. Urmează mai jos un rezumat al acestui discurs:

DISCURSUL FRATELUI M. A. HOWLETT

CA STUDENȚI în Cuvântul lui Dumnezeu și ca unii crede în acest Cuvânt, noi suntem interesați în mare măsură în întâmplările de pe pământ. Oamenii înțelepți ai lumii sunt în perplexitate; masele neliniștite se ridică asemenea unor valuri infuriate; nouii negri de furtună devin din ce în ce mai negri; oamenii pierd curajul de frică privind aceste lucruri ce vin asupra pământului.

Care ar trebui să fie purtarea Creștinului față de aceste întâmplări? Să fie el nedumerit? Să se înspăimânte? Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că aceste lucruri se vor petrece la sfârșitul veacului, și că ele vor fi o dovadă că starea veche de nedreptate se pierde și că vine alta nouă „în care va locui dreptatea.” Studenții în Biblie așteaptă ca în curând să se stabilească această împărăție a păcii. Deoarece aceasta este desemnată ca „Ziua de mângâiere și încurajare”, ce mângâiere putem avea noi din starea aceasta de tulburări? Dacă s'ar putea dovedi că situația actuală politică din Europa și în alte părți, existența unei ligi a națiunilor, convertirea la bolșevizm; neliniștea printre mohamedani, vestesc toate venirea împărăției lui Christos, oare aceasta nu ar putea fi o mare mângâiere și încurajare? Menirea creștinului este acum de a vesti „Ziua de război a Dumnezeului nostru”; și cum ar putea face

aceasta, dacă n'ar fi convins că ziua se apropie? Studenții în Biblie notează cu interes afacerile evreilor ortodoxi. Restabilirea lor treptată în Palestina — patria lor — este o chestiune ce trebuie urmărită cu mare interes, fiindcă de-câteori e vorba în profeții de evrei, se vorbește adeseori de ei ca de Iacob. Ei își au numele acesta dela tatăl națiunii lor — Iacob — a cărui nume a fost schimbat în Israel. Chestiunile poporului numit Iacob au de jucat un mare rol la stabilirea situației celei noi. Speranța evreilor merge sus. Ei așteaptă cu mare nerăbdare îndeplinirea vechei promisiuni făcută lui Abram: „Prin tine și seminția Ta vor fi binecuvântate toate neamurile de pe pământ.” Această seminție este Christos, după versiunea lui Pavel, prin care vor fi binecuvântate noroadele pământului. Evrei însă în loc de a se crede Dumnezeului lor, ei se sprijinesc pe o mână fizică; ei se sprijinesc pe națiunile păgâne și mai cu seamă pe Liga Națiunilor.

Atotputernicul n'a înputernicit pe nime dintre națiunile actuale să devie stăpân în Palestina, Puterea care este exercitată în aceasta țară de către Liga Națiunilor prin reprezentantul ei, Marea Britanie, este o grozăvie în ochii lui Dumnezeu. Aceasta autoritate uzurpată va fi doborâtă într'un mare timp de tulburări, în care Atotputernicul își va arăta puterea sa. — Ezekiel 38:21.

La ora 4. p. m. a ținut fratele A. J. Eshleman un discurs asupra unui subiect la fel, din care urmează mai jos un rezumat.

DISCURSUL FRATELUI A. J. ESHLEMAN

„Dar văd în membrele mele o altă lege, care se luptă contra legii minții mele și mă aduce în robie legii păcatului care este în membrele mele”. — Romani 7:23.

EPISTOLA către Romani este o expunere logică și clară asupra legii divine și urmările ei asupra neamului omenesc. Legea este regulă în putere. Legea lui Dumnezeu este întotdeauna aceeași, dar expresia și acțiunea ei se schimbă după diferite împrejurări și situații. După ce vorbește despre starea în Raiul lui Dumnezeu apostolul se ocupă mult cu decalogul Mozaic, și apoi continuă a aduce aceasta în legătură cu situația noastră. Desigur pentru cei cu mintea pământească aceasta dovadă nu este clară; dar fiul lui Dumnezeu nu se razimă pe înțelegerea lui nici cea a lumii. Cu ajutorul spiritului sfânt care conducea peana Sf. Pavel, și luminează mintea noastră, cuvintele lui ne împropătează. „Lumea prin înțelepciunea ei (lumească) n'a cunoscut pe Dumnezeu.”

Apostolul sfârșește (Romani 8:1) prin declarația: „Nici o osândire acum dar pentru cei care sunt în Isus Christos”, etc. Pentru un Creștin cu mintea trează aceasta înseamnă o mângâiere și încurajare; căci deși noi suntem în armonie cu Dumnezeu ca ființe noi, totuși suntem înconjurati de multe nedesevărsiri ale corpului pe care le regretăm și dorim să scăpăm de ele. În versul 22 zice el: „Mă bucur însă împreună cu legea lui Dumnezeu, potrivit omului dinlăuntru.” Iar în versul 25 adaugă: „Deci eu însumi slujesc cu mintea mea legii lui Dumnezeu.” E o mare bucurie de a ști înina unită cu Tatăl Luminii și al Vieții și de a avea aprobarea sa.

Revenind la textul de mai sus: Sf. Pavel vorbește de o altă lege din membrele sale care se răscoală în contra minții celei noi și-l subjugă legii păcatului. Activitatea acestei legi a păcatului este de două feluri: și deși stau pe aceeași treaptă, totuși este între ele o mare deosebire, anume, nedesevărsirea trupească, și poftele naturale trupești.

1) Nu e nevoie de a raționa prea mult pentru a arăta că păcatul lucrează în tot neamul lui Adam: patologie este prea învederat că și noi suntem fii ai mâniei ca dânșii. Invulneritatea (starea noastră de a nu fi biruiți), față de păcat — după 1 Ioan 2:3 — nu zace în oarecare putere fizică, ci stă în legătură numai cu o însușire de ordin moral. Ba și mai mult, noi nu suntem scutiți de aceste păcate prin faptul că suntem primiți în Cel Uns, ci în mod figurativ suntem îmbrăcați cu haina dreptății lui Christos prin socotirea meritelor sale. (Romani 4:6-8) Iarăși se scrie: „El

cunoaște zidirea noastră, aduce-și aminte că (ărănă suntem.” Domnul compătimește cu poporul său privind ura lor față de răul și păcatul din corpul lor. — Romani 7:24, 25.

2) A doua parte a activității acestei legi a păcatului se referă la cerințele naturale și legitime ale corpului, lucruri ce se potrivește pe deplin pentru fii lui Adam, dar cari le putem jertfi în speranța răsplătii mari. Acesta este cel mai nenatural lucru ce l-ar putea face o ființă omenescă și desigur incompatibil cu firea sa. Poate ei îi convine ocazional de a lua parte la vre o adunare sau de a îndeplini vre un mic serviciu; iar a jertfi lucrurile cari din natură sunt ale noastre, recere credință și forță morală, ce a recerut cândva o faptă. Natura noastră, deși îndreptată, are o dragoste mare și o afinitate pentru ce este estetic (ceea ce face frumosul) care în sine nu este un păcat fiindcă face parte din firea noastră, dar care, îndeplinită, ar fi pentru noi o cursă fiindcă legământul nostru se bazează pe jertfă.

Creațiunii celei noi și voturilor sale răspunde carnea cu simțurile ei. Deși ea este rezistentă în mod negativ, totuși e pentru noi cel mai mare dușman; și în faptul acesta zace o mare luptă. Biruința nu înseamnă că carnea nu va avea niciodată drepturile ei, ci mai curând că creatura nouă trebuie să aibă o regulă precisă și pozitivă pe cheltuiala naturii vechi.

Sfârșind capitolul al optelea, Sf. Pavel, zice: „Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Dumnezeu?” etc. Noi observăm că el vorbește de lucruri și de o viață viitoare. Ce putea să însemne el prin aceasta? Evident dorința de a trăi mai departe aice pe pământ după ce am făcut legământ cu Dumnezeu de a o jertfi pentru o răsplată cerească. „Cel ce-și stăpânește spiritul său este mai puternic decât acela care cucerește o cetate.” Vitejia este de dorit mult în lupte naturale; dar adevărații puternici ai pământului sunt eroii credinței. În scurt numele lor vor fi întipărite în sufletele întregii omeniri, ca și „bucuria a tot pământul.” Până atunci să privim spre Mântuitorul nostru, care a fost pus la încercare în toate ca și noi, dar a eșit biruitor; așa vom putea și noi prin îndurarea sa. Să ne dăm toată silința de a îndeplini voia Domnului. În scurt se va termina luptă, cursul nostru se va sfârși și vom câștiga biruința; iar bucuriile eterne vor fi atunci ale noastre.

Serile au fost petrecute în tovărășie socială în jurul hotelului și cu discuție între frați asupra celor auzite în timpul zilei. Aceasta a dat ocazia de a-și reînoi cunoștința unul cu altul. Așa de mare era

mulțimea că nu ar fost cu putință cu fiecare să-și întâlnească toți cunoștii într'o zi iar serile erau ocupate cu vizite și petreceri Creștinești.

7 SEPTEMBRIE ZIUA PĂCII ȘI SFINȚENIEI

Ziua de Joi, 7 Septembrie, a fost menită să fie ca „Ziua Păcii și Sfințeniei”. Serviciile cari au început dimineața la orele 9, au fost urmate de adunări de

laudă și mărturie. La ora 10 a. m. fratele W. F. Hudgings a ținut un discurs asupra subiectului zilci, din care urmează un rezumat:

DISCURSUL ȚINUT DE FRATELE W. F. HUDGINGS

PACEA esto o stare a minții pe care o dorește și o caută toți oamenii, dar ei o caută acolo unde nu se poate afla. Nu poate fi pace adevărată, dacă inima nu este în armonie cu Dumnezeu. Popoarele se înarmează și merg la război, sperând prin aceasta să ajungă în fine la fericire, liniște, pace, numai s'pro a afla că starea lor e mai tristă după război decât înainte, în ce privește fericirea lor.

Pacea în înțelesul adevărat al cuvântului, a domnit în Rai înainte de căderea omului în păcat și moarte. De atunci n'a domnit nicăieri pe pământ, afară de în înțeles spiritual în inimile și mințile poporului consacrat a lui Dumnezeu.

Lumea a ținut conferințe și congrese de pace, a făcut proclamațiile, declarațiile și tratatele sale de pace. Dar pacea

care se remăie încă n'a fost stabilită și nu va fi până ce nu va așeza Prințul Păcii împărăția sa pe ruinele lumii celei vechi. Creștinismul a făcut ceva pentru popoarele Europei și a Americii prin faptul că a promovat civilizațiunea, dar ea nu le-a făcut popoare creștine în nici un caz. Nu! Numele de creștin și l-au pus popoarele pe nedreptul. Numele de creștinism ce se aplică la regiunile civilizate

ale lumii este o numire greșită. Creștinismul ce înseamnă împărăția lui Christos se potrivește numai pentru Christos și împărăția sa și nicidecum pentru împărățiile lumii aceștia. Această împărăție n'a început încă. Noi ne rugăm încă: „Vie împărăția Ta.” Sunt dovezi că ea se apropie. Atunci va fi pace pentru toți și fără sfârșit.

Acesta a fost urmat la ora 11 de fratele R. H. Barber, care a vorbit asemenea asupra acestui subiect dupăcum urmează:

DISCURSUL FRATELUI R. H. BARBER

„Cum se prind păsările în cursă, așa se prind fii omului în ora cea rea, când vine fără știre asupra-le.” —
Ecclesiastul 9:12.

PUȚINI își dau seama că Biblia numește timpul nostru — sfârșitul veacului — „o zi rea.” Ziua este rea în mai multe înțelesuri: întâi, pentru că „oameni răi și amăgitori vor deveni din ce în ce mai răi”; al doilea pentru că la timpul acesta „va fi un timp de strămtorare cum n'a fost niciodată”; al treilea, sufletul oamenilor va tremura de frica celor ce vor că vie pe pământ, iar starea actuală le va produce nedumeriri și încercală; al patrulea, pentru că eforturile omenești nu vor fi în stare să oprească această furtună care va răsturna cu desăvârșire actuala ordine de lucruri. Textul nostru ca și multe altele arată că aceste împrejurări inexplicabile vor veni „fără știre.” Origine își dă seama de faptul că aceste împrejurări există acum. Multe alte scripturi afară de textul nostru — mărturisesc că marele „păsărar” — Satana — și trimișii săi decăzuți — oameni și ingeri căzuți — vor pune atunci „curse” încercând să prindă în ele atât pe fii Domnului cât și pe ceilalți oameni. Pentru a ni face o icoană exactă, să ni închipuim două armate ce stau față în față, sub comanda a doi mari generali — Domnul cu puterile sale și Satana cu puterile sale.

Domnul își stabilește acum împărăția pentru care Creștinii s'au rugat timp de 1800 ani. E o împărăție de pace și lumină, menită să fericească toate neamurile de pe pământ. Satana stăruie să zădărnicească aceste încercări. Metodele sale sunt meșteșugite, viclene, înșelătoare și menite să prindă în cursă pe aceia cari anunță vestea despre împărăția lui Dumnezeu și de a angaja puterile lor în altă parte, și de a orbi poporul în ce privește înțelesul adevărat al întâmplărilor precum și fericeia ce va urma curând. Satana prinde în cursă lumea prin aceea că abate

atenția ei dela vestea împărăției și caută să-i facă a crede în fericeia Ligei Națiunilor și Liga bisericilor, punând astfel planurile omenești în locul celor cerești: El îi prinde în cursă prin aceea că-i înșală. Apostolul zice: „Ca să nu fim dobândiți de Satana.” (2 Corinteni 2:11) Mai bine e tradus prin: „ca Satana să nu ne prindă.” Dușmanul ne prinde prin aceea că slăvește însemnătatea unor părți ale lucrului; și astfel ne atrage atenția asupra acestor lucruri făcându-ne de multe ori să neglijăm altele, poate și mai însemnate. În felul acesta suntem înșelați — prinși în cursă.

Satana poate slăvi însemnătatea unor anumite părți în dezvoltarea caracterului, și de a ne face astfel să neglijăm o altă dezvoltare și mai importantă. Iarăși, el poate să mărească importanța noastră în lucrarea Domnului, sau importanța lucrării la care suntem angajați, și să ne amăgească făcându-ne să credem că Domnul are nevoie de noi. Sau iarăși, el ne poate vădi în cap ideea, că eutare lucru pe care-l face Domnul este pe deplin nedrept și fără rost și așa că noi nu putem conlucra în mod conștiințios. În felul acesta sunt multe cai, perfide, înșelătoare, amăgitoare, prin cari Satana anăgește pe fii Domnului, și-i împiedică de a lăți vestea că împărăția lui Christos se apropie și că milioane ce trăiesc acum nu vor muri niciodată; sau cel puțin de a ne folosi de puterile și talentul nostru într'un mod care să împiedice sau încetinească lucrul său.

Dacă în această luptă noi intrăm pe partea Domnului atunci ceea ce-i propriu (voința proprie, stima proprie și păreriile proprie) trebuie să dispară, să se cufunde în unica marea operă a împărăției, iar ce ne privește pe noi să vestim că ea se apropie. Vestiti împărăția!

În fiecare zi timpul dela ora 12 până la 2 era ocupat cu distribuirea mâncării. Lungi coloane de oameni așteptau să între în sala de mâncare, unde fiecare se servea ca la cafeteria (sistem american, în care cu farfuria, etc. fiecare merge în mână și-și i-a mâncările care-i plac de la o masă pe care sunt așezate și ținute calde prin un aranjament electric) și având totodată ocazia de a se vedea întrelăta.

DISCURSUL ȚINUT DE FRATELE A. H. MACMILLAN

„Sfințenie, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.” — Ercii 12:14.

TALMACIREA care s'a pus de către evrei pe legământul legii a dezvoltat diferite grupuri de ipociți și n'a produs sfințenie deloc. Crezurile formulate de preoți în epoca evanghelică a avut cam aceeași urmare, astfel că astfel găsim în Babilon puțini oameni sfinți dar mulți ipociți.

Invățătura sfințeniei este privită din două puncte de vedere: a lui Dumnezeu și cel omenească. Punctul de vedere omenească este aparența exterioară (arătarea pe dinafară) cel al lui Dumnezeu este inima. Aceia cari se țineau punctuos de litera legii evreiești erau în mare cinsto între cunoștii lor; și aceasta era tot ce doria ei. Partea cea mai puare din el negau spiritul legii, îngăduind ca păcatul și egoismul să

La ora 2 din aceeași zi marea mulțime ce aștepta a ținut o adunare de laudă și mărturie. Programul care sa stabilit în sala principală a fost dublată în ce privește subiectele, față de celelalte adunări ținute în parc, și la cari au vorbit diferiți frați.

La ora 3 după masă Fratele Macmillan a vorbit despre subiectul „Pace și sfințenie.” Dăm mai jos în linii generale discursul său:

stăpâniască mintea și inima lor; și astfel arătau ei în fața lui Dumnezeu.

În epoca evanghelică clericii l-au zugrăvit pe Dumnezeu ca pe o dihanie mare ce amenință cu chinuri pe toți aceia cari nu vor asculta de codul de legi ce l-au formulat ei — clericii. Urmarea a fost că oamenii se stăruiau să asculte de cuvântul legii, nesocotind spiritul ei. Pe din afară ei se arătau sfinți și drepti; dar pe dinăuntru mulți erau plini de înșelăciune, păcat și egoism.

Isus a vorbit de această parte a chestiunii sfințeniei pe larg în vreme ce învăța poporul. Adeseori i-a muștrat pe cărturari și farisei din cauza aparenței lor sfinte pe din

afară și pentru mîntea lor bolnavă și sufletul stricat. Lui, ei i se păreau niște mormînte vîruite — frumos împodobite pe dinafară, dar cu totul vătămătoare pe dinlăuntru.

Isus a întărit marele adevăr vorbit de scriitorii Testamentului vechi, că deși omul judecă și privește pe tovarășul său după aspectul din afară, Dumnezeu n'o face aceasta, pentrucă el judecă pe om după inimă. Aceia ce nu se atingeau direct de viața unui om se credeau că țin porunca: „Să nu ucizi”: și ei țineau această poruncă după aparență omenească. Totuși mulți din ei, aveau omorul în inima lor și-ar fi dorit să comită această faptă dacă nu erau reținuți de frica de pedeapsă omenească care va cădea asupra lor. Din punctul de vedere a lui Dumnezeu, un astfel de om e totatăta cât și un ucigaș care ar fi făcut fapta în realitate.

Aceeaș stare există și astăzi. Mulți oameni cari pe dinafară apar ca foarte sfinți și cari stăruie a ține cuvîntul legii în scopul de a se arata buni în fața oamenilor, nu se opresc deloc se cugete la Dumnezeu, care poate citi gândurile tainice ale minții și sufletului, și în vreme ce se apropie de Dumnezeu cu buzele, inimile lor sunt departe de dănsul și stîndardele sale.

Dacă vom să ne facem sfinți și astfel plăcuți Domnului, lucrul trebuie să înceapă din lăuntru nostru. Experiența celor 4 mii de ani trecuți ne-a dovedit pe deplin faptul că nu poate fi o persoană mărșavă și păcătoasă pe dinafară și dreaptă în lăuntru. Nu e cu puțință de a face un om drept sau sfânt prin amenințări sau pedepse ca urmare a faptelor rele. Pentru a deveni sfinți, noi trebuie să urmăm calea Domnului; pentrucă acesta este unicul drum. Mai întâi noi trebuie să ne infiltrăm în mîntea noastră principiile adevărului și sfințeniei dupăcum aceste reogîndesc din gloriosul caracter a lui Dumnezeu prin Cuvîntul său, iar aceasta se poate face prin aceea că studiam planul lui Dumnezeu care arată caracterul său admirabil. Al doilea, dragostea pentru aceste principii trebuie să intre în inima noastră și să schimbe sentimentele noastre; iar aceasta se face prin observarea necontenită a caracterului glorios și pretios a lui Dumnezeu. Aceasta va produce în noi o putere care ne va conduce la sfințenie ce se va manifesta în gânduri, cuvinte și fapte drepte. Dacă în felul acesta noi ne folosim în gândurile, cuvintele și purtarea noastră față de principiile pe care le-a introdus Dumnezeu în mîntea și inima noastră prin spiritul său sfânt, atunci devinim sfinți în gând, cuvînt, faptă, după o măsura ce suntem în stare

cîtă vreme ne aflăm într'un corp decăzut, așa dupăcum sunt încă toate creațiunile noi aici pe pămînt.

E adevărat că multe gânduri nedrepte intră în mîntea noastră, și uneori facem lucruri ce nu sunt plăcute nici nouă nici Domnului. Desigur, aceste, lucruri nu cad în vina creaturii noi, ei sunt o urmare a cărnii decăzute. Orișicum cele ce facem cu voia noastră, cad în vina noastră. De exemplu, dacă un frate sau o soră e prins făcând un păcat ca o urmare a slăbiciunii corpului, aceasta ar fi desigur un păcat. Alți observînd acest lucru cred că e bine să osândească pe fratele sau sora respectivă pentru această faptă nedreaptă și să vorbiască despre aceasta către toți prietenii lor, și astfel să-i facă să vorbească rău despre respectivul și, vrînd nevrînd să-i strice numele său bun. După părerea mea purtarea acelor ce calomniază este cu mult mai de dojenit decît acela ce a fost apucat de vre o greșală.

Noi nu vom ajunge nici odată într'o stare adevărată de sfințenie în gânduri, cuvinte și purtare cîtă vreme suntem aici în aceste corpuri căzute. Când ne vom schimba și vom îmbrăca corpul cel nou, atunci vom fi cu totul sfinți.

Orice gând drept, orice poftă și dorință sfântă ce intră în mîntea sau inima noastră este luată în seamă de Tatăl ceresc; iar când vom îmbrăca corpurile cele noi, toate aceste vor fi întipărite în ele și vor forma o parte din structura noastră mintală; pentrucă profetul Malachi mărturisește că „cei ce se tem de Dumnezeu vorbesc unul altuia, Dumnezeu îi ascultă și-i aude și se scrie carte de amintire înaintea lui, pentru cei ce se tem de el și gîndesc la numele lui.” (Malachi 3:16) În această carte a amintirii nu va fi scris nici unul din cuvintele rele ce le vorbim fără să ni dăm seama: nici unul din gândurile sau poftetele egoiste cari pe neștiute le putem avea pentru un moment. Aceste vor fi șterse și îndepărtate cât e ostul de vest. Numai gândurile, poftetele și dorințele plăcute lui Dumnezeu, drepte, vrednice și credincioase vor fi amintite în această carte și vor forma aparatul nostru intelectual atunci când vom îmbrăca corpurile cele noi.

Conform acestei învățături, noi găsim în multe locuri din Biblie că suntem sfătuiți a ne gîndi la lucrurile curate, sfinite și plăcute lui Dumnezeu; căci „precum unul cugetul în inima sa, așa este el.” Cu alte cuvinte, felul nostru de a gîndi aici când suntem puși la încercare va arăta ceea ce vom fi când vom ajunge în împărăția cerească.

La ora 4 p. m. a fost ținut un discurs de Fratele Sidney Morton, care a zis între altele:

DISCURSUL FRATELUI SIDNEY MORTON

„Pre cel cu cugetare statornică îl vei păzi în pace desăvîrșită”. — Isaia 26:3.

VEDEM deci că pacea este un produs al gândului. Este o floare frumoasă și lucitoare crescută în grădina minții. Dumnezeu ne dă instrucție cum crește această floare iar seumpul nostru Domn ne ajută să îndeplinim aceste instrucțiuni.

Pacea este liniște, liniște mintală, o pace sufletească și intelectuală care o poate ajunge fiul credincios a lui Dumnezeu din simțirea că-și vede toate treburile sale sub supravegherea Tatălui ceresc. Este o pace care recere încredere în înțelepciunea și dragostea, dreptatea și puterea cerească, o pace care amintește frumoasele promisiuni ce sau făcut copiilor credincioși ai lui Dumnezeu, că adică **nișică nu-i tulbura, ci că toate vor lucra la un loc pentru binele lor cel mai înalt, cîtă vreme dorim să-l avem pe dănsul conducător în toate gândurile, cuvintele și faptele noastre. Această pace poate primi prin credință toate ce le permite puterea cerească, așteptînd cu bucurie fericirea ce ne a fost promisă.**

Aceasta nu este o pace lumescă ci pacea lui Dumnezeu, care întrece orice știință și este o combinație din cunoștință, credință, reverență și înțelepciune. O cunoștință

a planului marelui și a promisiunilor lui Dumnezeu; o apreciere sinceră a acelor bogate promisiuni ce ne face să preamărim astfel pe Acela care le-a dat, ca să urmăm cu plăcere sfaturile lui; noi ne arătăm înțelepciunea noastră prin aceea că punem în practică cele ce le primim zilnic din magazinul adevărului. Despre aceasta clasă de oameni citim: „Dumnezeu va da putere poporului său; Domnul va binecuvînta pe poporul său cu pace.”

Rugăciunea este necesară pentru desfășurarea acestei părți a caracterului. Rugăciunea este împărțirea cu Tatăl nostru ceresc, căutînd conducerea, sfatul și binecuvîntarea sa. În unele dintre cele mai profunde rugăciuni ce ajung cîndva la „tronul îndurării” n'a fost rostît de voi nici un singur cuvînt; poate numai o lacrimă a lunecat pe obrazul vostru; Domnul a citit rugăciunea voastră în acea lacrimă sau în sufletul vostru măhnit. Nici un fiu cu adevărat devotat lui Dumnezeu care a venit cîndva la tronul îndurării în starea potrivită a inimei sau a minții, n'a fost să nu primească binecuvîntarea dorită. Iubitul nostru Mîntuitor ne mărturisește: „Dacă voi rămîneți în mine și cuvintele mele locuiesc în voi, cereți ce voiți și vi se va da vouă.”

Rugăciunea noastră ne dă privilegiul să venim mai aproape și în asemeni la Domnul. Rugăciunea ne duce în prezența Domnului; ne aduce nouă fericirea păcii cerești, mărind prin aceasta cu atât mai mult simțul de respect pentru caracterul său îndurător și sfânt a Dumnezeuului nostru, cu cât ne convingem mai mult de bunătatea sa către noi și bună voința sa de a ne ține la dreapta sa ca pe fii săi.

Dar cu toate că ne bucurăm de acest privilegiu binecuvântat al rugăciunii, totuși n'avem voie să trecem cu vederea binefacerile ce provin din un studiu zilnic al Cuvântului lui Dumnezeu. Orice Creștin devotat simte o plăcere să eugete la Cuvântul lui Dumnezeu, și cu cât mai mult mintea și inima noastră se îndrăgostesc în multe și bogatele promisiuni ce ne-au fost date nouă spre încurajare și cu cât ne aducem aminte multele exemple în care Dumnezeu în mod admirabil a condus, a oerotit și i-a scăpat pe

fii săi credincioși și supuși, aceasta produce în noi un echilibru intelectual, o stare liniștitoare sufletească și intelectuală pe care lumea n-o poate da cândva nici n-o poate lua.

Mintea noastră este ca o grădină, voința este grădinarul, gândurile sunt plantele ce le sămănăm, purtarea noastră zilnică este floarea, iar floarea dezvoltată este caracterul nostru. Caracterul va fi slab și slăbănog, sau tare și puternic, dupăcum vor fi și gândurile noastre slabe sau puternice. Gândurile slabe, mici și nervoase vor produce caractere slabe, mici și nervoase; gândurile puternice, nobile și pozitive vor produce caractere nobile, tari și pozitive.

Să ne hotărâm a gândi cu tărie, să alergăm fără frică, să sfârșim cu măiestrie; aducându-ne aminte în același timp că controlul de sine este putere, gândul drept este o măiestrie, iar iubire în repaos este pace.

În pare au vorbit între alții frații J. A. Baeuerlein, W. L. Pelle, G. H. Fisher, și F. T. Horth. Lipsa

de spațiu nu ne permite să publicăm aceste discursuri.

8 SEPTEMBRIE, „ZIUA“

Vineri, 8 Septembrie, a fost numită pe program, „Ziua.“ A fost numită așa fiindcă în această zi vorbitorii au discutat asupra prezenței Domnului și a împărăției sale, ce începe acuma, ea fiind cel mai însemnat lucru atât pentru biserică cât și pentru lume. La ore 9 a fost un serviciu de laudă; iar la 9:30 fratele Rutherford a ținut un discurs cu subiectul „Impărăția.“

Înainte de aceasta erau arborate în diferite părți ale parcului și ale sălei drapele mari cu inscripția: „A. D. V.“ Mulți dintre frați, se înțelege, încercau să ghicească, ce înseamnă aceste litere; iar ghiciturile erau felurite și numeroase. Scopul adevărat al acestor drapele era de a atrage atenția fraților asupra însemnătății acestei zile.

Un drapel mai mare, de treizeci și șase picioare în lungime, și în trei colori, a fost format de artistul Societății, și a fost atârnat deasupra vorbitorului și astfel înfășurat că nu se putea ști ce este el până ce n'a venit momentul potrivit. Vorbirea fratelui Rutherford s'a terminat cu cuvintele: „Vestiți, vestiți, vestiți pe Rege și Impărăție“, iar când a repetit aceste cuvinte au fost tăiate frânghiile ce țineau drapelul iar acesta s'a desfășurat în mod grațios înaintea publicului, și care conținea aceleași cuvinte: „Vestiți pe Rege și Impărăția.“ În mijlocul drapelului era o mare icoană a Domnului.

DISCURSUL FRATELUI J. F. RUTHERFORD

„Impărăția ceriului s'a apropiat.“ — Matei 4:17.

NOUASPREZECE sute de ani în urmă Isus a fost pe pământ în carne. Ioan, antemergătorul său a anunțat venirea Lui cu vestea: „Impărăția lui Dumnezeu s'a apropiat.“ Scurt timp după aceea Isus a început a învăța cu aceeași veste: „Impărăția ceriului s'a apropiat.“ Era atunci însemnată. Ea trebuie să fie și mai însemnată acum. Faptul că atât Ioan cât și Isus au accentuat vestea aceasta arată însemnătatea cea mare a ei.

Toată învățătura în pilde a lui Isus se referea la împărăție, și el continua de a vesti că această este chestia cea mai însemnată. Mulți au auzit vestea; mai puțini au crezut în dânsa; și cu mult mai puțini erau de cari au rămas la ceea ce au auzit și crezut. (Cum se aseamănă aceasta cu starea de astăzi de lucruri). Acei ce au auzit și apreciat ceea ce spunea Ioan, și Isus s'au îmbucurat mult

de vestea aceasta. Dece? Pentrucă se ajunsese la un punct culminant din istoria poporului evreesc. Ceea ce se adevărase și se descoperise atunci a fost prezis și profetizat înainte. Importanța unui eveniment viitor se poate aprecia după timpul, înțelepciunea și munca ce se depune pentru a pregăti acest eveniment.

La începutul existenței naționale a lui Israil, Moisi, cu puterea lui Dumnezeu, a scăpat acest popor din mâinile asupritoare ale faraonului din Egipt. Atunci Dumnezeu prin gura lui Moisi a vorbit acestui popor următoarele: „Profet din mijlocul tău, dintre frații tăi, asemenea mie, va scula ție Dumnezeuul tău; pre acesta să-l ascultați.“ (Deuteronomul 18:15) Mai pe urmă Dumnezeu a prezis din când în când prin gura profetilor săi sfinți că va veni unul mai mare decât Moisi care va mântui pe om de Satana,

ticălosul cel puternic, tipificat prin regele Faraon din Egipt.

Dumnezeu nu numai a prezis venirea Regelui puternic și a împărăției sale, ci și a făcut pe Israel să producă icoane vii care să reprezinte împărăția aceasta. Ei au fost învățați atât prin cuvinte cât și prin exemple, și cu toate acestea n-au voit să creadă sau să se increadă în vestea despre sosirea sa. Chiar și Ioan care a adus cel dintâi vestea a rămas nedumerit și la îndoială, și a trimis cuvânt către Isus ca să-l înștiințeze ori de el era într'adevăr Mesia sau să aștepte pe altul. Poporul lui Israel nu a văzut nici n'a apreciat ziua favorabilei, când Domnul a venit la ei. Mințile celor mai mulți erau orbite pentru binefacerile acestei zile; și deaceia Regele, de mult profetizat și prezis, a fost respins, iar Israelul a fost părăsit.

Cauza părăsirii sau alungării lui Israel a fost necredința, care necredința a fost cauzată de uneltirile dumnezeului mimic, a lui Satan, acel șerpe vechi, adversarul, diavolul.

Venirea Domnului a fost pentru evrei din toate cea mai însemnată zi. Dumnezeu a prevăzut ca Legea să-i conducă pe ei la Christos și să-i pregătească împotriva acestei zile de necredință.

Venirea a doua a Domnului, ca marele Mesia și Rege, și înființarea împărăției este de mare însemnatate pentru toți din ziua aceasta, dar mai cu seamă pentru creștinii. Acestora le-a dat Dumnezeu Biblia, cuvintele inspirate scrise de profeti, Isus și Apostoli, ca să-i conducă la această zi. Dumnezeu a condus cu blândețe pe poporul lui Israel dela Moisi până la Ioan; și totuși dușmanul i-a amăgic pe cei mai mulți în așa chip că ei n-au știut de prezența Domnului. Astăzi istoria se repetă. Necredința de astăzi este cauzată ca și la evrei de uneltirile Satanei. Deaceia noi facem bine dacă din timp în timp revedem organizarea împărăției Satanei, de ce a fost organizată, care a fost activitatea ei, și care va fi sfârșitul, ca să nu putem uita pe viitorul dușman ce se luptă împotriva noastră. De ar putea faptele aceste să ne facă să fim mai hotărâți, toți una cu Christos.

Înainte cu mai mult de șase mii de ani, unul strălucitor și puternic din împărăția cerească i s'a născut în înșă gândul că trebuie să fie asemenea lui Dumnezeu cel Prea Înalt. Din cauza ambiției sale blestamate el a căzut; iar Dumnezeu a schimbat atunci numele său de Lucifer și i-a dat *patru* nume, dintre cari fiecare zugrăvește caracterul său josnic. Numele *dragon* înseamnă cel ce înghite. Satan a căutat să înghită pe poporul lui Dumnezeu, începând dela Avel și până acuma. *Șerpele* înseamnă înșelător. El a înșelat și continuă să înșele dela Eva până în acest ceas. *Diavol* înseamnă *defaimator*. El a defaimat pe Dumnezeu, pe Domnul Isus, pe toți profetii, și pe toți credincioșii Domnului, și continuă a face aceasta și bagă în capul altora gânduri defăimătoare. Satan înseamnă *adversar* sau cele ce se împotrivesc. El s'a împotrivit în orice treaptă a dezvoltării clasei împărăției. El este dușmanul lui Dumnezeu, dușmanul omului, dușmanul de moarte a celor drepti. Dumnezeu, marele Stăpânitor al Universului, în a cărui mână stă de drept toată puterea, a plănuit răscumpărarea și mântuirea neamului omenesc și a organizat pe Israel să figureze aceasta mai înainte. La acest popor el a organizat adevărata religie poruncind ca să i se închine numai lui ca singurul Dumnezeu adevărat. Satan, potrivnicul, dumnezeul mimic, a organizat la popoarele dimprejurul lui Israel religieuna mincinoasă, și i-a făcut să se închine lui și a altor diavoli. Puterea întrebuintată de Dumnezeu asupra poporului său este spiritul sfânt. Legătura cu care s'leagă Satan pe urmașii săi este spiritul cel rău. Deaceia Israel s'a supus acestor uneltiri, a și fost amăgic de el. Dumnezeu a pronunțat o hotărâre în contra acestui popor și a dus-o la îndeplinire în a. 606 i. Chr. și atunci *Satana a devenit dumnezeu* acestei lumi. El mai este numit

și Principele puterii văzduhului, arătând astfel că puterea lui este văzută și nevăzută.

CLASA ÎMPĂRĂȚIEI

Deși Legea era menită să conducă pe Israel la Christos, totuși numai o rămășiță din acest popor a scăpat de velenurile dușmanului. Dumnezeu a promis o seminție prin care vor fi binecuvântate toate neamurile de pe pământ. Satan a grijit de o seminție contrară. Seminția promisiunii este Christos. Seminția celui rău constă din factorii săi văzuți și nevăzuți, cari se luptă contra seminției promisiunii. Seminția, promisiunii este formată din Creștinii într'adevăr consacrați, și unși dinceoace de vâl și din Domnul și din sfinții săi preamăriți dinceolo de vâl. Seminția vizibilă a Satanei intruchipată este numită „feară”, și se compune din trei elemente: afacerile mari, politicianii mari și propovăduitorii mari. Scopul lui Satan este de a controla omenirea și de a o ținea supusă răului. Scopul împărăției lui Cristos este de a ajuta omenirea de a-i înălța și de a-i fericii cu viață veșnică. Această operă frumoasă trebuie să fie săvârșită de clasa împărăției.

Împărăția lui Satan trebuie să fie răsturnată și nimicită de către împărăția lui Christos. Deaceia nu poate fi o împărăție fără rege; iar regele trebuie să fie de față și să lucreze înainte de ce se întâmplă răsturnarea.

Desfășurarea clasei împărăției a început la timpul consacării lui Isus în Iordan. Ca o nouă creațiune el a fost menit să facă serviciul de rege; deaceia se potrivea pentru Ioan și Isus să zică: „Împărăția ceriului s'a apropiat” deoarece Regele era de față. Dar Isus trebuia să moară și să învie din morți înainte de ce a putut deveni Regele mării.

Dumnezeu a rânduit ca se unească cu Regele mării ca o parte din clasa împărăției membrele corpului său, menite, să fie mireasa sa, biserica. După ce Isus a anunțat împărăția zise el către învățăceii săi: „Mă due să vă pregătesc loc. Și dacă mă voui fi dus și voui fi gătit loc, iar vin și vă voui lua la mine însumi, pentru ca unde sunt eu să fiți și voi”. (Ioan 14:2, 3) Începând din momentul înălțării sale la cer creștinii au așteptat întoarcerea sa ca o întâmplare mare a timpului. După învierea sa Isus a început a face cunoscut misterul lui Dumnezeu. El a adus la iveală religieuna adevărată și credincioasă, pentru care el a fost martorul adevărat și credincios. Atunci Satan a organizat misterul fărădelegii, aducând la iveală o religie necredincioasă, o religie care pretinde că se închină lui Dumnezeu dar care fapt se închină diavolului și ascultă de poruncile sale.

EL A SOSIT

Toate profetiile vorbesc de venirea Împăratului mării. Isus nu numai a promis învățăceilor săi că va veni, ci i-a învățat să se roage: „Vie împărăția Ta.” Apostolii așteptau cu nerăbdare venirea lui și au mărturisit că va fi o fericire deosebită pentru aceia cari vor propovădui și iubi arătarea lui în vremea când va veni. Profetul Daniil, privind spre acest timp, exclamă: „Oh, fericite de acela care trăește și ajunge acest timp.” Acesta este timpul cel mai însemnat deoarece este punctul culminant al istoriei omenirii. Scripturile ne arată că împărăția Satanei se va sfârși eu o luptă de moarte între Satan și seminția sa pe de o parte și între Domnul și seminția sa pe de altă parte; și că Regele mării va birui care biruință va rezulta în eliberarea bisericii și a omenirii. Scripturile ne arată mai departe că în această vreme împărăția Satanei va avea controlul supra pământului, și că agenții lui de pe pământ vor supune pe oameni la măsuri asupritoare. Dar Dumnezeu zice prin profetul său: „În zilele regilor acestora va ridica Dumnezeu cerului un regat care în etern nu se va nimici; și domnia dela acesta nu va trece la alt popor; el va sfârși și va nimici toate aceste regate, dar el va rămânea în etern. (Daniil 2:44) Din această cauză creștinii au privit

și așteptat cu nerăbdare venirea Domnului și a împărăției sale.

Profetia biblică ne arată că Domnul era euvenit să apară pentru a doua oară în anul 1874. Profetia împlinită arată fără îndoială că el a venit în 1874. Profetia împlinită sunt dealfel faptele fizice; și aceste fapte sunt indis-entabile. Toți veghetorii adevărați cunosc bine aceste fapte, așa cum sunt ele expuse în Scripturi și tălmăcite de servul special a lui Dumnezeu.

Isus însuși a spus că în vremea prezenței sale a doua el va face și conduce un seceriș din poporul său în decursul căruia va aduna la sine pe cei credincioși și devotați. De mai mulți ani aceasta lucrare decurge și acum să apropie de desăvârșire. El a mărturisit că în timpul prezenței sale va avea pe unul care va face serviciul unui serv credincios și înțelept, prin care Domnul la timpul său va aduce hrană poporului său. Toate faptele arată că aceste profetii au fost îndeplinite.

ZIUA PREGĂTIRII

De ce a venit Regele? Să așeze împărăția sa și să domnească ca un Rege. Dar el a avut de îndeplinit un lucru înainte de ce a început domnia sa, și aceasta este un lucru de pregătire. Fiindcă asociați cu el în împărăție vor fi membrele corpului său, ele trebuie adunate la un loc și pregătite pentru începutul domniei. Timpul păgânilor de sub supravegherea dumnezeului acestei lumi sa terminat la 1 August 1914. Înainte de această dată n'ar fi fost potrivit pentru Domnul, Regele mării, de a lua asupra sa puterea sa mare și să domnească. (Ezekiil 21:27) Intruieț el a fost de față încă dela 1874, urmează din faptele cum le vedem acuma, că perioada dela 1874 până la 1914 a fost ziua pregătirii. Aceasta în nici un caz nu se ridică contra învățaturii că „timpul sfârșitului” este dela 1799 până la 1914. Perioada dela 1799 până la 1874 n'ar putea fi numită o zi de pregătire, ci o zi de înmulțire a cunoștinței și luminei. Nu se cuvine să spunem că Regele a început de a se pregăti până ce nu a fost prezent.

Domnul a prestint, de sigur, că Satana nu va da în mod pașnic împărăția pământului. El a știut că va fi o luptă mare, și de aceea trebuie să se pregătească pentru această luptă. Profetul Naum, vorbind cu privire la timpul prezenței a doua a Domnului, arată că aceasta va fi o perioadă de pregătire. El zice: „Suiți-s'a asuprați, cel ce sfărâmă, păzește-ți întăririi, la seamă la drum; încingeți coapsele, adună-ți toate puterile.” (Naum 2:1) Printre alte lucruri făcute în timpul zilei de pregătire a fost adunarea la un loc a adevăraților credincioși ai lui Isus, învățarea lor cu adevărul și pregătirea lor în contra zilei celei mari și groaznice.

LUCRUL LUI ILIE

Dumnezeu vorbind de starea ce va fi imediat înainte de stabilirea împărăției, a zis: „Iată, Eu voi trimite pe profetul Ilie înainte de ce va veni ziua cea înfricoșată și mare a Domnului; și el va întoarce inima părinților către copii și inima copiilor către părinți, ca să nu vin să lovească pământul cu blestem.” (Malachi 4:5, 6) Ziua înfricoșată a Domnului este o zi de tulburări. S'a vorbit de ea ca de „mare și înfricoșată zi a lui Iehova” precum și ca de „Ziua răzbnării”, și ca de „Ziua cea mare a mâniei.” Această zi de mânie și răzbnare a lui Dumnezeu nu putea veni până la sfârșitul epocii păgâne; și într'adevăr Domnul anume hotărăște aceasta, zicând: „Pentru că ai luat puterea Ta cea mare și ai domnit. Și neamurile fură întăritate, și veni mânia Ta” (Apocalipsul 11:17, 18) Faptele arată pe deplin că aceasta a început în 1914. Urmează că lucrul lui Ilie trebuie făcut înainte de vremea aceasta. ...

Din scrierile servului Domnului citim: „Ilie a fost un tip iar Ioan Botezătorul o continuare a acestui tip. Ilie a înfățișat Biserica făcând un lucru în spiritul și puterea lui Ilie, anunțând pe Domnul.” (B252, 253) Se va observa că

deși în genere se întrebăsează a lina pentru a reprezenta biserica ca singură, aici se întrebăsează un lucrul. Motivul acestui fapt este că Domnul este capul bisericii iar biserica nu face nimic fără El; deci, deocare lucrul lui Ilie înfățișează un lucru special făcut de biserica sub supravegherea Domnului. (B255) Urmează deci, că lucrul lui Ilie trebuie făcut între începutul prezenței Domnului și ziua mării. Aceasta se potrivește cu profetia lui Malachi. Lucrul lui Ilie era de a preface creștinismul într'o stare unificată, în forma copiilor, făcându-i să învețe ca niste copii și să-și îndepărteze inima lor dela rătăcire, păcat și necredință și să-și aducă înapoi în înțelegere cu Dumnezeu și dreptatea (B249) Aceasta se potrivește cu îndrumarea dată servului Domnului și soților prin gura profetului, zicând: „Treci prin cetate, prin Ierusalim, și fă semn pe frunțele bărbaților, cari gem și suspină pentru toate urăciunile ce să fac în mijlocul lui.” — Ezekiil 9:4.

Vorbind de acest timp, Domnul Isus însuși a zis răspunzând la o întrebare: „Ilie vine într'adevăr și va întocmi iarăși tot.” (Matei 17:11) Lucrul lui Ilie nu este restaurarea omului. Deaceea lucrul de întocmire despre care este vorba, trebuie să fie o restaurare a adevăraților urmași ai lui Isus la marile adevăruri fundamentale cari au zăcut de mult ascunse sub ruinele tradițiilor omenești. Aceasta corespunde întocmai cu opera care a fost sevrășită de biserică dela 1874 și în special dela 1878, până la 1914.

Nu se poate zice că perioada dela 1874 până la 1914 a fost o zi de mare nenorocire, o zi de întunec și negură. Dimpotrivă, a fost cel mai favorabil timp pentru mărturisirea adevărului. — B260.

Domnul a arătat atunci prin gura profetului, că dacă lucrul lui Ilie nu va reuși să întoarcă inima părinților către fii și inima fiilor către a părinților, atunci Domnul va nimici ordinea actuală și va urma un timp mare, arzător și nimicitor de tulburări. Toți știu prea bine că lucrul n'a reușit să aducă creștinismul nominal către Domnul. Dimpotrivă, numai o rămășiță a auzit și a crezut și s'a adunat la un loc: în vreme ce cei mai mulți i-au prigunit pe aceștia, mai puțini la număr. În vreme ce clasa lui Ilie vestea prezența Domnului și apropierea zilei celei mari și teribile, numai de vreme decât în anul 1913 clericii spuneau cu îngâmfare că nu e cu puțință un alt război. Epoca păgână sa sfârșit la 1 August 1914 și imediat a urmat războiul lumii; și deatunci înainte au fost pe pământ nenorocire între popoare și mare nedumerire. A fost o zi de întunec tot mai mare, de înrăutățire și suferință. Faptele fizice, deci, arată că ziua de pregătire a fost dela 1874 înainte, și că lucrul lui Ilie a fost făcut începând dela 1874 și s'a sfârșit în 1919.

Eliseu a fost uns să termine opera ce o începuse Ilie. Eliseu, prin urmare, ar trebui să reprezinte și reprezintă o operă deosebită de aceea cunoscută ca opera sau lucrarea lui Ilie. Lucrarea lui Eliseu trebuie să fie îndeplinită de Domnul și membrii trupului său în vremea zilei celei mari și groaznice.

VENIND LA TEMPLUL SĂU

Templul lui Dumnezeu este clasa messianică, Isus și membrele corpului său. „Căci noi suntem templul viului Dumnezeu; dupăcum a zis Dumnezeu, că voiți locui între dânșii și voiți umbla între dânșii, și voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul meu.” (2 Corinteni 6:16) În vremea zilei de pregătire a Domnului el a adunat la un loc pietrele vii ale templului său. Mulți din aceștia sunt acuma dincolo de vâl, iar unii din aceștia sunt încă în partea de dincoace de vâl, după cum credem noi.

Prin Profetul Malachi Dumnezeu a zis: „Eacă eu trimt pe soțul meu ca să gătească calea înaintea mea; Domnul pe care-l doriți și deodată va intra în templul său.” (Malachi 3:1) Aceasta adeverește mai departe părerea că ziua pregătirii este perioada dela a doua arătare a Domnului până în momentul ce începe răsturnarea împărăției lui Satana. Cuvântul *deodată* înseamnă în cazul acesta *îndată*.

Un timp ce poate să pară pentru om lung, este pentru Domnul ca pe *neșteptate*. Deaceia, noi credem, că ziua pregătirii s'a sfârșit în 1914 și că în 1918, sau cam în jurul acesta, Domnul a intrat în templul său. Venirea aceasta în templu a avut de scop judecarea, pentru că trebuie să înceapă mai întâi judecata dela casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17) Judecata va fi asupra Bisericii adevărate ca și asupra sistemului nominal. Căci zice Profetul: „Cine va putea suferi ziua venirii lui?” Scripturile arată un timp de mari încercări când va intra Domnul în templul său.

Cum prin Octombrie 1917 a început anul evrese, 1918. În timpul acesta s'a întâmplat o mare zguduire a poporului lui Dumnezeu, care fusese adunat în starea templului. Vorbind de venirea Domnului în templul său, Profetul a scris: „Iehova în sfântul său templu, Iehova, al cărui tron este în cer, ochii săi privesc, pleoapele sale ceacă pe fiii oamenilor. Iehova ceacă pre cel drept, iar pre cel nelegiuit și pre cel ce iubeste silnicia, urește sufletul său.” (Psalm 1:5, 6) Iarși, cu privire la acelaș lucru: „Ascultați, popoarele toate! Auzi, pământule și toate de pe dânsul: și să fie Domnul martor, asupra voastră, Domnul din templul cel sfânt al său.” — Mica 1:2.

Isus Christos capul clasei templului, vorbește prin diferitele membre ale corpului său, prin instrumentele pe care le folosește! Aceste scripturi arată începutul judecăților sale asupra popoarelor pământului și în același timp este o încercare pentru membrele templului dincoace de yă. Faptele arată că în Ianuarie 1918, un corp reprezentativ a poporului lui Domnului s'a adunat la un congres în Pittsburgh, Pennsylvania, și au formulat o motiune (au luat o hotărâre) din care o copie a fost trimisă președintelui Statelor Unite și celorlalte oficialități ale sistemelor babilonice, atrăgând atenția la legătura ilegală ce există între biserica nominală și guvernele lumesti. Aceasta a fost în realitate ultima faptă a clasei Ilie, ilustrată mai bine în experiențele lui Ioan Botezătorul.

Desigur începând de atunci înainte, Domnul a permis ca sfinții săi să fie încercați și probați. În toată America și Canada în special, precum și în Europa mulți sfinți au fost arestați și aruncați în închisoare, mulți prigoniti, și prin timp de un an sau mai bine a fost o mare mânuire printre poporul lui Dumnezeu și din sânul clasei templului s'au auzit strigăte de ajutor. Aceasta pare să fi fost tipificat de către Psalmist, când zice: „In strămtorarea mea chemai pre Iehova, și strigai către Dumnezeuul meu: și el auzi din templul său voacea mea, și strigătul meu veni la urechile sale.” (Psalm 18:7) Poporul Domnului era în selăvie, li s'a tăgăduit libertatea lor personală și libertatea predicării evangheliei. Domnul a auzit strigătul lor și i-a eliberat.

VEDENIA LUI ISAIA

Isaia, profetul lui Dumnezeu, un tip a poporului adevărat al Domnului în starea templului a avut o vedenie. (Isaia 6:1-11) Pe tablou se înfățișează ca închinându-se Domnului în templu. Contextul arată că tronul despre care se vorbește aici nu poate fi tronul milenial a lui Christos, ci starea lui autoritară ca reprezentant a lui Dumnezeu după ce ia asupra sa marea sa putere și domnește, când vine în templu. Isus a amintit despre această arătare a lui Isaia, iar cuvintele sale ne arată clar că nu se referă la tronul milenial. (Ioan 12:40) Totuși ea arată un timp de judecată în contra creștinismului asemenea acelei judecăți pe care Isus a pronunțat-o în contra Farizelor când a fost pe pământ.

Profetul Isaia zice că el a avut această vedenie în anul când a murit regele Uzzia. Noi credem că Uzzia a reprezentat pe biserica nominală, care pretinde ca reprezintă pe Domnul, dar care în realitate a părăsit pe Domnul în ultimul timp. Uzzia a fost regele Israelului prin timp de mai mult de cincizeci de ani. Mult timp el a fost drept în fața lui Dumnezeu. El a purtat multe lupte cu succes. El

a fost un mare ziditor. El s'a dovedit un rege puternic. Îngâmfarea care conduce la fapte rele și egoiste, a fost cauza căderii sale. El a murit de lepră.

Cât de bine se potrivește aceste fapte cu istoria bisericii nominale. Acest sistem a fost organizat la început pentru un scop bun. În el s'a auzit glasul miresei și a mirelui. Sistemul a dus vestea despre împărăția lui Dumnezeu prin mulți ani. Ea a zidit multe biserici și școli pentru creșterea poporului. Ea a făcut mult pentru înălțarea morală a societății. Dar a devenit îngâmfată și a căzut pentru aceleș motive pentru cari a căzut Uzzia. Sf. Pavel a prevenit în contra acestei îngâmfări arătând prin aceasta în mod lămurit că aceasta va fi cauza căderii Creștinismului nominal. — Romani 11:25.

Uzzia în calitate de rege n'avea dreptul să servească ca un preot. Stătea în competența preotului de a aduce jertfă de tămâie pe altarul de aur din templu. Uzzia, însă, și-a închipuit că el este atât de însemnat, încât s'a socotit mai presus de legile templului, și a intrat înăuntrul să aducă jertfă. Preotul ales de fapt l'a prevenit dela aducerea jertfei. Dar Uzzia s'a infuriat și-a stărnit să aducă el jertfă: iar el îndată a fost cuprins de lepră, a fost izgonit și a murit în situația aceasta.

Înainte de 1878 biserica nominală era puternică pe pământ. În a. 1878 favoarea lui Dumnezeu a fost detrasă sistemelor nominale. Deatunci înainte fratele Russell și frații cari l-au sprijinit a trecut prin toată țara îndeplinind lucrul lui Ilie, de a încerca să întoarcă inimile creștinismului la o credință copilărească în Dumnezeu. Biserica nominală n'a luat în seama aceasta. În anul 1914 aceste sisteme nominale erau îngâmfate de putere și influență și zise: „Noi suntem bogăți și n'avem nevoie de nimic.” Când a început războiul mondial în a. 1914, creștinismul nominal și-a ridicat vocea în favoarea războiului. Predicatorii predicau pe tineri în tranșee, și le ziceau că dacă vor muri pe câmpul de bătaie ei vor deveni o parte din jertfa ispășitoare a lui Christos. Sângerosul război a continuat, iar creștinismul nominal a continuat să-l sprijinească, dar n'a luat în seamă înțelesul lui din cuvintele Regelui ce era pe atunci prezent.

Notăm iarși cuvintele profetului: „Dumnezeu este în templul său sfânt: tacă tot pământul înaintea lui.” (Habakuk 2:20) Furtuna cea mare a războiului lumii și lupta a încetat pentru un moment și popoarele s'au adunat în liniște ca să încerce de a opri o altă erupțiune. Oare creștinismul nominal, nobilii săi, servii săi, puternicii săi, n'ar putea acuma să ia o învățătură din război și urmările sale după cum sunt arătate prin îndeplinirea profetiei arătând că Domnul este prezent și că împărăția lui se apropie? Ei însă n'au tras învățătura aceasta. Ei erau beți de puterea și bogățiile câștigate în timpul războiului. Legătura lor strânsă cu cele lalte elemente ale „bestiei”, afacerile și politicienii mari, i-au făcut să-și piardă capul.

Principii financiare și stăpânitorii puternici ai pământului s'au adunat la Paris pentru o conferință a păcii, iar clerul creștinismului nominal s'au unit ce ei; iar rezultatul a fost înființarea unei Ligi a Națiunilor, cea din urmă (înlocuire) substituie a diavolului pentru împărăția lui Christos. Creștinismul nominal acuma nu numai că era asociat cu oamenii mari de afaceri și politici, ci s'a și lăudat cu aceasta; iar biserica nominală (ce face acuma o parte din organizația diavolului, fără nici o autoritate de a îndeplini slujba/preotească) a eșit să aducă jertfă. Și care a fost forma ei?

În Ianuarie 1919, înainte de ce se născuse pe deplin Liga Națiunilor, Consiliul Federal al Bisericilor în mod obraznic a dat publicității următoarea declarație injurioasă:

„A venit timpul să organizăm lumea pentru dreptate, adevăr, credință și umanitate. În scopul acesta ca huni creștini, noi propunem la viitoarea Conferință a Păcii înființarea unei Ligi a Națiunilor. O astfel de Ligă nu este numai un factor de pace, ea este mai-curând expresia poli-

tică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Liga Națiunilor își are rădăcina în evanghelic. Asemenea evangheliei, scopul ei este „Pace pe pământ și între oameni bună învoire.” Asemenea evangheliei, chemarea ei este universală.

„Eroii noștri vor fi murit înzădar dacă din biruința câștigată nu va ieși — un cer nou și un pământ nou, în care locuiește dreptatea.” — 2 Petru 3:13.

„Biserica (nominală) poate da un spirit de bunăvoință, fără de care nici o Ligă a Națiunilor nu poate dura.”

În felul acesta ei au negat venirea Domnului și a împărăției sale de a ferici omenirea, și s'au aliat făcîș, cu planul diavolului și au încercat atunci în mod batjocuritor de a oferi aceasta Domnului. Asemenea prototipului lor Uzia, s'a ivit imediat lepra preste sistemul nominal. Astfel suntem în stare a localiza timpul îndeplinirii vedenii lui Isaia.

STRIGĂTUL LUI ISAIA

Când a avut Isaia această vedenie a văzut deasupra tronului serafimi, dintre care fiecare zicea: „Sfânt, sfânt, sfânt, este Domnul oștirilor; întreg pământul este plin de mărirea lui.” *Serafim* înseamnă unul ce „strălucește.” În legătură cu vedenia lui Isaia noi amintim că aceasta stă în legătură cu cuvintele sf. Pavel că Domnul să descopere în „văpaie de foc.” Domnul aci se descopere poporului său în timpul văpăii de foc. Urmarea imediată a vedenii a fost că Isaia a strigat: „Atuncea zis-am: Vai mie, căci sunt pierdut; căci sunt om necurat la buze, și locuiesc în mijlocul unui popor necurat la buze; căci ochii mei au văzut pe Iehova, regele oștirilor. Atuncea sbură spre mine unul din serafimi, având în mână sa un cărbune aprins, ce-l luase cu clestele de pe altar. Și-l atinse de gura mea, și zise: Iacă, atingându-se acesta de buzele tale, nedreptatea ta s'a depărtat, și împăcatu-s'a păcatul tău.” — Isaia 6:5-7.

Profeția poate fi mai bine înțeleasă când este îndeplinită. Adeseori Dumnezeu face pe poporul său să îndeplinească o profeție fără ei să știe aceasta la timpul acela, abia mai târziu îi descopere ceea ce înseamnă ea. După-cum am amintit mai sus, în a. 1918, clasa templului dincoace de vâl a fost oprită dela libertatea personală și de la luera în ce privește proclamarea vestei. Până 1919 poporul Domnului de fapt a tăcut în ce privește anunțarea vestei. În anul acesta s'au adunat la un congres la Cedar Point, Ohio, un număr mare de reprezentanți ai urmașilor Domnului. Deodată ei s'au deșteptat la privilegiile lor. Apoi lăsară frica la o parte. Au ajuns la cunoștința faptului că luera lui Iie s'a sfârșit, și că acuma trebuie să înceapă opera zugrăvită prin Eliseu.

Când Isaia a văzut pe rege, el a știut că o ființă necurată nu putea trăi în prezența sa. Deaceea el strigă: „Vai mie, căci sunt pierdut; căci sunt om necurat la buze; căci ochii mei au văzut pe Iehova Regele oștirilor.” Desigur necurătenia sa avea ceva de-a face cu cuvintele gurii sale. El recunoaștea că el trebuia să fie găsit lăudând pe Dumnezeu, ca serafimii; recunoaștea că el nu a anunțat veste pe care trebuia să o vestească. Strigătele sale de căință îl conduse la purificare. Atunci serafimul îi curăță buzele sale cu cărbunele aprins. Atunci el nu tace mai mult, ci e gata să servească.

CE SĂ FACEM?

Și așa s'a întâmplat cu clasa din templu în anul 1919. Văzând că ei au tăcut un timp, s'a înălțat un strigăt către Domnul: „Ce să facem?” În vreme ce Isaia stătea astfel amărât, uimit și infricoșat, unul din serafimi a alergat către dânsul și i-a curățit buzele. Totuși s'a întâmplat și cu clasa din templu în anul amintit mai sus, că a fost curățită de o necurătenie a buzelor.

În a. 1919, fără îndoială, Domnul a permis poporului său să vadă necesitatea de a lua parte activă la o mărturie mai întinsă și serioasă a adevărului, chiar deși ei nu o vedeau aceasta că este arătată așa de lămurit în Cuvântul său. Astăzi, dacă înțelegem vedenia aceasta, dacă apreciem

faptul că Domnul este prezent și în timpul din prezent — în vederea acestui lucru, ce să facem noi?

Este o întrebare și un sfidământ ce mare asupra lui Dumnezeu din clasa celor din templu: și cineal stătea aceasta, profetul Isaia îi învață ce să facă, zicînd: „Să nu te înmănează! întunerecul acopere pământul și un nor din popoare; dară asupra ta va răsări Iehova, și mărirea lui se va arăta asupra ta.” (Isaia 60:1, 2) Într'adevăr mărirea Domnului a luminat preste poporul său prin timp de cei trei ani trecuți, și a binecuvântat de minune munca lor. În același timp întunerecul a acoperit pământul, și e mare întunecime între oameni, în special între creștini.

SCHIMBARE ÎN LUCRU

S'a produs o schimbare deosebită în caracterul lucrului bisericii dela a. 1918. Întrebarea e, a fost aceasta schimbare justificată? Aceia cari au umblat cu noi, dar cari nu mai umblă cu noi zic: „Nu.” Să examinăm iarăși vedenia lui Isaia în legătură cu alte lucruri ce a arătat Domnul poporului său și apoi să hotărâm.

Clasa templului după ce i s'a curățit buzele, aștepta asemenea lui Isaia, prototipului ei. Aceasta era starea bisericii începând dela 1918 până la ultima parte a a. 1919. În a. 1919 Domnul a purificat buzele lor. Asemenea lui Isaia, clasa templului a auzit glasul Domnului zicînd: „Pe cine să-l trimet, și cine va merge pentru noi?” Nu se întreabă cine va merge pentru *serafimi*? Cine va merge pentru Domnul Isus și Domnul Dumnezeu? Cine va merge de voe bună să ducă vestea, după ce și-a curățit buzele? Această vedenie pare să zică aceluia la cari se referă: Nu deveniți îngâmfați în gândul că Dumnezeu a ridicat pe câțiva indivizi pentru a face lucrul său. Ci această vedenie ne-a venit nouă ca să ne dovedim dacă inimile noastre sunt sau nu pe deplin devotate Domnului. Acei-ce auz glasul, cari apreciază timpul în care trăim, răspund asemenea prototipului lor, Isaia, zicînd: „Aici sunt eu, trimite-mă pe mine.” Ca soldații buni ai crucii, ei nu întreabă motivul de ce, nici când, nici unde vor merge ei; ei, pe deplin supuși Domnului, ei strigă: „Aici sunt eu, trimite-mă pe mine.”

La răspunsul lor de voe liberă, „aici sunt, trimite-mă”. Vestitorul Domnului răspunde: „Du-te și spune poporului acestuia.” Ce se spuie? Că împărăția este aici; că Domnul este în templul său; că lumea s'a sfârșit; că împărăția lui Satan se află sub judecată; că împărăția cerului a început, și că milioane ce trăiesc acuma nu vor muri niciodată. Dar vor auzi conducătorii ecclesiastici și turmele lor? Profetul Domnului răspunde: „Auziți într'adevăr, dar nu înțelegeți; și vedeți, dară nu cunoașteți. Ingrasă inima poporului acestuia, îngreuiază urechile lor, și orbește ochii lor, ca se nu vadă cu ochii lor, nici se audă cu urechile lor, nici să înțeleagă cu inima lor; ca să nu se întoarcă, și să nu se însănătoșeze.” — Isaia 6:9, 10.

Atunci de ce se ducem vestea aceluia cari n'o înțeleg? Va auzi cineva? Profetul Domnului răspunde: „Scoate pre poporul cel orb, ce are ochi, și pre cel surd, ce are urechi; adune-se toate națiunile, și stringă-se toate popoarele. Care dintre ele poate să ne spună aceasta? Să ne dea în știre cele de mai înainte? Aducă pre martorii lor, ca să se îndrepteze, ca să se audă, și să se zică: cu adevărat; voi sunteți martorii mei, zice Iehova, și servul meu, pre care l-am ales: ca să cunoașteți, și să credeți în mine, și să înțelegeți că eu sunt; înainte de mine nici un Dumnezeu n'a fost, nici va fi după mine. Eu, eu sunt Iehova; și afară de mine mântuitor nu este. Eu am prezis, și am mântuit, și datu-v'am în știre, pre când zeu străin încă nu era între voi; de aceea voi sunteți martorii mei, zice Iehova, că eu sunt Dumnezeu.” — Isaia 43:8-12.

Astfel noi vedem că aceia ce se află, în clasa templului sunt meniți în mod lămurit de a fi martorii Domnului în timpul acesta, ca să aducă oamenilor o veste de mângâiere, că împărăția cerului este aici, și că milioane ce trăiesc

acuma nu vor muri niciodată. În felul acesta se vede că Dumnezeu are de scop ca numele său să fie preamărit, că oamenii să știe că el este Domnul lor. Astfel noi vedem că scopul lui Dumnezeu de a avea un popor pe pământ, în aceste vremuri de mahnire, care se deosebesc de toate celelalte, care să fie martorii lui și să proclame fără frică vestea sa: „Împărăția cerinului s'a apropiat.”

PÂNĂ CÂND?

Dară până când, O, Doamne, vom tot anunța noi vestea aceasta? Nu putem noi greși și să ne facem nesuferiți prin aceea că o vom anunța-o prea adeseori? Oare n'am trebui noi să anunțăm și altă veste sau să tăcem eu totul? Și Domnul răspunde: „Până se vor pustii cetățile rămânând fără locuitori, și casele fără de oameni, și pământul se va pustii eu totul.” (Isaia 6:11) Acest fapt îl confirmă Domnul în Matei 24:14. Deci, se zice în mod lămurit, că clasa templul trebuie să continue de a anunța această veste despre împărăție, până ce cariera lor lumescă se va sfârși. Ei trebuie să fie martorii lui credincioși până ce zidurile Babilonului vor cădea la pământ.

Prin timp de șase mii de ani Dumnezeu a pregătit această împărăție. Prin timp de nouăsprezece sute de ani el a ales clasa împărăției sale dintre oameni. Regele mării a fost de față dela anul 1874; iar în timpul acesta el a condus un seceris și a adunat la sine clasa templul. Dola

Accasta a fost urmată la ora 11 de un discurs ținut de fratele Sullivan, care a revăzut faptul despre prezența Regelui — că prezența lui datează încă dela 1874 și că în 1914 el a luat asupra sa puterea și domnește. El a accentuat faptul că întreaga îndeplinire a profeției arată pe Domnul în puterea sa de rege, că națiunile sunt zdrobite, că sfinții au fost puși la încercare, că împărăția sa se înființează și că aceasta trebuie să fie cea mai mare încurajare pentru frați.

La ora 2 o adunare de laudă și mărturie a avut loc iar mulți așteptau ocaziunea ca să mărturisească. A fost într-adevăr un moment de fericire. Toți înfățișau fețe că se bucură într-adevăr de a trăi în aceste vremuri, în prezența Regelui și că au ocazia de a vesti împreună că împărăția sa a sosit.

DISCURSUL FRA TELUI J. HEMERY

„Accasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim într'însa.” — Psalm 118:24.

TEXTUL acesta este izbitor și fără păreche. Multe zile speciale sunt arătate în Biblie; mult este spus despre „Ziua Domnului” și despre „Ziua lui Iehova”, însă nici într'un loc nu se află o declarație atât de hotărâtă ca în locul acesta.

O cercetare se va arăta de sigur folositoare. Noi ne facem întrebarea: Ce zi este aceasta și cine sunt cei ce se vor bucura într'însa? Se poate spune că aceasta trebuie să fie ziua Domnului de care e vorba atât de des, ziua cea lungă de 1.000 de ani de domnie a lui Christos, ziua în care el va mântui pământul din sclăvia sa, și pe oameni de asupritorii lor; când el li va lumina și-i va binecuvânta adevărată ziua în care va domni dreptatea. Dar ziua aceea este o zi de stăpânire întemeiată, pe când aici aflăm un strigăt, o rugăciune pentru o mântuire mai departe, și pentru binecuvântarea lui Dumnezeu — o rugăciune amestecată cu laudă.

Contextul pare că se referă la o zi mai hotărâtă; iar noi zicem că se face o referință directă la o zi anumită când „piatra pe care zidarii au lepedat-o va fi pusă cap de unghiu”; o zi în care poporul credincios al lui Dumnezeu se va bucura dându-și seama de lucrarea lui Dumnezeu, de lucrarea minunată, care e pe cale de a se îndeplini înaintea ochilor lor. Accasta este o zi de manifestare directă a puterii și harului lui Dumnezeu și de aceea și o zi de veselie a inimii pentru biserică; însă și o zi în care tre-

1914 incoace Regele mării a luat asupra sa puterea și domnește. El a curățit buzele clasei templul și-i trimite cu vestirea. Insemnătatea vestirii împărăției nu poate fi spusă în prea multe cuvinte. Ea este vestirea vestirilor. Ea este vestea ceasului. E datoria acelor ce sunt ai Domnului să o vestească. Împărăția cerinului se apropie; Regele domnește; împărăția Satanei se risipește; milioane ce trăiesc acuma nu vor muri niciodată.

Credeți voi aceasta? Credeți că Regele mării este de față, și a fost încă dela 1874? Credeți că în timpul acesta el a condus lucrul secerii? Credeți că în acest timp el a avut un serv credincios și cuminte, cu ajutorul cărui a condus lucrul său și a dat hrană casei credinței? Credeți că Domnul este acuma în templu, și judecă pe popoarele pământului? Credeți că Regele mării și-a început domnia sa?

Deci înapoi pe câmp, o, voi fii a celui Preainalt Dumnezeu! Îmbrăcați armele voastre! Fiți trezi, fiți vigilanți, fiți activi, fiți voinici, fiți martori credincioși și adevărați ai Domnului. Mergeți înainte în lupta până ce va dispărea orice urmă a Babilonului. Duceți vestea în lung și în lat. Lumea trebuie să știe că Iehova este Dumnezeu iar Isus Christos este Regele regilor și Domnul domnilor. Accasta este ziua tuturor zilelor. Iată regele domnește! Voi sunteți agenții săi publici. *Deaccea vestiți, vestiți, vestiți pe Rege și împărăția Sa.*

Fratele Hemery din Londra, care prin timp de mai mulți ani a fost reprezentantul Societății pentru Marea Britanie, a fost de față tot timpul conferinței. Afară de aceea că a venit ca reprezentantul Societății, el a venit să reprezinte în special pe frații britani, aducând dragostea și salutul scumpilor frați din acea țară către frații din America. Au luat parte la adunare și mulți alți frați din Anglia. Mulți dintre frații americani își aducea aminte de o vizită ce a făcut-o fratele Hemery încă în 1910 și simțeau o plăcere de a reînnoi cunoștința lor cu dânsul și el cu dânsii. Vineri la ora 3 d. a. fratele Hemery a vorbit asupra subiectului „Ziua.” Acest discurs a fost de mare ajutor și încurajător pentru frați. Redăm mai jos un rezumat al punctelor principale din discursul său.

buc să se înalte rugăciunea: „Ah, Doamne, ajută, rogu-te... trimite acuma, prosperitate.” — Psalmul 118:25.

Noi credem că Psalmul se referă mai ales la ziua de astăzi și la încercările de față ale bisericii. Ea stabilește triumful credinței. Adverbele „acuma” (în Biblia engleză apare cuvântul *acuma*) din versul al doilea și al treilea arată așezarea ei: ele vorbesc de o biruință câștigată. Psalmul este ușor de înțeles când avem în vedere că vorbitorul, începând cu versul cincei și mai departe, este Domnul nostru.

În Psalmul 116 se arată strămătorarea aspră a Domnului nostru în Ghetemani. Durerile infernului (*sheol*, mormântul) puseră mâna pe el și sufletul său fu tulburat; însă el află liniște în Dumnezeu, și spuse că el își va îndeplini voturile în fața poporului lui Dumnezeu. Psalmul de față (118) arată credința Domnului nostru după ceasurile groaznice de încercare. El știe că va muri împlinindu-și jertfa. El zice: „Domnul este țaria mea și pricina laudelor mele; el m'a mântuit. (versul 14)... Nu voi muri (rămânea în moarte), ci voi trăi, și voi spune faptele Domnului.” (Versul 17) Expresiile aceste corespund cu cuvintele marelui arhiepiscop din Ioan 17. Porțile iadului nu-i vor putea rezista; el se vede pe sine ca fiind acea piatră de unghiu pe care a prevăzut o Dumnezeu, și care a fost lepedată de zidari. El se va înălța în curând la putere. Scopurile lui Dumnezeu au fost împlinite și se vor împlini.

Însă pe când încercarea Domnului nostru a fost într'o

măsură oarecare o îndeplinire a Psalmului, contextul arată că în total n'a fost așa. Este o alfă zi când ucenicii lui Isus, urmașii săi cei adevărați, vor lua ei cuvintele sale. Astfel în versurile 23, 24, numai vorbește Domnul nostru ei ei, și aceasta pentru că a sosit timpul ca Dumnezeu să le arate lor scopurile sale. Psalmurile aceste se referă la întregul Christos, după cum arată Psalmul 116. — și ele descriu în parte încercările Capului, în parte încercările bisericii, care este corpul său. Și dacă este bucurie de partea membrilor corpului său, atunci aceasta este din pricina reîntoarcerii sale și adunarea lor la sine. — Psalmul 50:5-8.

În cursul veacurilor s'a întâmplat ca urmașii adevărați ai lui Isus, Domnul păcii, să sufere încercări din partea conducătorilor religioși asemenea încercărilor pe cari le-a îndurat el. Timpul secerișului, despre care a vorbit el, a sosit! Grâul și neghina sunt despărțite. Adevărul, care este mearza, încercare și judecă poporul lui Dumnezeu, și cei ce-i sunt credincioși au fost apăsați cumplit chiar așa cum a fost și el, cu toate că suferințele lor nu se pot asemăna cu ale sale. Biserica după nume, ca și jidovimea, și-a pierdut credința.

Domnul se folosește de credincioșii săi pentru ca să arate prezența sa — adevărul, care este piatra de colț căreia trebuie să se conformeze toată lucrarea. Constructorii măturisii din Sion se leapădă iarăși de piatra unghiulară. Ea cade pe unii dintre ei, și-i prefăce în pulbere; alții (cari au cunoscut adevărul) cad peste ea și se potienesc. — Isaia 8:14, 15; Matei 21:42, 44.

Ziua în care avem privilegiul să slujim lui Dumnezeu este în unele privinți ziua cea mai întunecoasă și mai crudă

din toate zilele de încercare ale bisericii. Iusă din pricina luminei împede, care strălucește, și din pricina binecuvântării arătate de Dumnezeu asupra lucrării sale, poporul său triumfează ea și cei ce strigă rău punând pietrele cele din urmă pe clădirea lor ca Zerubbabel: „Indurare, îndurare cu ea.” — Zaharia 4:7.

De sigur că aceasta este binecuvântarea arătată a Domnului asupra poporului său (arătată mai ales în această mare adunare a poporului său consacrat) care cunoaște și pricepe lucrarea sa, și care este angajat cu căldură la ea, cu conștiință că lucrarea de astăzi este atingerea culmei în lucrarea bisericii și că ea este în îndeplinirea acestor cuvinte: „Să ne bucurăm și să ne veselim în ea.”

Că lucrarea noastră nu este terminată este însă lucru vădit. Mai trebuie încă să strigăm Osana! pe jumătate rugăciune, pe jumătate laudă: „Te rugăm fierbinte, Dumnezeu, ajută-ne!” Bucuria noastră este ca bucuria celor ce și au între ei conducătorul în luptă.

Biserica este pe cale de a intra acum într-o încercare care corespunde cu intrarea Domnului în Ierusalim. Cea din urmă mărturie este gata de a se da împotriva învătăurilor și pildelor nelegiuite ale conducătorilor Creștinătății, și cu privire la triumful lui Mesia. Și bucuria noastră este ca bucuria ucenicilor cari intrau dimpreună cu Înviătorul lor în cele din urmă faze ale lucrării lui. Noi avem deplină încredere după cum avut și el; și conduși de el noi înaintăm la lucrarea noastră cu inima veselă, și zicând după cum scris este în versul 27: „Domnul este Dumnezeu, și ne luminează” — calea sa, planul și scopurile sale, și zicem dimpreună cu Psalmistul: „Legăți sacrificiul cu funii, până la coarnele altarului!”

9 SEPTEMBRIE: ZIUA DE CONSACRARE

Ziua de Sămbătă, 9 Septembrie, a fost hotărâtă pe program ca „Zi de consacrare.” Atât în auditoriul principal cât și în adunările ținute sub arbori în parc vorbiri rânduind rând frați cunoscători de limba engleză, afară de celelalte adunări ținute de frați din alte țări, în felurite hale și în

parc. În auditoriul principal a fost un serviciu de mărturie dela orele 9 până la 10. La orele 10 fratele C. J. Woodworth rosti o cuvântare asupra subiectului de la ordinea zilei. Urmează un rezumat al cuvântării sale:

CUVÂNTAREA FRATELUI C. J. WOODWORTH

Și că ulla cere Domnul dela tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” — Mica 6:8.

UNII cari nu cunosc pe Dumnezeul nostru stau la îndoielă de a se consacra de teamă că nu vor fi în stare să îndeplinească cerințele lui. Textul nostru arată că cerințele lui Dumnezeu sunt pe deplin drepte; ele n'au fost ceva mai mult pentru Isus; ele nu vor fi ceva mai puțin pentru nimeni. Sunt „mulți zei și mulți domni, însă noi avem numai un Dumnezeu.” Dumnezeu nostru nu este zeul păgânilor, nici „zeul lumii acesteia.” Dumnezeu nostru este acela care învârte pământul cu o înțeleală de 68.000 de mile pe ceas în jurul soarelui; este Dumnezeu cel ce mișcă planeta Neptun în jurul aceluiaș glob odată în 165 de ani, și cel ce călăuzeste cometele în zborurile lor neînchipuit de întinse și de îndepărtate; este Dumnezeu care a făcut soarele nostru, și soarele Betelgeuse care este de 27.000.000 de ori mai mare; este Dumnezeu cel ce a făcut grupa sau drumul de stele ce le vedem și sute de alte căi de acestea, atât de îndepărtate de a noastră, încât nici chiar lumina nu poate trece dela o margine până la cealaltă în mai puțin de un milion de ani.

Dumnezeul nostru este Dumnezeu lui Iosua din valea Alalon, Iosofat și armatei sale ce cânta pe povârnișul văii ce-l poartă numele, a lui Hezechia care a desfășurat înaintea Domnului scrisorile lui Sennacherib, a celor trei tineri ovrei din captorul de foc, al lui Daniil din groapa leilor, al lui Ralph Naish din închisoarea Wandsworth, din Londra, corând ca Dumnezeu să-i arate dacă el se afla la locul unde Domnul îl vrea să fie și dacă cartea Volumul VII era sau nu din mâna lui Dumnezeu. Al nostru este Dumnezeu

care ascultă și răspunde la rugăciuni, după cum a răspuns și la rugăciunile acestor oameni. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu care iartă pe făcătorii de rele ce se căiesc.

Ce cere Dumnezeu? Ascultare, dreptate, îndurare și umilință. Nimic mai mult? Nu, nimic altceva. Să luăm mai multe exemple din Scripturi și să vedem. Să luăm de pildă pe Noe, pe Avram, pe Moisi, pe Samuil, pe David și pe Isus.

Să ne uităm al ascultarea lui Noe care a făcut ceea ce i s'a poruncit (Facerea 6:22), și să spunem că el a fost un oindrept (Facerea 6:9); îndurarea sa în propovăduirea ce a făcut-o timp de 120 ani unei lumi ce nu voia să ție seamă de propovăduirea sa (2 Petru 2:5; Facerea 6:3); și umilința sa în împlinirea fără preget a lucrării sale de clădire a unei corăbii mari pe pământul uscat chiar când ingerii căzuți din cer în jurul său fură neascultători și aduseră fără îndoială dispreț asupra capului său. — 1 Petru 3:20.

Privește la ascultarea lui Avram în ieșirea din Haran „fără ca să știe unde pleacă” (Evrei 11:8), asigurarea dumnezească că el și „casa sa după el” (casa credinței) vor face dreptate (Facerea 18:19); mila sa în apărarea Sodomei (Facerea 18:23-33); și umilința sa înaintea Domnului zicând despre sine că este „praf și cenușă.” — Facerea 18:27.

Consideră ascultarea lui Moisi când părăsi Midianul împotriva mării sale dorințe personale (Exod. 4:13, margină; 4:18); marea sa faptă de dreptate când a mântuit pe Israel, și când a făcut pentru Israel ceea ce ar fi voit

să se facă și față de el însuși într'un asemenea prilej; îndurarea sa când se rugă ca poporul care a greșit să fie iertat sau el să fie nimicit (Exod. 32:32); și umilința sa, umilința celui mai blând om de pe fața pământului. — Numerii 12:3.

A se vedea părerea lui Samuel despre marele principiu al ascultării (1 Samuel 15:22); declararea întregului popor al lui Israel că nici o pată de nedreptate nu pângărise viața sa (1 Samuel 12:1-5); îndurarea care îi făcu silă să spună lui Eli vestea pe care o primise de la Domnul (1 Samuel 3:11-18); și marea sa învățatură despre umilință zicând că unica cale de a sta nevătămat în slujba Domnului este de a te ținea „mic” în ochii tăi.

A se vedea cu câtă agerime înțelegea David principiul ascultării în lupta sa fără preget cu Goliat (1 Samuel 17:1-68); recunoașterea sa fără ezitare a dreptei învinuiri a lui Natan (2 Samuel 12:1-13); îndurarea sa față de re-

La orele 11 fu rostită o cuvântare asupra botezului și a însemnătății sale de către fratele Rutherford. La sfârșitul cuvântării sale 361 de și-au simbolizat consacrarea lor Domnului prin cufundare în apă. Cufundarea se făcu în (lac.) Aceasta fu în adevăr o ceremonie impresionabilă, care va rămânea mult timp în mintea celor ce au văzut-o. Suntem bucușori când vedem că unii mai viu încă la Domnul, făcând o consacrare deplină și simbolizând consacrarea aceasta. Unii au spus că prilejul de a intra la chemarea înaltă este închis și că nimeni nu mai poate fi încurajat să facă o consacrare. Noi credem că aceasta este părere cu totul greșită. D-zeu își alege mireasa, și nu noi; și nu se cuvine ca cineva din noi să spună că poarta este închisă și că nimeni nu mai poate face o consacrare adevărată. De fapt

CUVÂNTAREA ȚINUTĂ DE FRATELE F. W. FRANZ

X „Căci poartă pe cap închinarea Dumnezeului lui” Numerii 6:7.

CUVINTELE aceste erau un indemn pentru Nazaritenii în vârsta jidovească. Nazaritenii înseamnă „unul despărțit”, adică pentru Dumnezeu. Nazaritenii erau, fie bărbați fie femei, supuși la următoarea jurământă, pe care și-o făceau ei înșiși pentru un anumit period de timp: să se abțină de la orice produs de struguri; să-și lase păr lung; și să nu se pângărească prin atingerea vre-unui corp mort, chiar când acesta ar fi fost unul din neamurile lor cele mai apropiate. Ereau nazariteni pentru zile și nazariteni pentru viață. Samson era un nazaritean de la aștere și până la ziua morții sale. Creștinul nu este nazaritean, însă consacrarea unui nazaritean până la moarte înfățișează consacrarea creștinească. În care poruncește Isus ucenicilor săi să rămână credincioși până la moarte.

Consacrarea creștinului își află expresiunea cea mai înaltă în Isus. La 30 de ani Domnul nostru a fost cufundat în apă pentru a simboliza consacrarea lui, înmormântarea desăvârșită a ființei sale în voia lui Dumnezeu. La aceasta se referă cuvintele profetice: „Iată eu vin (în volumul cărții este scris despre mine) pentru ca să fac voia ta, Dumnezeule.” După botezul lui Isus veni asupra lui spiritul și puterea sfântă a lui Dumnezeu, luminând cuvintele din volumul cărții și descoperind pe deplin voința lui Dumnezeu. Lărgindu-se astfel cunoștința lui, și consacrarea sa s'a lărgit.

În viața aceasta Isus a lăsat ucenicilor săi „o pildă pentru ca ei să calce pe urenle sale.” Ca și dânsul ei iau asupra lor crucile lor în fiecare zi și aduc trupurile lor ca jertfă vie. În ce fel de slujbă își pun ei trupurile lor? Prin faptul că-și dau viețile pentru frații lor și prin mărturisirea adevărului lui Dumnezeu. Aceeași ungeră de propovăduire veni asupra lor după cum fu și cea ce a venit

gele Saul când ajunse să-l aibă pe cel ce-i voia viața în puterea sa (1 Samuel 26:2-23); și umilința sa înaintea Domnului. — 2 Samuel 7:18.

A se vedea frumoasa ascultare a Domnului nostru Isus după cum se vede din cuvintele Psalmistului: Iată eu vin... ca să fac voia ta, Dumnezeule (Psalmul 40:7, 8); vezi marea sa pricepere pentru principiul dreptății în declararea sa că scopul venirii sale pe pământ era ca „să-și dea viața preț de răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:28); vezi îndurarea sa în desfătarea de a implini voia lui Dumnezeu chiar când era vorba ca să moară pentru vrăjmașii săi cunoscuți (Psalmul 40:8; Romani 5:6-8); și află pace și siguranță în umilința binecuvântată care zise: „Veniți la mine, toți cei trudiți și împovărați, și eu vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră, și învățați de la mine, căci eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” — Matei 11:28-29.

n'ar fi lucru convenit ca cineva să facă o consacrare în vedere de a ajunge într'un loc anumit din marea orânduială a lui D-zeu. Ci se cuvine în toate timpurile să se predau Domnului în plină consacrare să-și implinească voia, și să simbolizeze consacrarea aceea prin cufundarea în apă. Despre aceasta a vorbit fratele Rutherford în cuvântarea sa. Nu redăm discursul său asupra botezului aiei, pentru că același subiect a fost tratat într'un număr recent din Watch Tower.

Dela orele 2 până la 3 după masă a fost un serviciu de laudă și de mărturie, iar la orele 3 după masă fratele F. W. Franz a rostit o cuvântare în auditoriul principal. Aducem mai jos părțile mai însemnate din această vorbire.

asupra lui Isus, capul lor.

Un nazaritean pentru viața întreagă, cu părul netăiat, fu arătat ca om al lui Dumnezeu. Abținerea lui de la vin preumbri neingăduirea creștinească în ce privește vinul plăcerilor și învățăturilor îmbătătoare din lume. Neatingerea sa de trupuri moarte zugrăvia despărțirea creștinească de organismul lumii moartă sufletește — depărțarea de orice ținut din împărăția politică, financiară și religioasă a lui Satan. De acee Apocalipsul îi zugrăvește pe creștinii credincioși din ziua de astăzi ca pe niște oameni ce nu au semnul înțelegerii bestiale a diavolului fie pe mână prin conlucrare activă, fie pe frunte din pricina simpatiei și aprobării cu mintea.

Cât timp nu este însemnat cu semnele aceste creștinul se mai deosebește încă prin mărturia sa credincioasă pentru împărăția viitoare a lui Christos. După cum scris este în profetia lui Isaia: „Iată-mă, eu și copiii, pe cari mi-a dat Dumnezeu, suntem semne și minuni în Israel.” În Evrei 2:12 sf. Pavel întrebuințează cuvintele aceste cu privire la Isus și la urmașii săi. Cât de potrivită este însă întrebuințarea lor în ziua de astăzi! Pentru că Domnul Isus se află astăzi de față pe pământ fără ca să fie văzut, așezându-și împărăția. Toți ucenicii săi limpede-văzători și activi îi implinesc precizarea: „Și se va predica aceasta evanghelie a împărăției în toată lumea spre mărturie la toate popoarele, și apoi va veni sfârșitul.” Mărturisirea lor îi înseamnă ca pe niște „semne”, cari îndreaptă la împărăția Domnului. Suferințele lor îmbinate cu mărturia se schimbă pentru ei în dovadă și face „minuni” înaintea poporului. Ca și în cazul lui Isus credincioșii lor în mărturie îi va costa viața, însă numai „cel ce va îndura până la sfârșit, acela se va mântui.”

Aceasta a fost urmată la orele 4 de un discurs asupra aceluiaș subiect rostit de Fratele J. A. Bohnet, care zise:

CUVÂNTAREA ȚINUTĂ DE FRATELE J. A. BOHNET

„Ca palmierul vor înflori cei drepti; crește-vor ca cedrul pe Liban“... „Văzut-am pe cel nelegiuit cutezător, întinzându-se ca un arbore verde.“ -- Psalmii 92:13; 37:35.

ACEASTA fiind ziua de consacrare, urmează ca subiectul nostru să fie ținut în cadrele aceste. Consacrare lui Dumnezeu este totdeauna și va fi în toate împrejurările la ordinea zilei pentru cei ce vor să vie în legături cu Dumnezeu. Milioane ce trăesc acum și cari nu vor să moară nici odată trebuie să se consacreze să facă voia lui Dumnezeu, trebuie să fie învingători asupra pornirilor rele, timp de o mie de ani sub o domnie de fier, ca apoi să aibă ca răsplată domnie pământescă. Inșă astăzi vorbim mai ales despre sfîințitul cuprinde „omorătorul de copaci.“ „Ca palmierul infloși o binecuvântare eternă.

Palmierul este un arbore deosebit; el crește înalt și drept, înspre cer: este în totdeauna verde și este foarte moale la inimă; din toți copacii palmierul are rădăcinile cele mai mici și cele mai puține rădăcini — stînd cât se poate de puțin în pămînt — și dă umbra cea mai puțină: el rodește de timpuriu și tîrziu, și cu cât e mai bătrîn pomul cu atît mai dulce este fructul său. El nu poate fi oprit nici împiedicat în creșterea sa drept în sus: el se ține pe sine însuși curat de praful desertului ce se adună pe alți copaci, și rezistă „omorătorului de copaci“ — (un venin care ucide orice alți copaci).

„Ca palmierul vor înflori cei drepti“, adică noi suntem o „o seminție aleasă.“ (1 Petru 2:9) Noi avem particularitatea că avem numai un singur scop, un scop drept în spre cer și stăm înălțați în ochii Domnului. Palmierul veșnic verde zugrăvește continua noastră voinică și activitate în slujba lui Dumnezeu, nu asemenea acelor, cari par a fi morți și fără viață jumătate din timpul lor.

Sfînții au o inimă delicată și plină de milă și simpatie, și ca și palmierul ei au puține rădăcini în pămînt. Tot ce putem trage din pămînt este întrebuințat pentru mersul nostru în sus spre cer. Noi nu aruncăm umbră sau reflexiune asupra altora în scopul de a întîrzia sau de a împiedica creșterea lor. Cu cât suntem mai de multă vreme consacrați cu atît mai dulce sunt fructele spiritului nostru, și noi aducem roade de vreme și tîrziu — în tot timpul. Aceasta este consacrare.

Noi nu suntem împiedicați sau îndepărtați de la calea noastră înainte. Noi ne ținem liberi de murdăria pămîntului, fiind curățirea a doua după pietate. Tînta noastră este curățenia. Noi rezistăm înrăuirilor veninoase ce îi doboară pe alții cari n'au atîta putere pentru a îndura asprimea, și cari năzuiesc să zdrobească viață și putere. Nici un arbore afară de palmier nu mai trăește după ce țî a căror îndeplinire a consacării le asigură un sălaș ceresc reșe cei drepti, și creșe ca cedrul pe Liban.“ Cedrii Libanului creșe pe un munte — pe lanțul munților Sirieni — la o înălțime de 6500 de picioare de-asupra nivelului mării. Libanon înseamnă alb. Munte înseamnă împărăție. Siria înseamnă țară înaltă.

După cuvîntarea asupra botezului ținută de fratele Rutherford, și în vreme ce își roștiau discursurile lor frații Franz și Bohnet, și de fapt toată după amiaza, dela orele 2 până la 6, 217 surori și 144 frați simbolizară consacările lor Domnului prin cufundarea în apele Lacului Eric. Scena era cât se poate de impresionabilă. Cufundarea fu

Lemnul de Liban este roșu, este mirositor și foarte durabil, are o structură minunată, este un material prețios, și lemnul acesta a fost întrebuințat pentru facerea templului lui Solomon. El primește un lustru splendid, și are un miros aromatic care strică insectelor; el crește în cet și are viață lungă. Trunchiul arborelui este tare, și rădăcinile sale intră adânc în stîncile pămîntului. El nu poate fi legănat cu ușurință de vânturi și nici nu poate fi desrădăcinat de ele. Crengile sale se împletesc între-olaltă și fac un adăpost bun împotriva vîntului și a furtunei. Au rămas acum numai puțini arbori de acestia în Liban. Cedrii acestia creșe mai ales în grupuri și de-alungul liniei de unde începe zăpada.

Totasa ocupă și sfînții un loc înalt în prețuirea lui Dumnezeu: ei sunt prețuiți ca fiind curați la inimă, și ca făcînd parte din clasa împărăției, din care va curge în cele din urmă rîul sfînt de viață în mare, care este o icoană a omenirii. (Apocalipsul 17:15) Culoarea roșie este icoana sîngelui lui Christos; și hotărît este ca noi să ajungem membrii ai antitipicului templu al lui Solomon, de o strălucire și structură minunată, și făcut dintr'un material prețios.

Ca și cedrii din Liban noi suntem vătămători pentru uneltele distrugerii (insecte), cari nu ne iubesc. Tari suntem și avem rădăcini bune în Stîncea Christos Isus, așa că nu putem fi nici desrădăcinați, nici înfrânți și nici aruncați la pămînt. Pentru noi este o plăcere de a ne împleți și înfrăți cu alți frați de aceeași credință prețioasă după cum ne-am adunat acum aici în cea mai mare dintre adunări. Și, ca și cedrii Libanului, nu mai puțin din cei 144.000 de sfînți au mai rămas pe pămînt. Acești puțini se află împrăstiați mai ales în grupuri (clase) pe ici colo, și cu toții se află dealungul liniei de zăpadă a curățeniei. Aceștia sunt într'o altă icoană „fântîni izvorătoare“ din cari vor ieși în scurtă vreme râuri de viață spre binecuvîntarea tuturor popoarelor de pe pămînt.

Cel rău se întinde ca un arbore verde pămîntean, care are o inimă vârtoasă, care aruncă o umbră mare, și care are rădăcini multe și lungi, cu crengi cari se întind departe. El oprește lumina soarelui și nu lasă ea să pătrundă ploaia prin el. Nînic nu poate crește sub un laur verde. Lemnul său este mlădios, și frunzele sale, cînd le storci, produc un miros stricăcios care are drept urmare o durere adîncă de cap ce ține cîteva minute.

Poporul nelegiuit este dispus la cruzimi și la oprirea ploii adevărului și a soarelui ceresc. Ei opresc pe alții ca să crească în har. Cei nelegiuiți sunt de o fire vînjooasă, și sunt foarte stricăcioși cînd sunt striviți. Ei se întind după mai multă stăpînire pămîntescă, fiind o icoană a rădăcinilor verdului laur. Iar cînd îi frece bine ei își fac dureri de cap. Și de sigur că ei se răspîndesc acum.

lăsată în seama fratelui Harry Ward. Tîrîmul era ideal de bun pentru scopul acesta, iar apa și vremea erau cât se poate de plăcute atît pentru participanți cît și pentru sulele de frați ce se îngrămădeau în jurul îngrăditurilor de frînghii.

10 SEPTEMBRIE: ZIUA DE ACTIVITATE

Ziua de Sămbătă 10 Septembrie a fost „Ziua activității“ sau ziua de a fi în lucru. Serviciile se deschiseră la orele 9. Până la orele 10 au fost clipe de bucurie printre frații, aducându-se laudă și mărturie din partea lor cu vri-

vire la binecuvîntările Domnului asupra lor. La orele 10 fratele S. H. Toutjian a roștit un discurs folositor și edificator fraților. Redăm pe scurt vorbele sale:

DISCURSUL FRATELUI S. H. TOUTJIAN

„Noi trebuie să facem până este ziua lucrurilor celui care m'a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze.” — Ioan 9:4.

EINSTEIN, cel vestit prin „teoria relativității”, ne informează că materia în starea ei originală se află într-o mișcare necurmată. Teoria aceasta n'are nevoie de nici o dovadă, fiindcă-i dovedită prin multe dovezi. Dumnezeu îl așeză pe Adam îndată după ce-l făcu în Paradis sau Eden, pentru ca să lucreze. „Domnul Dumnezeu a luat pe om, și l'a așezat în grădina Edenului, ca s'o lucreze și s'o păzească.” De aceea starea normală a unei ființe desăvârșite este activitatea minții și a corpului.

Din pricina căderii, omul deveni un muncitor osândit. „În sudoarea feții tale îți vei câștiga pâinea de toate zilele.” Drept urmare a blestămului se ivi stricăciunea sufletului și corpului; apoi urmă în mod treptat decăderea și moartea.

Atotputernicul, ca creator milostiv, făcu consecut scopul său cu privire la mântuirea omului din blestem zicând: „Ea (seminția femeii) va zdrobi capul tău (acesta fu capul șarpelui Satan)”. Începutul mișcării înapoi spre Eden este deci în mod logic „așezarea din nou a tuturor lucrurilor”, cari vești bune fură spuse cu tărie credinciosului Avram: „Întru seminția ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului.” — Facerea 12:13.

Sf. Pavel spune că „seminția” este Christos (Galatni 3:16), și urmașii săi (Versul 29). Isus începu a se arăta ca cap al seminției la Iordan. Spiritul sfânt umplu organismul său desăvârșit cu o râvnă mistuitoare, necunoscută până atunci muritorilor, ceace îl făcu să zică: „Zelul casei tale m'a mistuit.” El lucră până la moarte. „Zelul meu m'a surpat.” (Psalmul 119:139) În sfârșit, pe cruce fiind, zise: „S'a sfârșit (lucrarea mea grea pentru prevederea cu precizie de răscumărare).”

Urmează deci că, dacă Capul noii creațiuni a fost activ până la moarte și urmașii săi neapărat că trebuie să fie de același gând și de aceeași natură.

Din timp în timp Domnul trimise poporului său vești potrivite pentru timpul lor a căror proclamațiune cătră

lume însemnă credință și dragoste pentru Dumnezeu și Christos. Prin ungerea cu spiritul sfânt apostolii și biserică adevărată sunt însărcinați să „vestească știri bune celor blânzi.” „Adunați grâul în grănarul meu.”

Văzând trebuința lucrării noastre în slujba sa Domnul nostru ne însărcină mai departe ca să „propovăduim... ziua rășbumării Dumnezeului nostru.” „Strigați cu glas tare, nu crutați... arătați poporului meu greșelile sale.” „Spuneți lui Sion (celui după nume): Dumnezeul tău domnește.” Mult dorita domnie a lui Christos a început.

„Mergeți prin cetate (creștinătate) și loviți (cu sabia, Cuvântul lui Dumnezeu)... (Efesieni 6:17) „Leगाți pe regii (politici, financiari) lor cu cătuși (adevăruri ce (în in frâu) și pe nobilii (clerul) lor cu lanțuri (cu adevăruri puternice stringătoare) de fier: ca să facă judecata cea scrisă: aceasta onoare o au toți cuvicioșii săi.” Ești tu un cuvicioș? Atunci mergi înainte cu misiunea ta, cu încredere deplină în el. „Feara” trebuie înfrântă și lepădată în „lacul de foc” — în nimicire.

Astfel, după ce Satan va fi legat, demonii nimiciți, și „feara” (legătura financiară între stat și biserică) dimpreună cu „proorocul minciunos” (bisericele unite) date uitării, popoarele pământului se vor scula din praf și cenușa nădejdiilor și planurilor lor de mai înainte, pentru ca să-l întâmpine pe noul împărat Immanuel, a cărui împărăția va fi veșnică.

Venind în directă atingere cu razele vindecătoare ale „soarelui dreptății”, milioane ce trăiesc acum nu vor muri nici odată; iar bilioanele de morți vor fi binecuvântate la întoarcerea lor din groapă.

În sfârșit, după ce Satan și cei ce nu vor să se îndrepte de pe pământ vor fi nimiciți, după ce omenirea va fi restabilită pe deplin, iar pământul va fi infrumusețat din nou cu măreția paradisiacă. „fii lui Dumnezeu” vor striga iarăși de bucurie. Apoi vor urma „vârstele de glorie” nesfârșite.

La orele 11 Fratele W. F. Salter, reprezentantul Societății din Toronto, Canada, rosti o cuvântare în fața auditoriului principal. Cuvântarea fratelui Salter

CUVÂNTAREA FRATELUI W. F. SALTER

TOTI trebuie să recunoască că nici un succes nu se poate obține în lume fără o oarecare activitate. Dacă principiul activității este ceva esențial pentru o rășplată pământească, cu cât mai mult trebuie să fie aceasta mai adevărat când e vorba de o „coroană neperitoare!”

Din scoartă în scoartă Biblia este plină de îndemnuri la serviciu. Creștinii n'au fost nici odată atât de activi în slujba Domnului ca în ziua de astăzi. Aceasta e tocmai cum trebuie să fie. Mă simt liber a spune că fiecare copil consacrat al lui Dumnezeu care trăiește potrivit cu privilegiile sale — trăind aproape de Domnul — trebuie să fie cu inimă și suflet în lucrul ceasului de acum. Ar trebui să fim după cum ne îndeamnă Pavel: „Totdeauna prisositori în lucrul Domnului.” Astăzi doresc să vă atrag atențiunea asupra capitolului 14 din Apocalipsul. Mai întâiu, că aceasta este o veste spre învățatură pentru ziua noastră: apoi asupra caracteristicilor celor ce primesc învățatura; și în sfârșit, asupra vestei înseși.

Că vestea esto pentru ziua noastră, se arată în versul dintăiu; pentru că Domnul este zugrăvit în el ca întors a două oară și „stând pe Muntele Sion”. Din cronologie și din semnele timpului noi știm că el s'a întors. Apoi versul 15 arată anume că aceasta esto o veste de seceris.

Caracteristica celor ce primesc învățatura este aceasta: Numele lui Dumnezeu este „scris pe frunțile lor” — ei

a fost ținută în aceleași cadre de activitate, îndemnând pe frați să se hotărăscă pentru un zel mai mare în slujba Domnului. O redăm mai jos în rezumat.

apreciază cu mintea și cu inima semnele caracteristice — și în ciuda stărilor rele de pe pământ ei pot cânta: „Drepte și adevărate sunt căile tale.” Ei au o parte în „glasul din cer” — vestea cuvenită a lui Dumnezeu: „Milioane ce trăiesc acum nu vor muri nici doată” — care veste ei trebuie s'o vestească mai departe „cu glas de tunet.” Ei „cântă pe harfă” — ei iubesc cuvântul lui Dumnezeu și-l vestesc în totdeauna. Ei își dau seama că ei cântă în prezența Mielului — „înaintea tronului”, și cântă în acord cu caracterul lui Dumnezeu și potrivit profesiei, care este zugrăvită prin cântarea lor înaintea celor patru fiare și a bătrânilor.

Dacă și voi aveți aceste semne caracteristice, atunci ferice de voi; pentru că Biblia zice: „Nimeni nu cunoaște cântarea aceasta afară de cei unasutăpatruzecișipatru de mii.” O astfel de dovadă este de bună seamă insuflețitoare.

Întorcându-ne la Apocalipsul 14:18 noi aflăm că orice lucrare a sa Dumnezeu o face în mod „prehotărât și în ordine.” Notăm că el are un inger care învață pe copiii săi, — pe cei cari au în mână seceră ascuțită.

Noi aflăm cine a fost ingerul Domnului îndată ce cunoaștem unde stăm în curentul timpului, având o idee generală despre lucrul ce trebuie făcut și cine este conducătorul lui.

Noi știm că noi trăim la „sfârșitul vârstei”; și că lucra-

rea secerișului, adică executarea judecăților lui Dumnezeu și a vestirii împărăției sale, sunt la timp de a se împlini. Notăm că Societatea cârmuește lucrarea. Este un strigăt nu o șoaptă, ba chiar un „strigăt tare” și un „glas tare”: „Aruncă seceră ta și seceră!”

Fratele Russell văzu că serviciul este un lucru de căpetenie; și măică fiecare număr din *Watch Tower* cuprindea o indemnare la serviciu. Politica aceasta este urmată mai departe în *Watch Tower*; și ea și când glasul n'ar fi destul de tare mai apare încă în fiecare lună un *Buletin*, care îndeamnă cu dragoste la serviciu. Nimeni nu poate spune că n'a auzit nici odată „strigătul tare.” Toți trebuie să fie ocupați în serviciul împăratului pentru a câștiga premiul. Ce trebuie să facem?

Cei ce se află câte douăzecișipatru de ceasuri pe zi în patul de boală nu pot lua parte de fapt la războiul din linia cea dintâiu depe front; însă ei pot fi activi în serviciu, — în rugăciune, și pot fi acolo cu spiritul. „Mult folosesc rugăciunile celui drept.”

Cei ce nu zăcem în paturi într'una de sigur că ne putem răscumpăra și timp liber. Dacă nu un ceas pe zi, atunci

La orele 2 d. m. fu ținută în pare o adunare de laudă și de mărturie. Dorind toți frații de la toate adunările să fie de față la adunarea publică la care avea să vorbească fratele Rutherford, adunările din alte părți fură amânate și tot poporul se strânse în pare. Fratele Rutherford ținu discursul către mulțimea foarte mare la orele 3 prin folosindu-se de un magnavox. Acesta funcționa atât de bine încât norodul ce se afla la o depărtare de o jumătate de milă spuneau că au auzit tot atât de bine ca cei de aproape. Discursul a fost primit cu entuziasm de mulțimea cea mare ascultătoare. Un frate care făcuse socoteala automobilelor ce veniseră raportă că numărul lor era mai mare de 5000. Foarte mulți străini erau de față.

La sfârșitul cuvântării sale fratele Rutherford

CUVÂNTAREA FRATELUI G. R. POLLOCK

„Nu ce privește sîrguința, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu spiritul, slujii Domnului.” — *Romani 12:11.*

CA TRIMIȘI ai Domnului și ai împărăției sale ocupațiunea noastră de căpetenie, chemarea noastră, este ca să vestim în lumea largă aceasta evanghelie a împărăției. O apreciere a feluritelor binecuvântări ale Domnului produce o râvnă a spiritului ce să înfățișează în serviciul iubit și plin de bucurie.

Dumnezeu ne-a invitat să fim martorii săi pe pământ și să vestim vestea de bucurie și nădejde pentru oameni. Satan, dușmanul statornic al lui Dumnezeu și vrăjmașul adevărului, se străduiește pe diferite căi ca să ne împiedice la primirea acestei chemări. Noi putem trăi numai pentru unul din aceste două lucruri: Fie pentru a-l servi pe Dumnezeu, fie pentru a-l servi pe Satan și cetele sale nelegiuite. Noi, cea Creștini, suntem pe partea Domnului, și noi îl vom sluji pe el; pentru că numai el este Rege.

Motivul care ne mișcă pe noi la lucru este de a ne arăta aprecierea inimelor noastre pentru harurile lui Dumnezeu. Pe cel care-l iubim îl slujim cu drag. Spiritul care zice: „Te iubesc Doamne”, dacă este spus din adâncul inimii noastre, atunci este același spirit care zice totodată: „Iubesc să servesc Domnului”, și dacă aceasta este dorința inimii noastre, atunci putem spune dimpreună cu psalmistul David: „Cum se răsplătesc Domnului toate binefacerile față de mine?” Dacă suntem activi în serviciul său numai din simț de datoric atunci o mare binecuvântare este pierdută; dar dacă primim chemarea sa din prisosința inimii și dacă cu bucurie, cu căldură, propovăduim

de-igur un ceas la sfârșitul sau către ceasuri pe laudă. Pune ceva din timp la o parte pentru slujba divină, nu trebuie cine știe ce mult timp, ci numai cât crezi că poți putea întrebuința cuminte, și fi acesta: apoi începe a spori acesta porțiune de timp.

Lucrul acesta este un lucru de seceriș pentru a seceră „pământul” și pentru a aduna „via pământului.” Aceasta trebuie să se facă prin vestirea împărăției. Domnul a cărmuit întotdeauna poporul său prin instrumente omenesti, și cei ce au auzit și au ascultat de acestia, l-au auzit și ascultat pe Domnul însuși. În zilele lui Noe, fu acela, pe timpul lui Moisi, Moisi, pe timpul lui Iosua, Iosua, pe timpul lui Gideon, Gideon, și așa mai departe până în ziua de astăzi: pentru că pildele acele să întâmplau acelor ca „exemple și scrieri pentru indemnarea noastră.” Este vădit lucru pentru toți cei ce sunt bine informați că Societatea este instrumentul folosit și că publicațiunile sale sunt mijloacele ce îndeplinesc lucrarea. Să fim găsiți ca conlucrători ai săi, și astfel cu Domnul. Să ne uităm la aceea că seceră să ne fie în mână și că secerăm. Cuvântul nostru de ordine să fie: „Totdeauna prisosind în lucrul Domnului.”

adus? o rezoluțiune, o ceti depe platformă, și sfătui primirea ei. Marea mulțime a ascultătorilor se sculă în picioare fără nici o excepție măcar, aplaudând frenetic, adoptând rezoluțiunea. Rezoluțiunea este publicată în întregime pe paginile de mai înainte a numărului de față. Societatea are de scop să tipărească rezoluțiunea aceasta în multe limbi și s'o imparte în întregime printre popoarele și națiunile pământului.

La sfârșitul cuvântării fratelui Rutherford, mulțimea ascultătoare rămase pe băncile ei și ascultă timp de o oră cuvântarea fratelui G. R. Pollock, pe care o primiri cu mult entuziasm. Adăogăm aici un scurt rezumat din cuvântarea fratelui Pollock:

mai departe știrile împărăției, noi vom primi o bucurie care nu poate fi găsită nicăieri.

Lucrarea noastră este de două feluri. „Împărăția lui Dumnezeu” este dorința tuturor națiunilor. Vestea adevărului spune că tot ce va fi o piedică pentru împărăție va fi înlăturat, pentru ca nimeni să nu domniască afară de el. Ștergerea unei singure lacrimi, legarea unei inimi frante, este un serviciu real pentru omenire; și aceasta este datoria noastră de a face pe o scară întinsă în toată lumea. Activitatea în lucrarea binecuvântată a învățătorului a adus întotdeauna asupra acelor ce erau însărcinați cu ea disprețul lumii. Insă noi vom spune dimpreună cu apostolul Pavel: „Suferința de puțin timp nu este vrednică de asemănat cu mărirea ce se va descoperi în noi.” Zâmbetul aprobării dumnezeiești nu se poate asemăna cu nimic.

Să fim deci la lucru în propovăduirea acestei vesti de nădejde. Cetele lui Satan zic că acesta este un strigăt nebun; pentru că așa au vorbit ei și despre cuvintele lui Ișus, despre cuvintele lui Pavel, despre martorii credincioși ai lui Dumnezeu timp de mii de ani. Insă strigătul nebun al împărăției lui Christos trebuie să se răspândească, și se va răspândi; și știind că noi ne aflăm pe partea adevărului, a bucuriei, a binecuvântării și a lui Dumnezeu, noi o vom vesti. Adevărul este puternic, el va învinge, și ca martori ai săi noi nu ne vom odihni până când biruința cu ajutorul lui Christos nu va fi a noastră.

Până Duminică noaptea vremea cu toate că era caldă a fost de altfel o vreme ideală pentru adunările sub cerul liber. Măcar că la unii li era prea cald totuși n'a a fost nici o plângere. Duminică noaptea s'a făcut o schimbare neașteptată de temperatură, și ploaia puternică ce căzu nu permise adunări sub ce-

rul liber. De aceea adunările de Luni se ținură în-lăuntru. S'a prevăzut că un mare număr de automobile să cerceteze Luni mai multe ținuturi din apropiere; însă din pricina vremii care se făcuse foarte rea aceasta se amână până Marți.

11 SEPTEMBRIE: ZIUA DE SERVICIU

Luni în 11 Septembrie a fost „Zi de Serviciu“. Cu puțin timp înainte de adunare s'au făcut orânduirile necesare pentru serviciul de câmp sub supravegherea fratelui Richard Johnson din Columbus, Ohio, și cu sfatul și dirijarea oficiului din Brooklyn. Pentru aceasta fură chemați voluntari; și câteva sute de automobile răspunseră. Fură luate dispozițiuni ca

fiecare automobil să ducă cinci sau mai mulți pasageri cu un număr mare de cărți. Cu câteva zile mai înainte frații pregătiră lucrarea aceasta; însă din pricina ploii fu amănată.

În auditoriu s'a ținut o adunare de mărturie dela orele 9 până la 11. La ora aceasta fratele. A. M. Graham, a ținut un discurs:

CUVÂNTAREA FRATELUI A. M. GRAHAM

„Cine crede în mine, va face și el lucrările, pe cari le fac eu; ba încă, va face altele și mai mari decât acestea.“ — Ioan 14:12.

SUNT două întâmplări în istoria omenirii ce se înalță cu mult de-asupra altora, așa ca munții către cer: 1. Venirea Fiului lui Dumnezeu, viața sa de sacrificiu, jertfa sa de moarte pe Calvari, și răscumpărarea neamului omenesc ce era blăstămat să moară din pricina păcatului. El veni îmbrăcat în hainele de jertfă și gata să moară pentru ca omul păcătos să poată fi răscumpărat și să trăiască. 2. Venirea de a doua oară a Fiului lui Dumnezeu, acum însă nu în umilință de sacrificiu, ci îmbrăcat cu putere dumnezeiească și cu autoritate de Rege al regilor și Domn al domnilor, pentru ca să așeze împărăția se asupra întregului pământ.

Isus propovădui trei ani și jumătate. El a trimis și doisprezece apostoli, apoi mai târziu șaptezeci de ucenici pentru ca să propovăduiască. Ei aveau să predice și predicară că „împărăția lui Dumnezeu s'a apropiat.“ Parabolele sale erau icoane ale împărăției; minunile și lecurile sale preambri de asemenea binecuvântările împărăției. Însă împărăția lui Dumnezeu nu veni la prima venire a lui Christos.

Isus, vorbind despre încercările împărăției sale în cursul vârstei evanghelice, adică periodul dintre venirea sa cea dintâi și cea de a doua, zise: „Împărăția lui Dumnezeu îndură violență și cel violentat o ia prin putere.“ (Matei 11:12, trad. engl.) De sigur că violența, vărsarea de sânge și războiul — „războaie și știri de războaie“, după cum zise Isus — au marcat ora creștină ca fiind periodul cel mai sângeros din istoria omenirii. Împărăția lui Dumnezeu „îndură violență“ în adevăr în cursul atâtor și atâtor veacuri. Sfinții adevărați ai lui Dumnezeu fură martirizați cu miile cu tot felul de năsecoci drăcești ce se putură năsecoci de mîntea satanică. Christos a fost și mai este încă ființa răstignită, înfățișat greșit și dejosit de credințele creștinești. În acest mare și întreg period nu aveau să se întâmple lucruri mari.

„Lucrările mai mari“ de cari vorbește Isus în textul nostru se referă și sunt îmbinate în mod vădit cu a doua mare întâmplare din istoria omenească, adică cu venirea de a doua a lui Isus Christos și așezarea acelei împărății despre care era spus că este „aproape“, despre împărăția pentru care sfinții lui Dumnezeu se roagă de atâta vreme: „Vie împărăția Ta.“

Fiul lui Dumnezeu vino a doua oară nu în umilință,

nu în haina trupului de sacrificiu; ci ca Rege al regilor și ca Domn al domnilor vine el, și vine acum ca să domnească, și sfinții săi cari au „suferit împreună cu el“ vor domni împreună cu el. „Și vor împărăți o mie de ani cu dănsul.“ (Apocalipsul 20:6) El vine ca să-și supună lui toate lucrurile. „El trebuie să domnească până când va pune pe toți vrăjmașii săi sub picioarele sale.“

Marea și însemnata veste despre venirea a doua este deci: „Împărăția lui Dumnezeu s'a apropiat“ — și nu „aproape“, ci chiar la ușă — Regele este prezent, pentru ca să-și supună toate lucrurile, cu „toată puterea din cer și de pe pământ“ în mână și la comanda sa.

Pe cât de mari și minunate sunt întâmplările asociate cu venirea cea dintâi a Domnului, întâmplările ce se referă la venirea de a doua sunt nemărginit mai mari. Atunci era vorba de răscumpărarea omului, iar acum e vorba de *mântuirea* celor răscumpărați — o mântuire ce a întârziat timp de douăzeci de veacuri.

„Lucrări mai mari decât acestea“ erau să se facă de către credincioșii săi, zise Isus, „pentru că eu mă duc la Tatăl“, și „dacă mă duc, eu voi veni în rășii.“ Nici o lucrare mare nu avea să se facă de către biserica adevărată în cursul vârstei evanghelice. Ea se afla în „pustiire“, partea ei era umilință și suferință.

„Lucrările mai mari“ au început să se arate cu începerea „secerișului“ sau a „sfârșitului veacului.“ Isus și ucenicii săi călătoreau pe jos, un drum înecet obositor și greu. Noi călătorim cu „dromadere iuți“ — cu trenuri expresse, vopoare și automobile, etc. ce merg cu o ușeală nepusă. Isus și apostolii săi vorbiră în graiu viu la un număr restrâns de oameni și într'un ținut mărginit. Noi vorbim cu ajutorul paginei tipărite, trimițând-o în lume cu milioanele — cu radiofoane, făcând ca glasul nostru să fie ascultat la o depărtare de mii de mile și de către sute de mii de ascultători. De sigur că „lucrări mai mari“ au fost îndeplinite și se îndeplinesc în ziua de astăzi.

Învățăturile din parabolele lui Isus se îndeplinesc acum. Vindecările minunate, scularea din morți și a. m. d., au fost numai binecuvântări vremelnice. Binecuvântările împărăției ce este acum aici vor fi permanente și veșnice, vor fi „viață de veci.“ Isus și apostolii săi predicară că împărăția este „aproape.“ Noi predicăm că împărăția este aicea, că Regele este prezent.

La orele 2 d. m. o altă adunare de laudă și de mărturie a avut loc cu participarea unei mari mulțimi; la orele 3, potrivit programului, fratele Rutherford vorbi adunării asupra „Serviciului“, luându-și textul din Apocalipsul 3:14. — „Această zice Aminul, Martorul credincios și adevărat.“

În concluzie vorbitorul aduce la înveală că profetul Ezekiel arată limpede că membrii corpului re-mas după moartea fratelui Russell au de îndeplinit un lucru și că ei au porunca să declare ziua răsbunării lui D-zeu, să îndeplinească o lucrare de ucidere cu vestea adevărului; și că Domnul a prevăzut mijloa-

cele cu cari să se facă aceasta mare lucrare.

Ca urmare la vorbirea fratelui Rutherford toată mâna se ridică în sus, exprimându-și dorința de a fi angajată activ la serviciu, și mulți cari până atunci nu erau angajați la serviciul activ se arătară hotărâți s'o făcă întrucât Domnul va deschide calea.

DISCURSUL FRATELUI T. H. THORNTON

ARMATA învingătoare a lui Dumnezeu este înfățișată prin Gideon și prin oastea sa, care trebuia să învingă pe Midianiți. Cuvântul Gideon înseamnă războinic sau unul ce taie jos; Midianit înseamnă gălăgios sau certăreț. Gideon trebuia să nimicească sau să înfrângă pe acei oameni gălăgioși și certăreți. — Judecătorii 6, 7.

După ce Dumnezeu l'a asigurat de învingere, Gideon adună la un loc oștile lui Israel. Din douăsprezece seminții fură chemate patru, în total 32.000 de oameni. Apoi urmă încercarea, cu asigurarea despre învingere din partea lui Dumnezeu, care cercetă armata adunată astfel și spuse că e prea mare, cu toate că din punct de vedere lumesc ea era prea mică — 32.000 încontra 135.000. Mai bine de două treimi se dovediră fricoși. Și Dumnezeu rări din nou rândurile, rămânând de astă-dată numai 300 de oameni cari aveau să pornască împotriva unui număr de 135.000. Acești 300 fură împărțiți în trei cete; și ocupându-și posturile lor și punând în aplicare ordinele primite ei esiră învingători în luptă.

În antitip Domnul și-a alege armata sa în cursul secerișului acestei vârste, Gideon fiind un tip al Domnului nostru Isus, care vorbi prin glasul său, sau a reprezentantului său, Pastor Russell. După cum era preumbrît în *numele* semințiilor alese de către Gideon, toți cei aleși trebuia să fie membri ai bisericii celor dintâiu născuți (Evrei 12:23), trebuia să aibă unul sau mai multe semne caracteristice arătate de numele semințiilor alese în oștirea tipică.

Când se adună oștirea și se făcură încercările, Domnul trecu în revistă armata sa. Mai întâiu fură înlăturați cei fricoși; și conform tipului, din Scriptură aceștia erau

12 SEPTEMBRIE: ZIUA BIRUINȚEI

Se anunțase că Marți dimineața la răsăritul soarelui se va ține o adunare de rugăciune pe țârm pentru toți cei ce nu vor putea lua parte la serviciul de pe câmp, cari prin lauda și rugăciunile lor vor să încurajeze pe cei ce merg. Cu toate că vremea era destul de rece, des-de-dimineață frații începură a se aduna pe țârm în fața hotelului Breakers, strângându-se în număr mare. Fratele Rutherford era de față și conduse adunarea de laudă și mărturie, iar după aceasta marea adunare se duse toată la locul unde erau aranjate automobilele. Fratele B. M. Rice, conducând cântarea, ocupă loc pe vârful unui garaj și dirijă muzica; erau ceasuri ferice de cântare pe când automobilele se puseră pe rând în linie și se încărcară cu cărți și lucrători. De sigur că era o vedere frumoasă să vezi un număr mare de copii iuși ai Domnului plecând în timpuriul zilei cu vestea prețioasă a împărăției, pentru ca

DISCURSUL FRATELUI W. M. WISDOM

„Celui ce va birui îi voi da să șadă cu mine pe tronul meu după cum și eu am biruit și am șezut cu Tatăl meu pe tronul său.” — Apocalipsul 3:21.

ACEST extras din Descoperirea (Apocalipsul) lui Isus este expresiunea unuia care a luat parte la o anumită luptă, la o luptă bună, și a eșit învingător; o luptă între alno însuși și între marea vrăjmas. El ne spune că dacă noi vom învinge — dacă vom fi învingători — în același

Programul anunță că fratele Thornton urma să vorbească cu privire la ordinea zilei. La orele 4 d. m. însă printr'un vot al tuturor marea adunare se amână și se intruni apoi la orele 7 pentru a asculta cuvântarea fratelui Thornton.

două treimi din întregul număr. Apoi veniră la rând mâncătorii, adică acei ce crezură că ei au primit toată hrana ce era acolo și că lucrarea lor este sfârșită. Domnul nu se putea folosi de nici una din aceste clase în această parte a serviciului: el nu putea să dea biruință unei oștiri de acest fel. El se putea folosi numai de o singură clasă — adică de cei 300 de războinici nefricoși echipați cu ulcioare, torțe și trâmbițe.

Antitipicii Midianiți dorm în vale (amestecați în treburi politice); ei au pazicii lor (spioni), de frică ca să nu fie atacați pe neașteptate. În scurtă vreme ei vor fi destotați din somnul lor de Trâmbița a șaptea, vestea împărăției. Privind zăpăciala lor în jurul lor ei vor vedea cum strălucește adevărul luminii lui Dumnezeu din trei părți, și vor auzi strigătul oștirii Domnului. Apoi în zăpăceala lor ei se vor omori (vor descoperi adevărul unii asupra altor cele două partide de Midianiți). Când următorii lor vor afla cum stau lucrurile, ei li vor retrage sprijinul; și astfel cele două partide se vor fi omorât unul pe altul.

După ce va fi dobândită astfel învingerea, fricoșii și mâncăcioșii vor fi chemați ca să urmeze și ei armata în retragere. Atunci va fi chemată și turma mare (Efraim) și se va ține în fața Midianiților ce se vor retrage „apele” — vestea adevărului. Ei d casemenea vor decapita pe cei doi domnitori antitipici, cele două sisteme false — „fiara” și „profetul mincinos.” Atunci biruința va fi câștigată.

Înbiți frați, de care clasă vă țineți voi și eu? Domnul nostru știe aceasta, și de sigur că vom afla și noi în scurt timp, fiind ținuți de o luăm față de lucrarea ce se face acuma.

să viziteze sufletele flămânde cari puteau fi dornice de a primi adevărul.

Fratele Johnson schițase cu îngrijire ținuturile din Ohio dela miază noapte, desemnând pe hărți drumurile, și conducătorul fiecărui automobil fu prevăzută cu câte o mapă pe care teritoriul era bine desemnat, așa că el putea pleca la țintă fără nici o greutate având unii a face mai multe mile. Mai bine de 10.000 de cărți fură luate de aceasta mulțime de muncitori serioși și de fapt nici una din aceste nu fu adusă îndărăpt. Un raport în privința aceasta urmează aici mai jos.

Marți în 12 Septembrie fu „Ziua de Biruință”. „Serviciile începură la orele 9, urmate de o adunare de laudă și mărturile care ținu până la orele 10; la care oră fratele W. M. Wisdom rosti către marea mulțime a ascultătorilor o cuvântare. În acord cu ordinea zilei fratele Wisdom vorbi următoarele:

chip, vom fi înălțați dimpreună cu el. La urma urmei mult depinde de străduința fiecăruia care conlucrează cu puterea sprijinitoare a lui Isus.

Biruința este sigură pentru biserică ca întreagă. În cursul vârstelor pașii lui Dumnezeu au fost hotărâți și re-

gulați. Timpul a fost întotdeauna un element important în planurile sale, și la îndeplinirea lor n'a fost nici un plej de grabă sau de îngrijorare. De la început el și-a pus de țintă să aibă o clasă de fapături noi pe tărâmul divin. Sf. Pavel vorbește despre aceasta ca de un „mister ascuns de veacuri și generațiuni.” Cu toate că aceasta este un „mister”, totuși noi cetim că secretul Domnului este descoperit celor ce-l cinstesc. „Lăuntru său deschide Iehova celor ce se tem de dânsul.” — Psalm 25:14.

Când considerăm ce înălțare mare se are de scop pentru Biserica nu am poate oare fi surprinși că măsura calificării la care se ajungem este prea înaltă, că cerința este prea mare? Am trebui să fim surprinși dacă ar fi contrarul. În formarea și dezvoltarea prin care trebuie să treacă această clasă, trebuie să ne așteptăm ca încercările făcute să fie aspre, că cercetarea să se facă cu multă căutare. Scopul de a fi noi în școala lui Christos este ca să primim învățături potrivite și experiențele necesare pentru calificarea cerută pentru înălțarea noastră. Prin aceste trebuie să dezvoltăm caracterele noastre în cadrele dreptății și să se cristalizeze în dragoste, de-altfel noi nu vom putea fi socotiți ca învingători prin Christos.

Scripturile arată că slujba ce a fost chemată biserica s'o facă după biruința lor este de trei feluri și candidatul trebuie să fie potrivit pentru toate aceste trei ramuri. Slujba aceasta este slujba de regi, de preoți și judecători. Îndeosebi un rege este un domnitor care este îmbrăcat cu multă putere. Deși s'ar presupune că el să domnească asupra poporului pentru binele obștesc al acestuia, totuși puterea aceasta este exercitată în general într'un chip egoist și autocratic. Iehova este regele universului, și domnește asupra tuturor pentru binele tuturor. Fiul său trebuie să ajungă Regele pământului, trebuie ca să domnească în numele lui Iehova. Puterea sa va fi exercitată cu dreptate, cumpătată și cu îndurare. Pe tronul său vor fi soții săi cari trebuie să aibă acelaș caracter ca și dânsul. Aceștia trebuie să aibă calitățile trebuincioase pentru domnie, câștigate

prin încercări de mai înainte, fiind dați în sama unui drept care să-i poată încerca — și acest unul este el însuși. Potrivit succesului său sau nereușitei sale el va fi judecat de apt sau neapt pentru o astfel de slujbă, ca biruitor prin Christos. De aceea cetim: „Ce-l ce-și stăpânește spiritul său este mai mare decât cel ce cercetește o cetate.” Din punct de vedere omeneșc a cuceri o cetate se crede că este o faptă mare, însă după pretuirea lui Dumnezeu cel ce stăpânește spiritul său propriu este cu mult mai mare și mai tare. Și nimeni nu va fi încoronat cu laurii de învingător care nu va fi biruitor în această privință.

Afară de acestea candidatul trebuie să aibă calitățile cerute pentru un preot, pentru învățător, pentru a fi mângâietor. Cum am ști să-i învățăm și să-i mângâiem pe alții dacă n'am fost pregătiți pentru o astfel de slujbă? Prin învățături și prin experiențe noi trebuie să dezvoltăm pe deplin harurile îndurării, răbdării, blândetii, bunătății și iubirii. Să nu înțelegem greșit nici chemarea noastră și nici condițiile ei. Noi trebuie să ajungem în caracter asemenea lui Dumnezeu — epistolei vii ale lui Christos.

Poate că calificarea cea mai acurată pentru starea înălțată la care a fost chemată biserica este calificarea de a fi judecători. Pentru a fi judecător trebuie să ai un simț pătrunzător de judecată, trebuie să ai o judecată sănătoasă, care să aibă drept urmare formarea de concluziuni cu mare grijire. El mai trebuie să aibă o cunoștință limpede a tuturor faptelor ce stau în legătură cu cazul de care e vorba, de-almintelea el n'ar putea hotări rezonabilitatea, n'ar putea judeca cu dreptate. O astfel de încredere în deciziunile sale ne dă dreptatea lui Iehova. El are de scop să judece lumea în noua vârstă prin Christos și soții lui. Aceștia trebuie să aibă calitățile cerute printr'un exercițiu și prin învățături speciale. În scopul ca ei să poată învăța a cunoaște cum trebuie cântărită cu multă grijă orice dovadă, să deosebească cu precizie faptele, și apoi să dea o hotărâre fără prejudiciu.

La orele 11 Fratele W. H. Pickering (inu o cuvântare către adunare asupra „Învingerii”, găsin-

du-și textul în 2 Timotei 1:7. Urmează mai jos un rezumat a cuvântării fratelui Pickering.

CUVÂNTAREA FRATELUI W. H. PICKERING

DEALUNGUL Scripturilor, Dumnezeu își îmbărbătează poporul ca să îndepărteze din gândurile lor spiritul temerii, și îl îndeamnă prin cuvântul său ca să aibă încredere în el, ca să fie curajoși și brav.

Frica a fost băgată în capul omului de către Satan; pe când Dumnezeu, dându-ne o cunoștință despre caracterul său măreț, caută să ne umple de iubire pentru el, care va scoate teama și va dezvolta tăria, curajul minții, și lipsa de frică.

Ne aducem aminte că Adam tremura de frică după neascultarea sa față de Dumnezeu, și din timpul acela până astăzi omenirea a trăit într'o stare de frică, de teamă ca nu cumva să li se întâmple ceva în viața aceasta, și ca starea lor viitoare să nu fie un chin veșnic. Isus zise cu privire la zilele noastre că oamenii își vor da sufletul de groază și frică. (Luca 21:26) Frica este rezultatul despărțirii de Dumnezeu, după cum zise profetul: „Temerea lui de mine este ca ordin' învățat de oameni.” — Isaia 29:13.

Câtă deosebire este în privința aceasta în ce privește pe copii consacrați ai lui Dumnezeu cari au ajuns să cunoască iubirea lui Dumnezeu și să-i priceapă planul! Ei își dau seama că Dumnezeu dorește să se apropie de el, și ca ei să aibă nădejde și încredere. Când ingerul vesti nașterea lui Isus păstorilor, cele dintâiu cuvinte ce le rosti către aceștia fură: „Nu vă temeți; căci vă aduc o veste bună.” (Luca 2:10) Isus, voind să îmbărbăteze pe ucenici, li zise: „Nu te teme turmă mică.” (Luca 12:32) Iar în Romani 8:31 Sf. Pavel scris: „Dacă Dumnezeu este

pentru noi cine va fi împotriva noastră?” Pe când oameni și ingeri răi poate să încerce să ne vatem, noi suntem asigurați că străduințele noastre nu vor da greș; pentrucă biserica trebuie să triumfeze și să biruiască.

În capitolul douăzecișisase a lui Ieremia avem o istorisire care arată cum l'a trimis Dumnezeu pe profet ca să aducă vestea că atât cetatea cât și templul se vor nimici din pricina vinei morale, a necinstei, a defaimării, a omorului ș. a. m. d.; și judecata lui Dumnezeu veni asupra lor. Ieremia nu se temu, ci duse vestea, care avu de urmare că el fu prins și adus în fața domnitorilor, preoților și profetilor, învinuit fiind de răsvrătire și trădare.

Domnitorii (conducătorii civili) ar fi voit să-l sloboadă, însă conducătorii religioși cerură moartea lui; iar Ieremia le zise: „Iată-mă în mâinile voastre; fecerți-mi ce vi se va părea că este bine și drept! Numai să știți că, dacă mă veți omori, vă veți face vinovați de sânge nevinovat, voi, cetatea aceasta și locuitorii ei; acum îndreptați-vă căile și faptele, ascultați glasul Domnului, Dumnezeul vostru, și Domnul se va căi de răul pe care l'a rostit în privința voastră.” — Ieremia 26:13-15.

Noi credem că trăim într'un timp care se poate asemăna cu timpul acela, când creștinătatea este vinovată de aceleași fapte ca și Israel. Ieremia reprezintă biserica adevărată; și Dumnezeu, rostind judecata sa asupra creștinătății, a trimis poporul său ca să ducă vestea că aceasta ordine rea, această împărăție a lui Satan, trebuie să so sfârșim în bucăți; și ca și profetul Ieremia, ei nu vor avea frică, ei o vor spune-o pe față.

Și fiind strămtorarea de astăzi de pe pământ un semn că împărăția lui Dumnezeu este aproape, biserica va fi completă în scurtă vreme și asemenea Invățătorului ei, Christos Isus, ea va fi învingătoare și va domni împreună cu el pe tron.

Atunci ea va fi deschisă pentru lume calea vieții, pentru ca oamenii să aibă prilejul să câștige în cursul vârstei mileniale viața de veci pe pământ. (Isaia 35:8) Isus muri ca răscumpărător pentru lumea întreagă: și în scurtă vreme

La orele 2 după masă s'a ținut o adunare de laudă și mărturie. Dela orele 2.30 până la 4 s'a ținut o adunare cu întrebări condusă de fratele Rut-

el va face din pământ un raiu, dând tuturor celor supuși de pe pământ viața veșnică.

Nădejdea bisericii nu este însă o nădejde pământească, ci o nădejde cerească: și pentru ea să câștige această mare răsplată membrii ei trebuie să fie biruitori, trebuie să se dezbare de frică și să crească în iubire. Și dacă vor fi credincioși până la moarte, ei vor domni împreună cu Christos. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Christos.“ — 1 Corintieni 15:57.

herford. Adaogăm aici un raport parțial a întrebărilor și răspunsurilor referitoare.

ADUNAREA CU ÎNTREBĂRI

Intrebare: Sunt datele 1874 și 1925 începuturi alor două timpuri de (restatornicire) așezare din nou?

Răspuns: Da; aceasta poate să fie socotită ca o părere exactă — un an fiind începutul așezării din nou a marelor adevăruri ascunse mult timp vederii; celălalt ca început al Iubilenului antitipic pentru așezarea din nou a tuturor lucrurilor pe cari le-a pierdut omul, și anume: viață, libertate și fericire. Ucenicii lui Isus îi ziseră: „Oare de ce zic cărturarii că întâiu trebuie să vie Ilie?“ Drept răspuns, Isus le-a zis: „Ilie vine într'adevăr și va întocmi iarăși tot.“ (Matei 17:10, 11) După cum am observat mai înainte Ilie fu un tip al bisericii care face o lucrare sub conducerea capului ei, Christos Isus. Ioan Botezătorul fu o urmărire a aceluși tip. În timpul lui Isus venise Ioan și fărizeii nu-l cunoscuseră. Ilie zugrăvia lucrarea bisericii de sub supravegherea capului, Domnul Isus Christos, din timpul prezenței sale până la sfârșitul lucrării lui Ilie. Aceasta începu în anul 1874; și în cursul anilor următori, biserica, sub conducerea Domnului, lucrând mai ales prin alesul său servitor fratele Russell, și prin cei ce conlucrau cu el, vesti vestea adevărului celor ce erau flămânzi și însetați după adevăr. Înainte de timpul acela unele din adevărurile mari de temelie erau atât de întemecate în biserică încât oamenii le pierdură din vedere; însă în cursul perioadului dela 1874 și mai ales până la 1916 toate adevărurile mari de temelie fură aduse limpede la lumină și fură mai ales limpezite prin *Studiile în Scripturi* și prin *Turnul de Veghere*. Aceasta a fost îndeplinirea cuvintelor lui Isus: „Ilie vine într'adevăr și va întocmi iarăși tot.“ Aceasta fu așezarea din nou a tuturor adevărilor mari de temelie. Noi credem că tipul Iubilenului a început a se socoti dela anul 1575 înainte de Christos; și că periodul de 3.500 ani ce cuprindea (tipul) trebuie să se sfârșiască în 1925 și că atunci va trebui să înceapă lucrarea antitipului. (Urmează deci că anul 1925 va însemna începutul așezării din nou a tuturor lucrurilor pierdute din pricina neascultării lui Adam.)

Intrebare: După așezarea împărăției va fi consacra-rea simbolizată prin cufundarea în apă?

Răspuns: Pare că e de tot rezonabil de a conchide că cufundarea în apă se va practica până departe în vârsta milenială. Cufundarea în apă simbolizează o preadre deplină a omului în mâna Domnului, și consimțirea de a fi ascultător Domnului. Intreaga omenire trebuie să facă preadrea sau consacrația aceasta înainte de a junge pe Drumul cel înalt al sfințeniei ce duce la așezarea din nou. So pare că este pe deplin rezonabil deci ca să se dea un oarecare simbol exterior înaintea mărturiilor că o persoană a luat drumul consacării față de Domnul Christos, pentru a-l face voia cea sfântă; și n'ar putea să fie un simbol mai frumos decât cufundarea în apă. Deaceea este rezonabil de a conchide că aceasta se va practica multă vreme.

Intrebare: Sunt eu ca student în Biblie un membru al vre-unei organizațiuni? Și dacă e așa, în ce sens?

Răspuns: O organizațiune este o asociațiune de per-

soane, care are de scop aducerea la îndeplinire a unui plan desemnat și anumit. Ea este o înțelegere pentru aducerea la îndeplinire a unei căi sistematice de acțiune. Apostolii organizară biserica dela început prin alegerea bătrânilor și a diaconilor. Orice eeclesie (adunare) este o organizațiune. Ea are ordine în formațiunea ei și în îndeplinirea lucrării sale. Studentii în Biblie au în general în lumea întreagă înțelegerea de a vesti adevărul marelui Dumnezeu, care înțelegere este un ceva metodic. Orice lucru ce vine dela Iehova este metodic și în ordine. De aceea se cuvine ca studentii în Biblie să fie metodici și să aibă oarecare rânduială. Fiecare deci care este asociat cu această lucrare este în privința aceasta un membru al acelei organizațiuni: nu din pricină că numele lor ar fi înregistrate undeva sau că ei ar avea datorită să îndeplinească anumite ceremonii su se fie obligați la anumite considerații bănești, ci pentru că ei recunosc un aranjament armonios și unit de lucrare pentru aducerea la îndeplinire a scopurilor Domnului, continuându-și însusirea și conformându-se cu legile țării. La conducerea afacerilor studenților în Biblie s'a văzut că e neapărat de lipsă de a face o organizațiune constituită: și aceasta s'a și făcut. Aceasta nu este o sectă în sensul cum este întrebuitat cuvântul acesta, ci sub aceasta este a se înțelege numai că studenții în Biblie se străduiesc să îndeplinească scopurile lui Dumnezeu făcând aceasta, precum face Domnul ori și ce, într'un chip metodic.

Intrebare: Este corect ca să te adresezi fraților în Christos zicându-le „Fratele Doctor cutare?“ S'ar putea întrebuinta cuvântului „păstor?“

Răspuns: Apostolul Pavel spune că din pricină că „cel care sfințește și cari sunt sfințiți toți din unul sunt“ de acea, Isus nu se rusinează de a-i numi frați. Nu există un cuvânt mai înalt care să se întrebuinteze pentru creștin decât cuvântul *frate*. De sigur că un altul mai potrivit nu este. Dacă o persoană din adunare este din întâmplare doctor sau are un alt nume din punct de vedere lumesc, nu înțelegem din care pricină astfel de persoană ar trebui să fie numită în clasă cu acest titlu. Aceasta ni se pare de fapt că e greu poate să fie ceva de cuvânt. Calea cea mai bună ar fi de a întrebuinta cuvântul scriptural numindu-l *frate*. Lumea poate să aibă toate titlurile ei, noi însă să întrebuintăm termenul pe care îl aprobă Domnul.

În ce privește termenul „pastor“ el s'a întrebuintat cu drept cuvânt pentru fratele Russell din pricină că el a ocupat serviciul de servitor anume al Domnului pentru biserică. Ni se pare însă că termenul acesta nu se potrivește pentru alți frați, și mai ales luat în sens general: pentru că el tinde de a ne duce pe calea apucată de Babilon pentru crearea unei clase a clerului ca ceva deosebit de mireni. Părerea mea este că cuvântul acesta nu este a se recomanda spre întrebuintare pentru cineva din biserică care se află acum dincoace de vâl.

Intrebare: Este lucru înțelept ca bătrânii să facă tur-

fie puși în starea de a servi pe celelalte clase din cercul sau jurul lor printr-o astfel de cutrecere?

Răspuns: Fratele Russell a sfătuit în totdeauna împotriva astorfel de aranjări de turnee de care este vorba, și părerea lui pare că a fost sănătoasă. Noi credem că totul trebuie să se facă pe o cale de rândnică. Noi credem că Domnul este de față și că el conduce secerișul. Noi credem că el l-a numit pe fratele Russell de servitor anume pentru biserica din Laodicea. Noi credem că fratele Russell, lucrând sub supravegherea Domnului, a organizat Societatea de Biblie și Tractate Turnul de Veghere pentru a aduce la îndeplinire într-un chip metodic lucrarea pe care el a început-o: și sub acea orânduire frații peregrini au fost trimiși pentru ca să servească clasele. Dacă bătrânii unei clase dintr-o comunitate formează o grupă menită ca să trimită vorbitori la clasele vecine, apoi n'ar putea să fie nici o rațiune de ce n'ar putea să se facă astfel de coindări în toată țara, și nu s'ar mai cere dela Societate ca să exerciteze vre-o funcțiune în scopul de a trimite vorbitori. Este ușor de a vedea că în scurtă vreme s'ar forma cercuri în toate părțile cu turneele și conlindările lor cari ar avea drept urmare crearea de sfadă și de gelosii. Bătrânii sunt aleși în scopul de a servi clasa din care fac parte ca membrii în locul reședinței lor; iar când o clasă n'are bătrâni și dorește serviciu se pare că este lucru cuvenit și cu rândnică ca ei să facă o cerere referitoare la Societate.

Să presupunem că o clasă are un număr de bătrâni; capabili și dornici să vorbească, cari dorese să servească clasele învecinate. Se pare că este pe deplin potrivit ca o listă de astfel de bătrâni să se facă către Societatea din Brooklyn împreună cu o listă a claselor pe care ei ar urma să le servească; și Societatea ar putea să aleagă din lista aceasta pe vorbitorii cari să servească astfel de clase din timp în timp. În acest chip s'ar evita zăpăceala. Dacă un pelerin ar fi desemnat pentru o clasă pentru o zi anumită și un comitet de „turneu“ ar desemna pe un alt vorbitor pentru aceeași zi și pentru același loc atunci s'ar putea naște zăpăceală.

În unele locuri clasele doritoare de serviciu invită pe un bătrân din o altă clasă ca să vie și să li servească. În aceasta privință nu pare a fi nici decum ceva necuvenit, ci din potrivă, aceasta este ceva cu totul cuvenit. În acest caz înțelegerea se face între clasa servită și între fratele respectiv. Dar să pot naște obiecțiuni dacă bătrânii, constituindu-se ei între ei într'un comitet, ar purcede în această calitate în a desemna vorbitori pentru diferitele clase învecinate.

Pentru darea unei mărturii în lumea întregă situațiunea este intrucâtva deosebită. Spre ilustrare: Să presupunem că în Corint sunt doisprezece bătrâni care au darul de a vorbi, și că cincisprezece alte clase din vecinătate n'au bătrâni dar dorese o mărturie publică. Corint poate să înștiințeze celelalte clase că el are un număr întrecător de vorbitori și că ar fi bucuros să servească în această privință, iar vre-o clasă care dorește să aibă un vorbitor ar avea dreptul de a cere un vorbitor. Obiecțiunea să naște numai atunci când aranjamentul se face de clasa din Corint fără nici o invitație pentru aceasta, de pildă, pentru desemnarea de vorbitor altor clase din împrejurime.

Când o clasă invită pe un anumit frate ca să vie și să o servească la un oarecare prilej anume sau oricând, atunci e vorba de o afacere între aceea și între frate, și aceasta este un lucru cuvenit. Noi credem însă că bătrânii cari merg de la o clasă la altele mai slabe spre a le face serviciu ar face mai bine dacă ar organiza studiu berean (cu întrebări) și dacă l'ar ajuta pe un frate din clasa aceea așa ca să-l pună în stare ca el sigur să poată apoi conduce studiul, făcând din el astfel un servitor mai potrivit pentru Domnul.

S'a găsit de asemenea că acolo unde o clasă are serviciu numai de vorbiri în fiecare săptămână, că în clasa aceea nu se face propășirea (înaintarea) ce s'ar putea face dacă s'ar înființa studii bereane mai dese și dacă s'ar ținea vorbiri numai mai rar.

La orele 4 după masă au urmat patru vorbitori, a căror vorbiri le redăm în rezumat aici mai jos:

FRATELUI CLENN SMITH

DE SIGUR e potrivit se facem amintire aici, în legătură cu subiectele zilei de Biruință, de opera gazetelor: pentru că lucrarea aceasta a fost o biruință însemnată pentru toți cei ce au avut la dânsa o parte, și pentru frații și alții cari au primit gazetele dela un capăt la celălalt al pământului. Când am considerat mai întâiu afacerea cu vânzarea gazetelor, am crezut că poate 5000 de exemplare vor fi de ajuns pentru fiecare zi; și așa a fost în adevăr — dar numai pentru ziua întâiu. Cererea creșcu așa că Luni se vându un total de 36.000 de mii de exemplare, cari se răspândiră în întreaga lume. Pe la timpul când adunarea se apropia de sfârșit, mai bine de unasută de mii de gazete fură expediate. De sigur că adunarea aceasta cu înarile ei cereri la oficiul poștal din loc a taxat capacitatea acelei organizațiuni, și poate că multe gazete vor fi ajuns cu întârziere la diferitele destinațiuni, însă noi avem nădejde că întârzierile nu vor fi prea număroase.

Gădiți-vă la marea mărturie ce s'a dat pe calea aceasta. Cuvântul anunțare este mai ales imbinat cu gazeta. Și aceasta e ceea ce am făcut noi. Noi m vestit faptul că dela 1914 încoace națiunile pământului s'au desintregit

și că toate tratatele de pace și alianțele de orice natură nu se pot ține din pricina că inșeși națiunile sunt fără putere, — expirând arândarea lor, și că începând cu anul acela Christos Isus a luat asupra sa marea sa putere, și că împărăția sa se înfăptuește acuma dela un capăt la celălalt al pământului potrivit făgăduinței sale proprii și cuvintelor apostolilor și profetilor.

Totul ce privește adunarea aceasta a fost pe o scară mai înaltă și mai măreață decât orice altă adunare s'a ținut mai înainte. Entuziasmul produs și zelul manifestat, împreună cu hotărârea de a urma drumul mai departe cu lucrarea vestirii împărăției Domnului, a întrecut cu mult orice de mai înainte. Lupa între Miel pe de-o parte și între Satan și cohortele sale pe de altă parte se face acum din ce în ce mai mare, și noi suntem bucurosi că suntem pe partea Mielului; pentru că noi știm că el va fi învingător; și noi cunoaștem bucuria de a fi pe partea cea dreaptă — bucuria de a avea făgăduința că serviciul nostru este îndreptat înspre biruință, și că dincolo de această luptă ni este asigurată intrarea cu bogăție în prezența măreață a Regelui regilor.

VORBIREA FRATELUI O. MAGNUSON

DIN TIMPUL când Lucifer căzu din rangul său mareț luceafăr strălucitor al dimineții și deveni vrăjmasul lui Dumnezeu și al dreptății, o luptă strașnică s'a dat între cele două puteri luptătoare — între drept și rău, adevăr și eroare, lumină și întuneric; și numai unul dintre luptă-

tori poate să fie învingător. Acum aproape nouăsprezece sute de ani soarta lui Satan fu pecetluită de Christos care cuceri moarte și aduse viața și nemurirea la lumină prin evanghelie. Acuma se dă lupta hotărâtoare, și învingerea la lumină prin evanghelie. Acuma se dă lupta hotărâtoare,

și învingerea este sigură, pentrucă e vorba numai de câ-
țiva ani mai scurți până se Satan va fi prins și legat.

Privind la părechea de oameni desăvârșiți și inzes-
trați cu puteri procreatoare din grădina Edenului, Satan
își luă ca țintă transferarea afecțiunilor lor dela creator
asupra lui însuși, în scopul ca și el să-și alcătuiască o îm-
părăție de supuși voinței sale suverane. În aparență lui
i-a succedat în planul său de până acuma, dar își dă seama că
Dumnezeu a hotărât să-i sfărâme capul: de aceea el să
hotărî să nimicească pe toți cei cari Dumnezeu îi favorază.

Cu toate că Satan a izbutit să zdruncine rasa ome-
nească, sufletește, moralicește și trupește, cu ajutorul a
multor canale de ale sale de amăgire, atât religioase
cât și sociale, totuși el se teme de lumina strălucitoare a
adevărului de față care dă pe față amăgirile aceste din
toate punctele de vedere și care preface în bucăți orice
sistem de greșală și de nedreptate.

Chestiunea întoarcerii Domnului nostru este de cel
mai mare interes pentru creștini. În parabola aceasta Dom-
nul expune printre urmașii săi la întoarcerea sa.

Toate fecioarele infățisează pe cei ce cred în el. Toate
fecioarele aveau olei în candelile lor, ilustrând lumina din
cuvântul lui Dumnezeu, dar numai cinci din ele aveau olei
în vasele lor, spiritul adevărului în inimele lor, care le-a

pus în starea de a îndura și de a-și urma studiul asupra
cuvântului lui Dumnezeu.

Îndeplinirea acestei parabole începe cu mișcarea lui
Miller din 1844 în care an fu așteptată venirea Domnului
de către mulți copii zeloși ai lui Dumnezeu. Pe când unii
din aceștia păreau că se descurajază din pricina întâr-
zierii Marelui, alți studiară Cuvântul cu un zel și mai mare,
și la timpul cuvenit Domnul veni în adevăr și fu recunos-
cut de ochii credinței fecioarelor înțelepte.

În același timp se descoperi celor credincioși că sco-
pul venirii Domnului nostru nu era arderea lumii ci ase-
zarea din nou a tuturor lucrurilor. Cu timpul întregul plan
al lui Dumnezeu fu dezvoltat în diferitele volume de *Stu-
dii în Scripturi*, scrise de servitorul credincios, de care se
folosi Domnul în mod deosebit.

De partea cealaltă a vălului cei cari au fost fecioare
nebune în viața aceasta vor alcătui turma cea mare, pe
când fecioarele înțelepte din zilele aceste vor ajunge mica
turma cari vor domni împreună cu Christos timp de una-
mie de ani. Să nu credeți că fiecare student în Biblie tre-
buie să fie număidecăt o fecioară înțeleaptă. Chestiunea e
dacă v-ați păstrat nemurdărite hainele voastre simbolice.
O rădăcină de amărăciune împotriva fratelui vostru poate
face o pată pe hainele voastre. Să ne ferească Dumnezeu
ca să pierdem coroana noastră prin lipsa de îngrijire.

VORBIREA FRATELUI V. C. RICE

„Poruncă nouă vă dau: Să vă iubiți unii pe alții: cum v'am iubit eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.“ —
Ioan 13:34.

ISUS ne-a dat o poruncă nouă: și dacă ținem porunca
aceasta noi vom fi biruitori și vom primi coroana. Eu
cred că toți cei de față voiesc să-și asigure chemarea și
alegera lor. Pentrucă dacă facem așa (cum ne învață
Isus), noi vom avea parte cu el în împărăția sa. — Ioan
14:23; 15:9-13.

Cum putem cunoaște (nu ghici) că noi suntem în ade-
văr? „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pen-
trucă iubim pe frați.“ (1 Ioan 3:14) Una din încercările
dela sfârșit ce vor veni asupra bisericii va fi iubirea pentru
frați; și nici unul nu a eșit cândva dela adevăr care a iubit
în adevăr pe frați. Așa ceva ar fi cu neputință. Adevărata
pricină dece unii au ieșit din rândurile noastre este toamna
faptul că ei nu iubiau din inimă pe frați. — 1 Ioan 4:8.

Cum putem cunoaște că Dumnezeu este iubire? Pen-
trucă el a făcut cunoscut iubirea sa față de noi prin tri-

miterea Fiului său noul născut în lume pentru ca noi să
putem trăi prin el. (1 Ioan 4:9, 10) Dacă Dumnezeu este
iubire atunci noi trebuie să ne iubim unii pe alții. Ba, ceva
mai mult, trebuie să ne ținem și pe noi înșine în iubirea lui
Dumnezeu. (Iuda 21) Dacă facem aceasta Domnul ne va
păzi de cădere și ne va aduce fără pată în prezența mă-
ririi sale cu bucurie nespusă, și noi vom fi învingători și
vom primi coroana vieții.

În comentarul textului Manna pentru 16 Martie fra-
tele Russell zice: „Una din încercările dela sfârșit va fi
dragostea pentru frați.“ Însă oare cine va zice: „Nu este
oare încercarea din urmă iubirea față de dușmani?“ Nu,
pentrucă atunci când frați voștri vor ajunge să fie duș-
manii voștri, atunci iubește-i cu o iubire de milă, și ajută-i
ca să vadă greșala căilor lor și să se întoarcă iarăși la
armonie cu Domnul.

CUVÂNTAREA FRATELUI H. H. RIEMER

BIRUINȚA presupune luptă. Biruință cuprinde ceva mai
mult, înseamnă triumfare. Biruință creștină cuprinde ceva
și mai mult, adică răsplată. Ce biruință miunată este bi-
ruința asupra noastră, pe care dacă o ducem spre sfârșit
cu reușită suntem asigurați de a fi biruitori și de a ne alege
cu coroana ce nu se vestejește nici odată.

Care este lupta bună în care suntem angajați? Aceasta
este lupta cu sine însuși, cu încăpăținarea, în scopul de a
face voia lui Dumnezeu. Ce deosebită este lupta aceasta de
toate celelalte lupte ce se dau în potrița aproapelui. Cel
care se biruește pe sine este cel mai mare învingător. Nu
sunt însă și alții dușmani în lupta aceasta, de pildă lumea
și Satan? Da, însă dacă noi ne biruim pe noi înșine, atunci
acești dușmani sunt dezarmați, pentrucă ei lucrează cu
ajutorul trupului nostru căzut. Numai după ce ei (lumea
și Satan) ajung să aibă ca aliat al lor încăpăținarea, numai
atunci ei ajung să aibă o oarecare putere asupra noastră.
De aceea suntem îndemnați ca „să păzim inimele noastre
cu toată strigăta“, „să nu iubim lumea și nici lucrurile
ce sunt în lume“, „să privim cele de sus“, „aproptiați-vă de
Dumnezeu și el se va apropia de voi.“ Dacă străduințele
noastre sunt ținute în marginele aceste și spre scopul acesta

noi suntem asigurați de biruință, după cum ni se spune:
„Nimic nu-i va smulge pe ei din mâna mea.“ „Cine ne va
despărți pe noi de iubirea lui Dumnezeu?“ Nimeni. Oare
poate să facă aceasta Satan sau lumea? Nu; nimeni afară
de noi înșine. Vedem deci că lupta se dă cu noi înșine și
că e vorba de biruință. Dacă nu izbutim în această luptă
atunci îl vom avea îndată pe Satan și lumea în luptă.

Biruința devinde de biruirea păcatului și de ispitele
sale dela început. Grijește și stăruiește de a ajunge la bi-
ruință desăvârșită în ciuda tuturor neresușitelor. Tăria vine
asupra creștinului în astfel de biruințe prin stăruința de
a face bine — „dacă nu ne obosim“, adaugă apostolul. Bi-
ruințele în cele mici duc la biruință în lupte mari.

Biruință aduce pace, bucurie, încredere; ea inspiră
nădejde și, ceea ce e mai dulce decât orișice, aprobarea lui
Dumnezeu, acum și în viitor. Biruința împrăstie de ase-
menea teama, osândirea, îndoielile etc. Biruința înseamnă
serviciul în „aducerea trupurilor noastre ca jertfe vii, sfinte
și primite de Dumnezeu, care este serviciul nostru cuminte.“
Biruință finală va descoperi marele caracter asemenea lui
Christos, lucrul cel mai mare ce se poate dori.

Joi seara la orele 7.30 adunarea s'a strâns să asculte raportul lucrătorilor de serviciu și să ia parte la adunarea de mărturie. După un serviciu scurt și exlavios fratele Johnson făcu raportul:

RAPORTUL FRATELUI RICHARD JOHNSON, DIRECTOR

Indată ce se hotări că Cedar Point să fie locul de adunare generală pentru 1922 al societății I. B. S. A., se făcuseră pregătiri pentru ca mai multe sute de mașini și 2.000 muncitori, să cuceresc cele cinci plase din împrejurimile localității Cedar Point, pe o rază de aproape patruzeci-cinci de mile (engleze). Pregătirile fură făcute așa ca toate șoselele și orașele să fie străbătute așa ca nici o milă de loc să nu rămână necercetată.

Raport amănunțit:

Numărul automobilelor în câmp în „Ziua de serviciu“	— — — — —	263
Numărul voluntarilor pentru serviciu	— — — — —	2.000
Numărul real în câmp la lucru	— — — — —	1.644
Numărul celor ce nu putură pleca din lipsa de transport	— — — — —	176
(Ați plecară în orașele învecinate cu tramvacele)		
Numărul total al cărților luate în câmp de către muncitori	— — — — —	10.872
În adăogare la aceasta s'au luat comande în Sandusky pentru	— — — — —	184
În total	— — — — —	11.056

Printre aceste cărți duse erau 3640 de combinațiuni, și numai 16 dintre aceste se aduseră înapoi. Adăogăm aici întâmplări din aceasta rață cari pot fi de un deosebit interes.

O femeie zise: „Am auzit atâtea vorbe rele despre studenții în Biblie încât acum mă gândesc să cumpăr cărțile lor pentru ca să văd singură despre ce e vorba.“

O femeie ne-a dat un coș cu struguri și unul cu prăjituri, deoarece n'avea cu ce plăti cărțile.

O altă femeie cumpărase „Harfa“, și când ne întorceam ea ieși în drum pentru ca să mai cumpere un exemplar.

S'a afla un proot care citea „cărțile acele roșii“ și propovăduind ceea ce citise.

O femeie scârbită de predici ieși în totdeauna flămândă din biserică. Ea n'are lipsă de predicile de înmormântare ale predicatorilor. Ea voiește să ia parte acuma la adunarea din Sandusky, Ohio.

S'au aflat mulți oameni cari au ascultat pe fratele Rutherford Duminică și cari erau bucuși că pot primi cărți. O soră, discutând pe o șosea dela țară, îl întrebă pe un domn: „Ați citit cartea „Milioane ce trăese acuma nu vor muri nici odată?“ „O citesc acuma“, răspunse el, „am ajuns la pagina 90. Duminică dimineată mă dusei la biserică: însă înainte de a intra în biserică mă apucă un gând și eu îmi zisei: Cred că e bine ca să merg la Cedar Point, și să văd ce se petrece acolo. Luai parte la două întruniri de dimineată, iar după masă l'ascultai pe Judge Rutherford. Imi cumpărai cartea „Milioane“ și stătuși și o cetii până la miezul nopții.“ Sora îi explică apoi multe locuri din scriptură: și după fiecare explicare el pareă voia să zică: „Ce mut am mai fost! De fapt deabia acuma încep

a cunoaște ceva.“ Când sora dădu să plece, el îi spuse că voiește să ia cartea și să discute despre ea cu predicatorul său. Sora îi zise să nu facă aceasta, dar el răspunse la aceasta: „O dai, eu cred că l'am auzit predicând mai înainte despre „Milioane ce trăese acuma nu vor muri niciodată.“

Cea din urmă mașină (automobil) ce plecă în serviciu, făcuse drumul Cedar Point-ului, și se întoarse la orele 10 a. m. după ce vânduse 24 cărți. În automobil fură opt lucrători: fiecare vându 1 combinațiune. Numărul automobilelor era 144.000.

Armata și marina fură reprezentate la cursă prin o mașină Ford 1914. Fură vândute 28 cărți. La locul acesta dădu-se o mărturie fratele General Hall.

Vorbirăm cu un bărbat, a cărui soție nu era acasă: el ar fi voit să cumpere cărți, dar nu îndrăzni de femeie. I s'a sugerat să le ascundă în sură. El le cumpără.

Stăturăm de vorbă cu un om ce sta la frână: când află el că Judge Rutherford era aici, el sări în mașină ca să vie să-l vadă și a-l întreba despre unele scripturi ce-l tulburaseră.

Am găsit pe „cei ce plâng“, pe cei ce au „ureche de auzit“, pe cei ce nu fură în stare să vie la adunare, și pe cei ce nu aveau destule parale ca să-și poată cumpăra cărțile noastre.

Îată ce însemna Conferința pentru o soră: Sora aceasta venise din Newark, Ohio. Ea nu avea mijloace pentru ca să-și plătească cheltuelile la conferință, dar avea o credință puternică, căutând să vadă dacă nu s'ar putea găsi un serviciu pe care l'ar putea face dânsa. Dar pe când dânsa umbla după serviciu, nu se mai găsi niciunul pentru dânsa: însă după recercetarea întregii localități se găsi un loc vacant la ferul electric (de căleat) la niste localuri de soălătorie. Era însă o căldură de nesuferit. Ea primi îndată slujba aceasta, abătută fără îndoială, dar nedescurată, și în același timp ea începă să răspândească lumină în jurul ei. În aceeași oală cu dânsa se afla o femeie bătrână și o fată tânără de confesiune catolică, și nici una din aceste nu avea cunoștință de adevăr. Femeia bătrână nu voia să asculte nimic de binecuvântările împărăției de cari vorbea sora: însă fata aseulta tot cuvântul. Sora vorbea mereu și cu dragoste: și fata îi povesti la urmă povestea ei, cum își economista parale și li trimitea acasă, pentru ca în scurtă vreme să meargă să fie crescută ca călugăriță. Însă îi zise: „D-ta ești o femeie minunată: vestea d-tale îmi sună bine mie. Eu voi lua mica carte (Milioanele...), dacă voesti să mi-o dai, și o voi ceti. Mai trebuie să-ti spun că eu m'am lăsat de gândurile mele de a ajunge călugăriță, și că cred în adevăr că și eu pot deveni una din milioanele cele ce trăese acuma și nu vor muri niciodată.“ Ne pare bine că mai putem spune că și femeia cea bătrână o aseulta pe sora înainte de terminarea conferinței.

Noi suntem eu totii delegați la conferința din Cedar Point. Tu ești delegat a te întoarce acasă și a mărturisii veste împărăției în ținutul tău.

Mărturiile ce urmau după raportul acesta fură mai ales în cadrele experiențelor zilei. Fiecare din cei de față se bucura nespus de mult și socotia că adunarea aceasta era una din adunările cele mai minunate de mărturie ce s'au ținut cândva.

Una din cele mai plăcute și interesante mărturii a fost cea a unui frate care a încercat să-l înterezeze pe un evreu. Evreul se scuza pe motivul că nu poate ceti englezește. Neavând ce face până la sosirea automobilului ce avea să-l ia, fratele urmă să-i vorbească despre minunatul plan al lui Dum-

nezeu pentru mântuirea omenirii: și evreul, fără să-și dea scama, deveni mai interesat. Mai târziu, când sosi un alt automobil ce se întorcea din calea sa și se opri în același loc, și evreul nostru cumpără întreaga serie de cărți cu înțelegerea ca comisionul să treacă la fratele care i-a vorbit mai întâiu. Fratele constată în mărturia sa că aceasta fu pentru întâia dată când el a ajutat unui evreu să învețe limba englezească în timp de două ceasuri, cu toate că ținutul său de colporter era o secțiune evreiască din orașul New-York.

13 SEPTEMBRIE: ZIUA DE INCREDERE ȘI CONFIDENȚĂ

W. J. Thorn din New-York City vorbi la ordinea zilei, întemeiându-și observațiunile pe textele puterilor:

DISCURSEL FRATELUI W. J. THORN

„Increde-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe priceperea ta!” „Să nu dați la o parte dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răsplătire.” — Proverbe 3:5; Evrei 10:35.

CONFIDENȚA trebuie definită ca o încredere extraordinară, iar încrederea ca o confidență ordinară de toate zilele. Confidența de asemenea înseamnă tovarășie și același fel de gândire bazat pe principii comune, pe când încrederea se întrebunțează pentru afaceri din afară și personale cauzând acțiune. Credința este o aliată strâns legată, fiind o credință efectivă în însușirile ce inspiră confidență, o așteptare a îndeplinirii făgăduințelor făcute. Ca Creștini noi avem încredere în Dumnezeu, de vreme ce cunoaștem caracterul său cel drept. Noi ne încredem în bunele sale făgăduințe. Noi avem credință în împlinirea lor și suntem atrași pentru a-i servi.

Dumnezeu, care prin mijlocirea Fiului său a creat toate lucrurile, ne poruncește să ne închinăm Fiului său așa cum ne închinăm lui însuși, zicând: „El este Domnul tău, lui să te închini.” (Psalmul 46:11) Fiul ne arată pe Tatăl ca fiind izvorul oricărei puteri — și vorbește despre sine însuși ca despre începutul creațiunii lui Dumnezeu. — Apocalipsul 3:14.

Marele Dumnezeu, având în inimă interesele cele mai bune ale făpturilor sale dorește ca toți să aibă confidență și încredere în el.

Ca Creator Dumnezeu are dreptul să aștepte ascultare dela toată făptura sa inteligentă. Sf. Pavel ne spune că nici chiar mult iubitul Fiul al lui Dumnezeu n'a făcut excepție la regula aceasta. În existența sa omenească, „cu toate că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit.” (Evrei 5:8) Și îngerii au primit învățături de ascultare, și la timpul cuvenit toți oamenii vor trebui să se supună cu grijă în privința aceasta.

Scripturile ne învață că în cursul domniei Mileniale toți cei ce se vor supune la ascultare și căință și ce vor primi prin credință pe Isus ca pe Mântuitorul și Regele lor, vor avea viață veșnică pe pământ. — Ioan 11:25, 26.

Timpul acela măreț — Epoca de Aur — este aproape. În aceste zile de încercare și nenorocire pentru națiuni, când „oamenii își vor da sufletul de frică în așteptarea lucrurilor ce vor să vie asupra pământului”, câtă mângâiere este în a cunoaște că Christos Isus și-a luat marea putere a domniei sale. Satan, domnitorul nelegiuit și nevăzut al acestei lumi, va fi legat, pentru ca să nu mai poată amăgi popoarele. (2 Corinteni 4:4) Boala, năcazul, chinul și moartea vor dispărea. — Apocalipsul 21:1-6.

Unită cu Isus la puterea domnitoare va fi mireasa sa, biserica credincioasă, mica turmă biruitoare, căreia Tatăl îi va da cu multă plăcere împărăția. (Luca 12:32) Toate strămtorările vor peri de pe pământ sub această dreaptă domnie.

În vederea apropierii binecuvântărilor împărăției, este lucru cumințe a crede că milioane ce trăesc acum pe pământ nu vor muri niciodată. Isus n'a murit numai pentru biserică ci pentru lumea întreagă. (1 Ioan 2:2) Aceasta este pentru noi o dovadă că Dumnezeu are de scop să dea viață tuturor celor ce ascultă — viață pământească desăvârșită sub condițiuni și împrejurări favorabile dreptății.

Isus zice: „Nu vă mirați... pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul lui, și vor ieși (afară din ele).” „Și oricine trăește, și crede în mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” — Ioan 5:28, 29; 11:26.

Profetul David, scriind despre acele timp binecuvântat (Psalmul 50:1, 2), zice: „Dumnezeu, da, Dumnezeu vorbește (prin biserica mărită, prin Christos, Capul și trupul) și cheamă pământul (toată omenirea) dela răsăritul soarelui (Soarele dreptății, cu vindecarea sub aripele sale — Malachi 4:2) până la sfințitul lui.”

Cu alte cuvinte: Dumnezeu va chema, dela începutul domniei de una mie de ani a lui Christos, prin Unsul său, pe toți oamenii la căință, la dreptate, și la viață veșnică.

Versul 2: „Din Sion (biserica adevărată înălțată și mărită) desăvârșirea frumuseții, Dumnezeu strălucește.” Va să zică caracterul și planul lui Dumnezeu va fi adus la cunoștința lumii întregi. Atunci tot genunchiul se va pleca voei lui Dumnezeu (Isaia 45:23), și toți cei ce vor fi ascultători, învățând a avea încredere deplină în Dumnezeu, vor fi binecuvântați cu viață veșnică. Cei ce se vor încăpățâna și vor rămâne neascultători vor fi nimiciți dinpreună cu Satan la sfârșitul domniei lui Christos. — Faptele 3:21-25; Evrei 2:14.

Profetul spune (Isaia 65:21, 22; 33:24) că atunci: „Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii, și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul... Nici un locuitor (al țării) nu va zice: Sunt bolnav! Poporul ce locuiește într'insul i se iartă păcatul său.”

După aceasta a urmat o scurtă cuvântare a Fratelui Hemery asupra subiectului pus la ordinea zilei, cuvântare pe care o publicăm mai jos.

CUVÂNTAREA FRATELUI J. HERMERY

„Pe cel cu cugetarea statornică, îl vei păzi în puce de săvârșită, căci în tine să increde.” — Isaia 26:3.

CE DEOSEBIRE este între acestea? De obicei noi vorbim de confidență cu privire la stări și împrejurări, și de încredere cu privire la persoane. Noi cerem temei bun pentru confidența noastră și cauze bune pentru încrederea noastră. Noi nu ne încredem în împrejurări, pentru că ele n'au nici o personalitate, dar noi ne încredem în persoane. Însă cu drept cuvânt avem confidență în persoane pentru că noi cunoaștem baza adevărată a caracterului lor. Având confidență, noi le încredințăm bunurile sau persoana noastră.

Față de Dumnezeu noi avem și încredere și confidență. El ni s'a dovedit de atâtea ori și noi avem atâtea dovezi din partea sa, încât avem confidență în toate orânduielele sale, și cu toții avem încrederea că avem un Dumnezeu milostiv.

În istoria bisericii n'a fost niciodată un timp de o mai mare încercare ca în ziua de astăzi, și deaceia nici o dată n'a fost mai de lipsă ca poporul lui Dumnezeu să-și aibă confidența întemeiată cu tărie, și nici o dată nu s'a simțit mai mult nevoie de a avea un conducător în care să se poată avea încredere. Putem mulțumi lui Dumnezeu că avem în el o bază adevărată pentru nădejdea noastră, și o călăuză sigură în Domnul nostru care e prezent. Am putea zice despre biserică că „zilele ei sunt întunecate, și prietenii ei puțini.” Însă ea nu se află în întuneric, și ea se îngrijește prea puțin de prietenii ei pământești, pentru că ea are o nădejde sigură, și are încredere în călăuzătorul ei.

Credincioșii bisericii se află într'o stare unică. Orice împrejurare a activității noastre ne abate tot mai mult dela religiuina organizată și dela orânduielele acestei lumi, și

ne pune la o parte nu numai ca indivizi ce au o nădejde cerească, ci ca pe o comunitate, din orice altă fază a creștinătății. Avem textul nostru cu indemnul său de mângăere. Dacă putem vedea că el privește ziua noastră, atunci el vine la noi ca un cuvânt direct dela Dumnezeu. Suntem pe deplin incredințați că acesta-i este înțelesul; pentru că așezarea textului arată aceasta. Această vremea când cetatea îngrădită (în acest chip descrie Isaia marele așezământ al Creștinătății) se dărâmă, se prefăce în ruină. Însă în mijlocul întâmplărilor catastrofale din zilele noastre biserica lui Dumnezeu este liniștită, iar cuvântul său vine cu o deosebită incredințare că cei ce în timpul acesta au încredere în el vor fi ținuți în pace desăvârșită.

Suntem incredințați fără îndoială despre aceasta; pentru că aici se descopere un nou nume pentru Iehova. El este Stâncea Veacurilor. Orice ori și-a schimbat Dumnezeu relațiile sale cu poporul său, el și-a dat deodată cu schimbarea aceasta întotdeauna un nume nou, ceva ce să-l pună pe poporul său în starea de a trăi potrivit cu numele sau legământul dat; așa de pildă Dumnezeu și-a dat numele de *El Sadlai* când i-a dat lui Abraam legământul său. Când făcu cu Israel legământul care a ajuns la culme pe Muntele Sinai, el li dădu numele său *Iehova*. Când fu să se așeze împărăția lui Israel el își luă numele de *Iehova Sabaoth*, sau *Iehova oștirilor* — el era să fie oștirea în războiul poporului său. Isus, venind cu legământul său de milă și în calitate de fiu, ni-l descoperi pe Dumnezeu ca pe „Tatăl nostru”; și aceasta fu descoperirea cea din urmă a numelui lui Dumnezeu pentru o împrejurare oarecare anume.

Acuma a sosit timpul când cuvântul lui Isaia devine hrană la timpul cuvenit. Dumnezeu ni se descopere însuși

în mijlocul sfărâmurilor lumii și desființării ordinii actuale ca Stâncea Veacurilor; nu cum avem aceasta în cântările noastre: „Stâncea veacurilor, creapă-te mic”, ci ca o stâncă puternică care rezistă cu tărie și care nu poate fi mișcată din loc. (Isaia 26:4) Aici este un loc de refugiu pentru poporul lui Dumnezeu. Și cei ce sunt ai săi sunt găsiți pe Stâncea Veacurilor, fiind pe deplin incredințați că ea nu se va mișca niciodată de sub picioarele lor, și având totodată asigurarea lui Dumnezeu că ei nu vor avea teama de a fi măturați depe ea.

De ce temeii anume de confidență are biserica nevoe în timpul acesta? Copii lui Dumnezeu l-au cunoscut întotdeauna ca neschimbător în harul său, și făgăduințele sale au fost întotdeauna sigure. În aceste zile de lipsă de credință biserica avea nevoie să cunoască planul dumnezeesc pentru ca ei se poată fi întemeiați. Însă acum că calea ei se apropie de sfârșit, e nevoie de ceva mai mult; ea trebuie să știe că ea este una cu Dumnezeu la lucrarea sa, și că el este în chip deosebit grijitorul ei. În scopul acesta, și pentru ca ei se aibă confidență, Dumnezeu s'a descoperit atât în planul său cât și în lucrarea sa. L'am zărit pe el în furtunile cerului, în cutremurile pământului, și deasemenea și în fericirea ce copii săi o experimentează la timpul acesta în serviciul lor pentru el. Cu încercările speciale de acuma vine asigurarea de credință, și bucuria de serviciu crește. Dar pentru a câștiga această confidență cugetul trebuie să steie neclintit în Dumnezeu; nu e voie să existe nici un fel de îndoială. Noi trebuie să fim tot atât de hotărâți în consacrarea și încrederea noastră, după cum este el de sigur în făgăduințele sale. Toți aceștia vor urma să îmbrace pacea lui Dumnezeu care întrece orice știință, cu toate că valorile mugesc și timetele trăsnească, și cu toate că împărățiile sunt măturate în mările pasiunilor anarhice.

Conferința s'a sfârșit Mercuri dimineața cu o cuvântare ținută de fratele Rutherford, care zise:

CUVÂNTAREA FRATELUI J. F. RUTHERFORD

„In liniște și încredere va fi puterea voastră.” — Isaia 30:15.

VA TREBUI să ținem aminte textul acesta și textele asemănătoare în cursul zilelor viitoare. Astfel de făgăduințe vor statornici pe fiecare în lupta ce este înaintea noastră. Lumea se află într'o groznică stare de strămătorare. Valurile de nemulțumire se urcă tot mai sus și mai sus. Furtuna patimei omenești, stărnită de înrăuirile rele a demonilor, bate din ce în ce cu mai multă sălbăcie și furie. Biserica de dincoace de văl trebuie să vie în atingere cu aceste înrăuriri lumesti, și să le învingă. „Încercare nu va apucat decât numai omenească; dar credincios este Dumnezeu care nu va îngădui ca voi să fiți încercați peste ce puteți, ci va face deodată cu încercarea și scăparea ca să puteți răbda.” (1 Corinteni 10:13) Astfel vedem că noi suntem supuși încercărilor acestor înrăuriri rele din jurul nostru. Însă cum zice Psalmistul: „Dumnezeu ne este scăpare și putere, ajutor cercat foarte în nevoi. De acea nu ne temem, chiar când pământul s'ar răsturna, când munții s'ar muta în inimile mării, când apele ar vui și ar spuma, și munții s'ar clăti de urgia ei.” — Psalmul 46:2-4.

Liniștea și pacea esto partea acelor ce se încred pe deplin în Domnul și cari se folosesc de leacul prescris de el. El ne spune prin Sf. Pavel să fim cumpăniți în toate, pentru că Domnul este aproape; să nu fim îngrijorați de nimic, ci prin rugăciuni și cereri, însoțite de mulțumiri, să aducem nevoile noastre cunoștinței lui Dumnezeu și „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, va păzi inimile și gândurile voastre în Christos Isus.” — Filipeni 4:4-7.

Nu mai cei ce păstrează confidență în Dumnezeu și ce se încred pe deplin în el sunt binecuvântați cu pace în minte. Să nu fim deloc neliniștiți în ce privește modul cum Domnul își conduce lucrarea sa; ci se avem confidență

deplină și completă în așezămintele sale, să ne încredem în el ca Domnul și Mântuitorul nostru, cunoscând că toate vor lucra spre binele nostru, deoarece noi îl iubim, și noi suntem chemați potrivit scopului său și suntem angajați în lucrul său.

Am ajuns acuma la sfârșitul celei mai mari și mai binecuvântate adunări de Creștini consacrați ce cred că s'a ținut cândva pe pământ. Domnul nostru ne-a ridicat în adevăr pe vârful munților. Au fost ceasuri de bucurie, cum n'am avut niciodată mai înainte. Acum ne apropiem de ceasul să ne întoarcem acasă; unde vom veni în atingere zilnic cu multe lucrări ce vor pune la încercare răbdarea, iubirea și credința noastră. Cum aceste încercări cresc, să avem înaintea ochilor trebuința de a fi cumpăniți, liniștiți și cu încredere în Domnul, aducându-ne aminte că în liniște, care este născută din credință, și în confidență, care este născută din încredere desăvârșită în Domnul, trebuie să fie tăria noastră.

Vrăjmașul va încerca să pricinuiască între poporul lui Dumnezeu orice fel de luptă posibilă. El va face atacuri prin unii chiar din rândurile noastre cari vor pierde confidența lor. El va cauza atacuri asupra noastră din afară. El se va folosi de tot felul de mijloace pentru a pune piedeci scopurilor pentru cari Domnul va folosi pe poporul său. Nu vă neliniștiți din pricina acestor sau altor asemenea, ci lăsați toată grija voastră asupra Domnului; pentru că el îngrijește de voi. Fiți pe deplin supuși Domnului. În legătură cu aceasta Sf. Petru zice: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, răcește ca un leu, și caută pe cine să înghită. Aceștia împotriviți-vă întâriți în credință, știind că aceleaș suferințe au a suferi și frații voștri în lume.” — 1 Petru 5:8, 9.

La conferința aceasta voi ați început o lucrare ce se va răspândi în toată lumea. Diavolul știe că aceasta este în contra împărăției sale. Deaceia ne putem aștepta la atacuri din partea lui: și unul din lucrurile ce el va încerca să le facă va fi nimicirea încrederii unul în altul. Nu permițeti aceasta. Să ne aducem aminte de însemnătatea de a nu ne cunoaște unul pe altul după carne ci ca fapte noi în Christos. Fii milostiv când fratele tău greșeste. Dacă îl vezi că încearcă să servească Domnului fă totul poți pentru a-l ajuta. Înconjură orice ar avea năzuința de a-l ajuta pe fratele tău, și deci a te ajuta și pe tine, la lucrarea de a răspândi vestea împărăției Domnului. Noi cunoaștem prea bine metodele întrebuițate de vrăjmaș. Noi vom găsi pe unii ce au umblat alături de noi și ce caută acuma să nimiciască credința fraților. Să ne reamintim îndemnul Sf. Pavel: „Vă indemn fraților, să fiți cu luare aminte asupra acelor care fac dezbinări și sminteli împotriva învățătorei pe care ați învățat-o, și abateți-vă dela dâșii.” (Romani 16:17) Aceasta nu va să zică a fi aspru cu cineva. Ci va să zică să înconjurăm cearta. Să nu ne lăsăm a fi trași la o parte dela scopul adevărat pentru a ne amesteca în vorbării și certuri nefolositoare. Domnul a poruncit poporului său să îndeplinească un lucru. Satan ar voi să ne amestece în certuri pentru ca să ne abată gândurile dela această lucrare. Să nu permitem aceasta.

Dacă avem încredere deplină și statornică în Domnul și Învățătorul nostru Christos Isus, dacă în același timp avem încredere în Tatăl nostru ceresc și avem confidență în așezămintele sale, atunci trebuie să avem confidență în fiecare din frații noștri în adevăr consacrați. Pe aceștia îi vom cunoaște după fructele lor. Noi știm că Domnul este prezent, că el conduce lucrarea sa; că împărăția lui Satan este atacată de către Domnul; și că cei ce merg alături de Domnul la izbândă trebuie să fie credincioși până la sfârșit. Dacă-l vedem deci pe un frate în armonie cu aceste mari învățături, și-l vedem că se luptă îndemnat de iubire de a face cunoscut vestea împărăției Domnului, atunci aceasta ajunge pentru a avea încredere în fratele acela. Să avem deci încredere, unul în altul. Să fim deci deschiși, elastiți și sinceri întreolaltă. Să trăim în pace; și, uniți în

Adunarea hotărâ cu unanimitate de voturi ca să nu se mai dea mâna cu semnul de iubire la despărțire ci să se întrebuițeze motodul ca darea salutului din Chautauqua în vromo ce mai multe cântări se cântau. Apoi sosi momentul de închiderea al conferinței, o scenă ce nu se poate descrie cu cuvinte omonesti.

Imediat după aceea s'au format trenurile speciale ce începură a se umplea cu frați ce se întorceau acasă. Mulți cetățeni veniră pe docuri și la gări pentru ca să-și arate respectul lor față de studenții în Biblio. Multo vorbo de dragoste și apreciere fură spus de către cetățeni la adresa studenților în Biblio. Trenul „Bethle special”, cu 550 sau mai mulți pasageri pe bord, părăsi docul și porni încot prin oraș; cum era el în mișcare, mulți cetățeni ce stăteau dealungul drumului și din ferontrile caselor lor își slaturară batistele lor în somn de remas bun.

Astfel se sfârși cea mai binecuvântată conferință a poporului lui Dumnezeu de pe pământ; și oi plocară iărăși la locașurile lor vromolnice de pe pământ, pentru ca să rein din nou strigătul lor de luptă: „Vestiți pe Rego și Impărăția sa”.

Ca pildă de cuvintelo de apreciere din partea cetățenilor din Sandusky alăturăm aici scrisoarea primită dela Editorul ziarului „Sandusky Register”.

Sandusky, Ohio, 16 Septembrie 1922.

Prea stimată Domnule Rutherford: —

În pare rău, că, din pricina unor afaceri urgente și a unor chestiuni familiare ce mă împiedecară, n'am avut prilejul de a Vă întâlni la Cedar Point pentru a Vă spune în persoană ceea ce simțiam că trebuie să Vă spun, și ce Vă comunic aici mai jos.

Avem norocul de a trata în fiecare vară știrile a fel de fel de conferințe. Unele din aceste congrese au avut

inimă și uniți în acțiune, să înaintăm într-o viziune deplină împotriva desăvârșirii noastre.

Să ne reamintim că noi suntem soli și împiedecați, că trebuie să-l vestim acum pe Rego și împărăția lui. La mijloc trebuie să fie numai o cauză care să ne îndemne, numai un motiv: dragostea alevărată pentru Domnul și pentru cauză sa. Să plecăm la vetrele noastre cu hotărârea că nimic să nu ne neliniștească pacea minței. Odată ce suntem convinși că adevărul e de partea noastră, să nu mai pierdem vremea vânănd după gunoii altora pentru a afla cu hotărâre cât de mult adevăr avem de fapt. Să ne reamintim, după cum făcea și Sf. Pavel, că: „aceasta una fac.” Domnul ne-a însărcinat cu o anumită lucrare, și aceasta s'o facem cu toată puterea noastră. Aceasta însă n'o putem face, iubiți frați, dacă n'avem încredere deplină și completă unul în altul. Unde lipsește încrederea între frați, acolo aceștia sunt întrebuițați ca un instrument al vrăjmașului. Să ne luăm la inimă îndemnul Sf. Pavel, care, scriind către biserica din Filipi, zise: „Numai, purtați-vă într-un chip vrednic de evanghelia lui Christos, pentruca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămânea departe de voi, să aud zicându-se despre voi că rămâneți tari în același spirit, și că luptați cu un suflet pentru credința evanghelică, fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnic.” — Filipeni 1:27, 28. trad. Cornilescu.

Domnul a încredințat poporului său de acuma pe pământ cel mai mare privilegiu de care s'a bucurat cândva un popor, și anume privilegiul de a vesti lumii că Regele este aicea, că împărăția a început, și că aceasta va avea drept urmare binecuvântările făgăduite și așteptate de multă vreme. Să nu ne pice greu a face această lucrare, ci să urmăim mai departe cu propovăduirea vestii până când va peri orice urmă din împărăția lui Satan de pe pământ, și până când se va introna pe deplin dreptatea. Fie ca puterea adunată aicea de fiecare dintre voi să slujască ca o putere mare pentru ducerea înainte a lucrării, și fie ca înăurirea ei să se răspândească printre miile de frați ce n'au avut fericirea să vie aici. Fie ca fiecare dintre noi să aibă o apreciere adâncă și pătrunzătoare a privilegiilor noastre, și să aibă vesnie în gânduri prețiosul indemn al Domnului și Capului nostru: „Fii credincios până la moarte și eu îți voi da cununa vieții.”

legături directe de afaceri cu noi și noi am avut de a face cu ele mult și în felurite direcțiuni. Niciodată, însă, decât sunt legat de ziarul acesta, adică de treisprezece ani încoaci, n'am avut legături atât de plăcute cu cineva cum am avut cu Asociația dv. I. B. S. A. Cu ocaziunea această nu pot să nu exprim ceea ce nu numai am auzit din gura a câtorva sute de Sanduskieni ci am simțit și eu singur — adică că miile de delegați ca au luat parte la adunarea Asociației I. B. S. A., au făcut să se vorbească mai favorabil și au lăsat aici asupra publicului nostru o impresie mai bună decât orice altă adunare ce sa ținut cândva în localitate.

Am ajuns firește în direct contact cu D-l. G. G. Smith, reprezentantul D-voastră, în legătură cu tipărirea miilor de gazete ce leați comandat dela noi și tot așa unele publicațiuni. Unii reprezentanți de ai noștri veniră în directă atingere cu alți reprezentanți de ai organizațiunii Dv., și toți erau de același gând.

Ne pare bine că avem de a face cu Dv. A fost o plăcere pentru noi că V'am putut servi, și oridecâte ori *The Register* vă poate fi de un folos dorec ca să Vă simțiți foarte liberi a Vă adresa către noi.

Al dv. cu sinceră stimă:
E. H. Mack.

Noi credem că sa făcut mult bine cu conferința această și nu numai fraților și comunității, unde a fost ținută, ci și prin faptul că înăurirea ei se va răslăți peste întreg pământul. Fericitiți suntem că putem continua a spune: „Impărăția Corului s'a apropiat.”

CUPRINSUL „TURNULUI DE VEGHERE“ PE ANUL 1920.

<p style="text-align: center;">IANUARIE</p> <p>Prețurile din „Turnul de Veghere“ 3 Lucrul împăratului Mesias 7 Iosif lăsat de păcat 9 Continuare din Studiul în Scripturi Volumul 5, Cap. IX Intrebări din Volumul 5, Cap. IX 11 Intrebări pentru cei ce scrișeră la Cuvântul lui Dumnezeu (V. D. M.) 16</p> <p style="text-align: center;">FEBRUARIE</p> <p>Ioan și Petru devin învățători lui Isus Continuare din Studiul în Scripturi Volumul 6, Capitolul IV 19 Chemat după a Sa să scrie cu oală Intrebările din Volumul 6, Capitolul IV 21 27 31</p> <p style="text-align: center;">MARTIE</p> <p>Cina Domnului 25</p> <p style="text-align: center;">APRILIE</p> <p>Isus trădat și răstignit 31 Înălțarea Domnului 34 Sufărâța Domnului în Ghetsemani 38</p>	<p style="text-align: center;">MAIU</p> <p>Dorința tuturor națiunilor să veni Isus Mântuitorul și Regele nostru 67 Continuare din Studiul în Apocalips Continuare cu întrebările din Studiul în Apo- calips 72</p> <p style="text-align: center;">IUNIE</p> <p>Isus mântuitor de păcat 81 Continuare din Studiul în Scripturi Volumul 5, Capitolul X și XI 86 Continuare cu întrebările din Volumul 5, Capitolul X și XI 95</p> <p style="text-align: center;">IULIE</p> <p>Isus — Viața și lumina oamenilor Continuare cu Studiul în Scripturi Volumul 6, Capitolul V 99</p> <p style="text-align: center;">AUGUST</p> <p>Locul pământului lui Iehova și al gloriei Căpeteni lui Christos 115 118</p>	<p>Petru scrie despre veștedea creștinului Ioan scrie despre iubirea creștinului 124 127</p> <p style="text-align: center;">SEPTEMBRIE</p> <p>Zorile dimineții a zilei noul sunt atel Ioan scrie despre iubirea creștinului Serviciul Perserii Conferința Studenților în Biblie la Oena-Dejului 131 139 143 144</p> <p style="text-align: center;">OCTOMBRIE</p> <p>Pravici din „Turnul de Veghere“ Ce din urma să binevoiască întoarcerea creștinului Este mima mea „Pământ bun“? 147 151 155</p> <p style="text-align: center;">NOVEMBRIE — DECEMBRIE</p> <p>Fericii sunt nefericii (Partea I.) Fericii sunt nefericii (Partea II.) Cum să prezidenți mesajul împăratului „Cuvântul ispitei“ Vorbiri de rău — Iscodiri Lămbute — Așun- deri de Adevăr 160 160 160 160</p>
---	--	--

CUPRINSUL „TURNULUI DE VEGHERE“ PE ANUL 1921.

<p style="text-align: center;">IANUARIE</p> <p>Significațiile ale lui Mesias Victoriile prin credință 3 6</p> <p style="text-align: center;">FEBRUARIE</p> <p>„Uncești-vă totdeauna“ Istoria și organizația ei Tăturor care acest prezent va ajunge Salutării Epistola societății din Brooklyn către frații asupra cronologiei din Vol. II 19 24 31 32</p> <p style="text-align: center;">MARTIE</p> <p>Triumful Sionului Primăria spirituală în măsura cu capacitatea Lark Cronologia 37 44 50</p> <p style="text-align: center;">APRILIE</p> <p>Să beuim la pace Rapodica lui Isaia No. 1 53 60</p> <p style="text-align: center;">MAIU</p> <p>A umbra cu Dumnezeu Ordinația Dumnezeuască 69 80</p>	<p style="text-align: center;">IUNIE</p> <p>Tesauri adunate în cer Mîntea întoarsă spre cer Ordinația Dumnezeuască (continuare) 85 92 95</p> <p style="text-align: center;">IULIE</p> <p>Mulțimea mare albă Căuțați mai întin împărat Răspunderea noastră față de adevărul prezent Totul ce avem pentru împărat Jugul bun Răbdarea 101 103 106 108 111 112</p> <p style="text-align: center;">AUGUST</p> <p>Calatoria în Europa Conferința din Londra Adunare publică în Atena La Piramida era mare Tabernacolul nou 117 120 124 126 129</p>	<p style="text-align: center;">SEPTEMBRIE</p> <p>„Feara“ așezată în Palestina În cetatea lui David De la Ierusalim la Ierichon Tragedia lui Samson (continuare) 133 140 142 145</p> <p style="text-align: center;">OCTOMBRIE</p> <p>Răscumipărarea și jertfa pentru păcat Curtea: tip și autiip Servisori interesante 149 154 162</p> <p style="text-align: center;">NOVEMBRIE</p> <p>Înțiere divină Vrednicii — vechi și moderni 165 171</p> <p style="text-align: center;">DECEMBRIE</p> <p>Serviciul nostru înțeles Vrednicii — vechi și moderni (continuare) De la Ierusalim la Ierichon (continuare) Libertatea de religie în România 181 187 190 194</p>
---	---	--

CUPRINSUL „TURNULUI DE VEGHERE“ PE ANUL 1922.

<p style="text-align: center;">IANUARIE</p> <p>Peș de răscumipărare înseamnă restitutie Mântuirea pila lucrare Dovezi pentru timpurile venite Timpurile de restitutie Răpădă creștină numai pentru cel alog Profeciile care au prevădit acum Măngăitorul Iehova Promisiunile îndăgătoare O eroare a unor teologi Noui Legămîți Legămîți: Involați, Intelept Cei sunt părțile în noui Legămîți Israel a parzi înșelabilă Cunoștința — un lucru mai lăzuit Intrebări și răspunsuri scrișorilor Scrișori interesante 3 4 5 5 6 7 8 9 9 10 12 12 12 13 15 16</p> <p style="text-align: center;">FEBRUARIE</p> <p>Christos — viața mea Cine-l Christos? Omul lui Dumnezeu Cum este calibrat? Aderății prototipului Întreaga iubire asupra temerii Tineretă care aduce Intelept Un fel foștor din temeri Iubirea o transformare asupra temerii O pleră a credințelor 19 19 24 25 26 28 29 30 30 30 31</p> <p style="text-align: center;">MARTIE</p> <p>Fotocele neozocrii adversității Adversitate din diferite lucruri Din caritativ religios Arșuri din partea fraților Podoșpa deia Dumnezeu Așeză este corpul meu Baza istorică a paștilor Măngăit în Paștilor Donoșirile în otrăvătura Paștelui Soara și dimineața Orțina ceremoniei pascale Corpul dat și frânt Israel o vic 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47</p> <p style="text-align: center;">APRILIE</p> <p>Lucrători dorociți bșni Textul împărat Instrumentele provăzute din cer Cum să cunoaștem cel drept? Trel unelă împărat Așeză este corpul meu Cerușarea și caritarea sinatului Caracter lăzuit și obiceiul lăzuit Alțarea caritărească în fața lumii Trel pe și parțiale 51 51 52 54 55 56 57 59 60 62</p>	<p>„Voi“ și „spiritual“ Harul cel de mult feluri 63 64</p> <p style="text-align: center;">MAIU</p> <p>„Lăzai aminte cum umbrați cele zile sunt reles“ Iubire — legea faptelor noi Regula de aur Păcatul mândriei Căpătarea inimii — baza caracterului Luptarea bună a credinței Caracter lăzuit și obiceiul lăzuit Căpătarea Nevinovăție și căpătare „Vic împărată Ta“ Raportul dela cina Domnului 67 68 69 70 71 71 72 73 73 80</p> <p style="text-align: center;">IUNIE</p> <p>Timpul păgănilor Proba deplină a credinței Concluziile fratelui Russell Punctul I. Domnia regilor Epoca păgăni a început în a. 606 I. Chr. Viața lui Nebucodonosor Domnia lui Cir Timpul Sfășitului Vol. III, Capitolul II, (continuare) Intrebări la articolul „Timpul păgănilor“ 83 84 84 86 84 89 90 92 92 80</p> <p style="text-align: center;">IULIE</p> <p>Proba deplină Școala lui Dumnezeu pentru III Săi Amintiri din Timpul Secorului Timpul Sfășitului (continuare) America — Libertatea luminătoare a pă- mântului 99 100 101 102 104 105 106 107 112</p> <p style="text-align: center;">AUGUST</p> <p>Cronologia Timpul captivității Păpătecel de ani paștilor Cronologia seculară neozocriă de crezut Sigilată cu aprobarea lui Dumnezeu Zilele așpărtării împăratului (continuare) Mășorau lui Miller din 1829 — 1844 Fericeșora așpărtării celor 1337 de zile Pilda celor zecu foșorari Căpătarea Sfășitului și cele 2300 de zile Căpătarea și jertfa pentru păcat Căpătarea — doctrina cea mai aprină 115 116 117 118 119 122 123 124 126 127 128</p> <p style="text-align: center;">SEPTEMBRIE</p> <p>O mare zgădușă cu descurge acum 131</p>	<p>Inaugurarea împăratului lui Christos Indemn de a ne prezăti Eazu reprezentă pe o clasă de creștin Adunarea generală a întâilor nășuți Paștilor de văpătecel de ani Adevăreșora istorică Prima captivitate: în anul 617 I. Chr. Căpătarea Sanctuarului și cele 2300 de zile Conferința Studenților în Biblie în America 133 134 135 136 137 138 141 143 144</p> <p style="text-align: center;">OCTOMBRIE</p> <p>Lupta din urma Intimul nostru infășășit lăzuit Metoda atacului Cum trebuie respinse atacurile Lupta înaltă Paștilor de văpătecel de ani (Partea II) Ghicțurile „autorităților“ istorice Inșcripții lăzuroșo dar mincinoșo Archeologii neozocrii de crezut Căpătarea Sanctuarului și cele 2300 de zile Intrebări la Articolul II 145 și 160 146 146 146</p> <p style="text-align: center;">NOVEMBRIE</p> <p>Deprinderea și caracterul Deprinderea și lucrul precis Văzutul nostru o nervos Fotoșul obișnuit Omoricia faptelor trupești A binevoșăta po Dumnezeu și a bleștama po oamoni Marc pericol pentru poporul lui D-zou Logea iubirei pornește să nu vorbim de rău pe nimoni Inima înșelătoare foște Căpătarea Sanctuarului și cele 2300 de zile Calendarul pe anul 1923 163 164 165 166 168 169 170 172 173 174</p> <p style="text-align: center;">DECEMBRIE</p> <p>Conferința dela Cedar Point Moșluna Un comentariu prototipic Zile de Laudă și Multumită Zile de Măngăiere și Înținerjare Zile de Paștilor și Sînțonțol Zile Discursul fratelui Ruthford Zile de Consăcărare Zile de Activitate Zile de Serviciu Zile Birușit Sădănta Intrebărilor Raportul lucrătoșilor Zile de lucrătoș și Căpătare 179 180 181 182 184 187 187 193 195 198 199 201 204 205</p>
---	--	--

TIPOGRAFIA VIATA CLUJ.

Grant responsabil ONISEM FILIPOIU.